

ת"פ 1915/02/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

י"ט טבת תשפ"ד
31 דצמבר 2023

ת"פ 1915-02-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ליטל פרץ ועו"ד גל גבאי
הנאשם	פלוני
	ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר ציון ועו"ד ויקטור אוזן

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות ההליך

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן:

- תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג, בניגוד לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (ריבוי עבירות);
- תקיפה סתם - בת זוג, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק (ריבוי עבירות);
- איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק (ריבוי עבירות).

חלק כללי

הנאשם והגב' ש.כ. (להלן: "ש"י") הנם בני זוג מזה כ- 20 שנים, ונשואים מזה כ- 9 שנים ולהם ארבעה ילדים משותפים, בגילאי 16, 14, 5.5, 4.5.

בשנת 2010, בהיותה חיילת בת 19, הכירה הגברת ס.ע. (להלן: "המתלוננת") את הנאשם, ומאז, במשך 11 שנים, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג, וניהלו קשר זוגי רומנטי, מחוץ לחיי הנישואין של הנאשם (להלן: "מערכת היחסים"), ולהם נולדו שני ילדים, י.כ. בן 4 שנים, נולד ביום 2017 (להלן: "י.כ.") ו- ל.כ. בן 3 שנים, נולד ביום 2018 (להלן: "ל.כ").

מר ש.ע. הינו אביה של המתלוננת, הגברת י.ע. הינה אמה של המתלוננת, הגב' מ.ע. הינה אחותה של המתלוננת.

עד לשנת 2015, התגוררה המתלוננת בבית הוריה, בכתובת א' בעיר ... (להלן: "בית ההורים").

החל משנת 2015 ועד לסוף שנת 2016 לערך, התגוררה המתלוננת בכתובת ח' בעיר (להלן: "הבית בח").

בסוף חודש נובמבר לשנת 2016 לערך, שבה המתלוננת להתגורר בבית הוריה למשך מספר ימים, אז הגיע להתגורר בבית הוריה גם חבר של אחיה של המתלוננת, מר נ.ש. (להלן: "נ") בהיותו חייל בצה"ל.

בשל כך, עזבה המתלוננת את ביה הוריה ועברה להתגורר אצל דודתה, הגב' ס.א. (להלן: "הדודה") בכתובת ח' בעיר (להלן: "הבית של הדודה").

כפי שיפורט בהמשך לכתב האישום, בחודש אוקטובר לשנת 2017, נותק הקשר בין הנאשם למתלוננת עת ברחה המתלוננת מהארץ והתגוררה בסינגפור אצל אחותה מ.ע. למשך שלושה חודשים לערך.

החל משנת 2018 ועד ליום 08/01/22, התגוררה המתלוננת בדירה בבעלות הוריו של הנאשם, בכתובת המ' דירה XX בעיר (להלן: "הבית/ הדירה"), כאשר שכנתה של המתלוננת, הגב' מ.ל. (להלן: "השכנה") התגוררה קומה מתחת לדירת המתלוננת.

לאורך כל מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, נותק הקשר בין המתלוננת לבין משפחתה לסירוגין, לעיתים למשך מספר שנים.

לאורך כל מערכת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת, נהג הנאשם לשלוט במתלוננת, באורח חייה וכספי קצבאות הביטוח הלאומי שלה, כך שהיתה המתלוננת מדווחת לנאשם אודות המועדים בהם היא לוקחת את ילדיהם לגן, מחזירה אותם מהגן, מגיעה לביתה, יוצאה מביתה, באילו אנשים פגשה ועוד.

לאורך כל מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, נהג הנאשם לנהל את משק הבית עבור המתלוננת, כך שהיה מניח לעיתים מזון וציוד מחוץ לדלת הבית עבור המתלוננת ועבור ילדיה, נהג לערוך קניות של מזון עבור המתלוננת ונהג לשלם עבור מונה תשלום מראש ("טוקמן") לחברת החשמל ועבור מונה תשלום מראש (להלן: "טוקמן") לשירותי הטלפון והאינטרנט במכשיר הסלולרי של המתלוננת, אשר לעיתים היו נגמרים ומותירים את המתלוננת ללא חשמל וללא שירותי טלפון ואינטרנט.

החלק הכללי מהווה חלק בלתי נפרד מכלל האישומים.

אישום ראשון

בתאריך 08/01/22 ביום שבת, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, פנתה השכנה מ.ל. למתלוננת והציעה לה כי ילדיה יבואו לשחק עם בתה אצלה בבית, והמתלוננת נענתה בחיוב בידיעה כי הנאשם אינו נוהג להגיע לבית בימי שישי ושבת.

בהמשך לתואר לעיל ולאחר זמן מה, שמעה המתלוננת נקישות על דלת ביתה אז, פתחה את דלת הבית של מ.ל., הסתכלה אל הקומה מעלת והבחינה בנאשם כשהוא דופק על דלת הבית.

במעמד המתואר לעיל, אמרה המתלוננת לנאשם כי היא נמצאת אצל מ.ל. והן קוראות יחד בספר תהילים, אז אמר לה הנאשם שתעלה עם הילדים למעלה לדירה. במעמד המתואר, בטרם עלתה המתלוננת לדירתה, פנתה מ.ל. ואמרה לה "מ' אני הולכת לקבלת מכות, תבואי, תצאי, תעשי משהו" וביקשה ממנה להפריע לנאשם ולהגיע מידי פעם לביתה.

מיד ובהמשך, עלתה המתלוננת מעלה ופתחה את דלת הבית עם המפתח, אז, תקף אותה הנאשם בכך שהכה במכת אגרוף בפניה, זאת בפני ילדיהם המשותפים. במעמד זה, צעק ל.כ.ל מ.ל. "אבא הרביץ לאמא" ורץ לכיוונה של מ.ל., אז, אחזה בו המתלוננת, אמרה לו שהכל בסדר והכניסה אותו לבית.

מיד ובהמשך הכניס הנאשם את הילדים לחדר המשחקים והורה להם לא לצאת מהחדר, אז, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהפילה לקרקע, הכה בה במכות אגרוף ובעיטות בפניה ובכל חלקי גופה, בעוד המתלוננת אומרת לנאשם כי רק קראה תהילים יחד עם מ.ל..

מיד ובהמשך, נשמעו נקישות בדלת, אז הנאשם הבחין במ.ל. מחוץ לדלת הבית, אשר אמרה לו שהכפכים של הילד נותרו אצלה, ואילו הנאשם אמר לה להשאיר את הכפכים מחוץ לדלת.

בהמשך למתואר לעיל, המשיך הנאשם להכות את המתלוננת נמרצות, אז הורה לה להגיע לחדר השינה (להלן: "החדר").

מיד ובהמשך, התיישבה המתלוננת על המזרן שבחדר (להלן: "המזרן"), אז התיישב עליה הנאשם ותקף אותה נמרצות תוך שאמר לה "אם רימית אותי את כמו גבר תקבלי מכות" והמשיך להכותה באמצעות ידו בכל חלקי גופה, כאשר בנם ל.כ. הגיע פעמיים לחדר והנאשם אמר לו "אמא ואבא משחקים תלך לחדר".

לאחר זמן מה בו הנאשם הכה את המתלוננת, יצא הנאשם מהחדר, נטל את שרוך חלוק הרחצה של הילדים (להלן: "השרוך") וליפף אותו סביב ידו המאוגרפת, אז, אמר הנאשם למתלוננת "עכשיו לא יכאב לי ביד" והמשיך להכותה במכות אגרוף, בעוד המתלוננת שוכבת על המזרן והנאשם יושב מעליה.

מיד ובהמשך, שחרר הנאשם את השרוך מידו המאוגרפת, אז אחז הנאשם את השרוך בשתי ידיו וחנק את המתלוננת בצווארה באמצעות השרוך, בעוד המתלוננת אמרה לנאשם "פלוני בבקשה אני לא רוצה למות" אז אמר לה הנאשם

"אני בן זונה אם אני מרביץ לך עוד, אבל אני רוצה את הגרסה האמתית", אז הכניסה המתלוננת את קצות אצבעותיה תחת השרוך וניסתה להרחיקו מצווארה על מנת שלא תיחנק, אז חדל הנאשם ממעשיו.

במעמד זה, עזב הנאשם את החדר, ניגש לסלון הבית, נטל כורסה שהיתה בסלון (להלן: "הכורסה") והביא אותה לחדר, אז התיישב הנאשם על הכורסה ואיים על המתלוננת בכך שאמר לה "אם תמשיכי להגיד תהילים אני רוצח אותך, תספרי לי את הגרסה האמתית". אז, אמרה לו המתלוננת "אבל רק קראנו תהילים", אז התרומם הנאשם מהכורסה והכה את המתלוננת במכת אגרוף ושוב התיישב על הכורסה.

במעמד זה, שאל הנאשם את המתלוננת "נו? מה היה לך איתה? סיפרת לה משהו?", אז המתלוננת ענתה לנאשם "מה פתאום היא לא יודעת כלום...". אז, שוב התרומם הנאשם מהכורסה והכה במתלוננת.

לאחר המתואר לעיל, שכבה המתלוננת על המזרן, בעוד ראשה שמוט מטה, אז צעק עליה הנאשם שתרים את ראשה, ואילו המתלוננת אמרה לו כי איננה מצליחה, אז אמר לה הנאשם "חכי, עוד לא ראית את עצמך, עכשיו שלושה חודשים לא תצליחי לצאת מהבית".

במעמד המתואר לעיל, החלו להיעצם עיניה של המתלוננת והיא התקשתה להרים את ראשה, אז ניגש הנאשם ואיים עליה בכך שאמר לה "תשתי תשתי תראי מה את עושה, אם תצטרכי אמבולנס זה הסוף שלך", אז שתתה המתלוננת את המים.

מיד ובהמשך, אמר הנאשם למתלוננת "למה לא אמרת שאת אצלה?", אז ענתה לו המתלוננת כי תכננה לעדכן אותו במוצאי שבת שכן אינה שולחת הודעות בשבת, אז איים עליה הנאשם בכך שאמר לה "עד שלא תגידי שזה טעות וזה חמור אני לא אפסיק להרביץ לך...רק שתדעי שמה שעשיתי לך זה אפרטיף, אני הולך הביתה, אני אעכל את מה שעשית זה לא נגמר ואני הולך כדי שלא תתעלפי ויראו אותי פה אני לא רוצה בלאגן, אני אחזור".

בהמשך למתואר לעיל, עזב הנאשם את הבית, ובשעה 17:07 או בסמוך לכך, שלח הנאשם למתלוננת הודעות ביישומון WHATSAPP בהן כתב לה "תשתוף פנים...זונה אחת.. את לא יכולה לישון, לנוח כן.. תתקלח מים, לא לישון" (הטעויות במקור), אז השיבה לו המתלוננת כי היא תנוח ולא תישן, אז כתב לה הנאשם "אני שומר על עצמי לך עלייך.. אז תעשי מה אומר לך זבל" (הטעויות במקור).

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה וגרם לה לחבלות של ממש בדמות המטומות בפניה, בארובות העין, שפשוף בלחי שמאל ובמצח, פצעים בשפה, סימני חניקה על הצוואר, חבלות שטחיות על פני הצלעות והגב, כאבי ראש ומכאוב בכל חלקי גופה.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה ולהקניטה.

את המתואר לעיל, עשה הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול.

אישום שני

בין השנים 2012 - 2015 בעוד התגוררה המתלוננת בבית הוריה, עבדה המתלוננת בהכשרת תלמידים למבחן הXXX, אז, אסר עליה הנאשם ללמד גברים אלא אם הוא אישר לה ללמדם והסכים לה ללמד נשים בלבד (להלן: "לימודי הXXX").

בהמשך לאמור לעיל, כאשר לימדה המתלוננת את לימודי הXXX, במספר מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, נהג הנאשם לדרוש מהמתלוננת לצאת באמצע השיעורים ולפגוש אותו מחוץ לבית הוריה, אז, ברכבו של הנאשם, נהג הנאשם לתקוף את המתלוננת ולהכות אותה בגופה ומיד לאחר מכן, היתה חוזרת המתלוננת לבית הוריה להמשיך בלימודי הXXX.

כמו כן, לאורך תקופת מגוריה של המתלוננת בבית בח', נהג הנאשם לצאת ולבלות מידי יום חמישי, אז, במספר מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בשעות הלילה המאוחרות, היה שב הנאשם לבית המתלוננת בח' ובעודו תחת השפעת אלכוהול, נהג הנאשם להכות את המתלוננת.

במעשים המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

אישום שלישי

בסוף שנת 2016, לאחר שגילתה המתלוננת שהיא בהריון, שבה המתלוננת לגור בבית הוריה, וכאמור בחלק הכללי לכתב האישום, באותו מועד, התגורר בבית הוריה גם נ.ש. (להלן: "התקופה").

משנודע לנאשם כי נ.ש. מתגורר בבית הוריה של המתלוננת, במספר מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, נהג הנאשם לקחת את המתלוננת לאזור מיוער ב... , שם, על רקע חשדותיו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו עם נ.ש., היה תוקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיה מכה בה בכל חלקי גופה, בועט בה בכל חלקי גופה ואף שבר על ראשה בקבוקי זכוכית וגרם לב לדימומים בראשה.

כמו כן, ביקש הנאשם מהמתלוננת שתלקק את צמיגי רכבו כדי שהתינוק שלה ימות מחיידקים.

בהמשך למתואר לעיל, במהלך התקופה, נהגה המתלוננת לדווח לנאשם אודות הנמצאים בבית הוריה דרך קבע, ובמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה כתבה המתלוננת לנאשם כי היא שוהה לבד בבית והוריה בעבודה.

בהמשך למתואר לעיל, במהלך התקופה במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת, אז פתח את כל החדרים שבבית והבחין בנ.ש. בחדרו שביחידת הדיור שבבית כשהוא ישן, אז התעורר נ.ש. משינה והנאשם נמלט מבית הוריה של המתלוננת.

מיד ובהמשך, הורה הנאשם למתלוננת לצאת מבית הוריה, אז לקח אותה הנאשם לאזור מיוער בעיר ... , הטיח בה ששיקרה לו והכה אותה בגופה.

כמו כן, בסוף שנת 2016 לערך, כאשר התגוררה המתלוננת אצל דודתה ס.א., ביום שישי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הורה הנאשם למתלוננת לצאת מחוץ לבית של ס.א., אז, על רקע חשדותיו כי המתלוננת בוגדת בו עם נ.ש., ובהיות המתלוננת בהריון, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בה בגופה, אז, משלא יכלה המתלוננת לחזור לביתה של ס.א. שכן היתה חבולה, לקח הנאשם את המתלוננת לדירה בבעלות חברו של הנאשם בעיר ... , אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, שם תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בה בגופה עם מקל מטאטא עד אשר תודה שהיא בוגדת בו עם נ.ש..

לאורך תקופת מגורי המתלוננת ונ.ש. בבית הוריה, ובתחילת שנת 2018, בתקופת מגוריה של המתלוננת בבית, בעוד המתלוננת בהריונה השני, בימי חמישי, נהג הנאשם לצאת ולבלות במועדון "הפורום" (להלן: "הפורום").

במהלך שהותו של הנאשם בפורום, היה לעיתים מבחין בנ.ש. שהוא מבלה בפורום, אז, במספר מועדים שונים שאינם ידועים למאשימה, היה שב הנאשם לבתים בהם שהתה המתלוננת בשעות הלילה המאוחרות, כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ונהג לתקוף את המתלוננת ולהכות אותה בכל חלקי גופה על רקע חשדותיו כי המתלוננת בוגדת בו עם נ.ש., כאשר באחד מהמועדים בהם תקף הנאשם את המתלוננת, עשה זאת באמצעות תרוד עץ אשר הותיר במתלוננת חבלה בפניה.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה וגרם לה לחבלות של ממש בדמות סימנים בפניה ודימומים בראשה.

אישום רביעי

בתחילת שנת 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית בח', סייעה המתלוננת לדודתה ס.א. לכבס את בגדי בני משפחתה של ס.א., אז, שוחח בעלה של ס.א., מר ר.א., עם המתלוננת וביקש להגיע לביתה על מנת לקחת חולצה שלו (להלן: "החולצה").

בהמשך למתואר לעיל, כתבה המתלוננת לנאשם הודעה לפיה ר.א. הגיע לביתה לקחת את החולצה שלו, אז, הגיע הנאשם לבית ואמר למתלוננת "מה את שפחה שלה?", הכה אותה בגופה, אחז בסל הכביסה ושבר אותו על רגליה.

לאחר המתואר לעיל, ביקשה המתלוננת מהנאשם שיקח אותה לטיפול רפואי אולם הנאשם סרב לעשות כן.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וגרם לה לחבלה של ממש בדמות חתך ברגל שמאל אשר הותיר במתלוננת צלקת.

אישום חמישי

במהלך שנת 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית בח', אמרה המתלוננת לנאשם כי היא מעוניינת להיפרד ממנו. בתגובה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בגופה עם מקל עץ, אשר נשבר לחלקים רבים וכן אמר לה כי ממנו אי אפשר להיפרד וכי היא לא תוכל לעולם להגיד שייפרדו.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

אישום שישי

בתאריך 09/10/16, בשעות הערב, בבית הוריה של המתלוננת, חגגו בני המשפחה לשלום, אביה של המתלוננת, יום הולדת 60 (להלן: "מסיבת יום ההולדת").

אל מסיבת יום ההולדת הגיעה המתלוננת, ובמשך שהותה במסיבת יום ההולדת, שלח הנאשם למתלוננת הודעות לעיתים תכופות בהן הפציר בה לחזור הביתה, אז כתבה לו המתלוננת שהיא בילתה מעט עם אבא שלה.

בהמשך למתואר לעיל, מששבה המתלוננת לביתה בח', בעוד המתלוננת בתחילת הריונה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בגופה בעודה שרועה על הקרקע בחדר השירותים שבבית ואמר לה "פעם הבאה שאני אומר לך 10 דקות זה 10 דקות".

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

אישום שביעי

בסוף שנת 2016 לערך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, העביר הנאשם את המתלוננת ללון בדירה בעיר ... , השייכת לחברו של הנאשם בשם חיים חדד, שם, בעוד המתלוננת בהריון, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בגופה עם כבל מאריך והכה בה עם מחבת.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה וגרם לה לחבלות של ממש בדמות נפיחות ברגל.

אישום שמיני

בחודש ינואר לשנת 2017 לערך, עברה המתלוננת להתגורר בכתובת ש' בעיר XXXX (להלן: "הבית ב-XXXX").

במהלך תקופת מגוריה של המתלוננת בבית ב ... , כחודש לאחר לידת בנם הבכור של הנאשם ושל המתלוננת, י.כ., במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נשלח מכתב איחולי מזל טוב ממרפאת "מכבי" לבית הוריה של המתלוננת, כך גילו הוריה של המתלוננת אודות לידת י.כ.

בהמשך למתואר לעיל, התקשרו הוריה של המתלוננת אל הנאשם, ומשנודע לנאשם כי הוריה של המתלוננת יודעים אודות לידתו של י.כ., איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שאם המכתב יגיע לאשתו - ש', הוא ירצח אותה.

בהמשך למתואר לעיל, במהלך תקופת מגוריה של המתלוננת בבית ב ... , במועד שאינו ידוע למאשימה, ולאחר שגילו הוריה של המתלוננת על כתובתה המדויקת, הגיעו הוריה של המתלוננת ודפקו על דלת ביתה.

בהמשך למתואר לעיל, התחבאה המתלוננת בשירותי הבית וכתבה לנאשם הודעה שהוריה מחוץ לבית, בתגובה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שאם אשתו תגלה על הכתובת, הוא יהרוג אותה.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה והכל בכוונה להפחידה ולהקניטה.

אישום תשיעי

בחודש אוקטובר לשנת 2017, בסמוך לחג הסוכות, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שלחה המתלוננת הודעת דואר אלקטרוני להוריה, בה ביקשה מהם שישוחחו עם הנאשם על מנת שיתיר לה לחגוג עמם את חג הסוכות.

בהמשך למתואר לעיל, אמר הנאשם למתלוננת כי היא רשאית לחגוג עם הוריה את חג הסוכות, אולם הוא מאשר לה לשהות בביתם בימים רביעי וחמישי בלבד (04-05/10/2017).

בהמשך למתואר לעיל, בין התאריכים 04-05/10/2017 שהתה המתלוננת בבית הוריה וחגגה עמם את חג הסוכות, אז, ביום חמישי ה- 05/10/17, התקשרה המתלוננת אל הנאשם על מנת שיגיע לאסוף אותה חזרה לביתה, אולם הנאשם לא ענה למתלוננת ועל כן המתלוננת נשארה ללון בבית הוריה לילה נוסף.

בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 06/10/17, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שלח הנאשם הודעה טקסט למתלוננת בה שאל אותה האם היא עדיין בבית הוריה? ואילו המתלוננת השיבה שכן אבל שהיא מיד חוזרת הביתה.

בהמשך למתואר לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה שאמר לה לשהות בבית הוריה רק בימי רביעי וחמישי ועל כך שנשארה בביתם יום נוסף זה הסוף שלה.

מיד ובהמשך, ביקשה המתלוננת מאביה שיחזיר אותה לביתה ב... אז, במהלך הנסיעה, שלח הנאשם למתלוננת מספר הודעות טקסט בהן קילל אותה ואיים עליה שיראה לה מה זה על כך שנשארה בבית הוריה על דעת עצמה.

משחששה המתלוננת לשוב לביתה, פנתה לאביה במהלך הנסיעה ושאלה אותו האם מיכל הדלק של רכבו מלא, בתגובה, ענה לה אביה בחיוב, אז ביקשה ממנו המתלוננת שיסע הכי רחוק שאפשר.

במעמד המתואר לעיל, שינה אביה של המתלוננת כיון נסיעתו ונסע לבית אחותו, הגב' ע' ר' ז', המתגוררת בעיר XXXX, שם נשארו ללון המתלוננת יחד עם אביה ועם אמה.

בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 07/10/17, רכשו הוריה של המתלוננת כרטיסי טיסה ללונדון עבור המתלוננת, עבור בנה י.כ ועבור אביה. אז, בתאריך 08/10/17 בשעה 02:58 או בסמוך לכך, טסה המתלוננת יחד עם בנה י.כ ועם אביה ללונדון. משם, טסה המתלוננת בטיסה נוספת לאחותה מ.ע. המתגוררת בסינגפור, אז נותק הקשר בין המתלוננת לבין הנאשם, ואילו המתלוננת שהתה אצל מ.ע. כשלושה חודשים לערך.

בהמשך שהותה של המתלוננת בבית אחותה מ.ע., שלח הנאשם אל המתלוננת מכתב באמצעות הוריה, אז חודש הקשר בין הנאשם לבין המתלוננת, ולאחר שלושה חודשים, שבה המתלוננת לארץ.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה של כדין בגופה בכוונה להפחידה ולהקניטה.

אישום עשירי

בתאריך 22/11/21, בשעה 17:45 או בסמוך לכך, שלחה המתלוננת ביישומון WHATSAPP הודעה לנאשם בה ביקשה את אישורו שבנם ל.כ ישתתף במסיבת החנוכה שנערכת בגן.

משסרב הנאשם, שלחה לו המתלוננת הודעות טקסט, בהן כתבה שאין סיבה שהילד יפסיד ולא יקח חלק במסיבת החנוכה, אז איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה "ס' בראש של הבנות שלך אני עוד קצת בא אלייך ואת תצטערי מאוד על בחיים שלך" (הטעויות במקור).

בתאריך 28/11/21, בשעה 12:45 או בסמוך לכך, נתגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלך התכתבות ביישומון WHATSAPP, אז איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה "זה שאת עכשיו משקרת שאמרת דבר כזה אני הסעם לא מוותר לך באלוהים.. זה הסוף שלך הסמם על השקר הזה.. את ממשיך לשקר יזונה.. זה יעלה לך.. מילה

שלי" (הטעויות במקור).

בתאריך 30/11/21, בשעה 12:00 או בסמוך לכך, רכשה אמו של הנאשם תרופות וציוד מבית המרקחת עבור המתלוננת ועבור ילדיה שהיו חולים.

בהמשך למתואר לעיל, בשעה 12:23 או בסמוך לכך, שלח הנאשם הודעות טקסט למתלוננת, בהן איים עליה בכך שכתב לה "יבת שרמוטה יזונה יבת אלף זונות למה את צריך את כל הדברים האילו יבת אלף זונה אני ישחת אותך בסוף.. הסוף שלך איתי היה רע מאוד אני מזערי אותך ס'.. כל הדברים שאמא שלי קנתה שרמוטה.. למה כל זה שרמוטה אני ישחת לך את החיים שרמוטה יבת זונה אחת.. מודד חום מחמם למבטן שרמוטה יבוא לך משהו בגוף.. אני ישחת אותך שרמוטה למה את מושכת את החיים ככה זה יעלה לך בסוף" (הטעויות במקור).

בהמשך למתואר לעיל, השיבה המתלוננת לנאשם ביישומון WHATSAPP הודעה בה כתבה לו "מודד חוםם כי הם לא נותנים למדוד להם בטוסיק כבר הם לא נותנים להכניס בכלל.. מחמם כרית חימום זה לחורף לכאבי בטן ולחמם את המיטות בלילות מה יש לך למה מה זה.. פלוני זה היא הציעה לי את רוצה את המדחום הזה הוא בלי מגע זה במקום בטוסיק מה יש לך" (הטעויות במקור), אז איים עליה הנאשם בכך שכתב לה בהודעת טקסט "לא נותנים אני יבוא יכנס להם מקל לתחת יבת זונה.. יתעלל לך באים עם צריך שרמוטה.. יבת שרמוטה ס' אני ילמד אותך הפעם משהו חשוב.. לא יעבור לך בשקט הפעם.. זה הפעם הסוף שלך.. הסוף שלך הפעם נשבע לך בכובד שלי.. אני יתעלל בך וביאם על זה בכולסכם" (הטעויות במקור).

בהמשך למתואר לעיל, שלח הנאשם למתלוננת הודעות ביישומון WHATSAPP בהן כתב לה "אני ירא לך מה זה חורף.. אני ילמד אותך מה עשית.. לא במילים.. יאה לך בחיים.. אני יראה לך מה מעצבן ילמד אותך.. את תשלמי ביוקר על זה.. על מה בססדר על מה אני ירה לך על מה שרמוטה את תצטערי על זה.. אני יראה לך בפנים על מה.. לא במילים.. ועם את תשתמשי במודד חום הזה פעם אחת אני יטפל לך בילדים שלך.. פעם אחת ניראה אותך גיבורה.. תשתמשי במחמם ובמודד יום ותרי מה היה לך..". (הטעויות במקור).

בתאריך 21/12/21, בשעה 10:51 או בסמוך לכך, כתבה המתלוננת לנאשם הודעת טקסט, בה כתבה "אבי תבוא תתפנה תבוא תהיה איתי אני מחכה לך טוב אבי תבוא שהם לא פה היום". בתגובה, ענה לה הנאשם בהודעה בה כתב לה "פעם הבא תדברי כאלו אני חייב לך משהו שרמוטה אני יזיין אותך יזונה לא דברת שעה הגענו לבית יצא לך הבקשות שרמוטה אני לא המשלוחן שלך שרמוטה יזונה" (הטעויות במקור).

בתאריך 22/12/21, בשעה 08:35 או בסמוך לכך, במהלך התכתבות בהודעות טקסט בין הנאשם לבין המתלוננת אודות חגיגות יום ההולדת של בנם ל.כ. בגן, איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה "לא מפגרת תגיד שאני עובד לא יכול להגיע השבוע.. ועוד קצת לא היה בכלל תאמני לי.. את יותר מידי נכנסת לפינות איתי מיותר ס' תאמני לי זה יבוא עליך בצורה לא הכי יפה וכואבת חבלללל.. את חושבת שמעניין אותי מה היה חושבת יזונה אותי מעניין לפי הלז שלי לא מה שהיה תחשוב ימוצצת אחת" (הטעויות במקור).

בתאריך 23/12/21, בשעה 09:26 או בסמוך לכך, שלח הנאשם הודעה טקסט למתלוננת, ואיים עליה בכך שכתב לה "את יודעת ס' ביום שאני ידע שאת מדברת עם ההורים שלך מאחורה הגב שלו את יודעת מה היה לא צריך לדבר נכון" (טעויות במקור), אז השיבה לו המתלוננת "מההה אבי מה יש לךךך איזה הורים שלי עוד פעם נדפק לך המוח מה עובר עליך איך אני ידבר איתםם בדיווקקקקקק" (הטעויות במקור), אז איים עליה הנאשם בכך שכתב לה "בטלפון יש טלפונים היום.. בלי מה אמרתי לך היה אסון" (הטעויות במקור).

בתאריך 02/01/22, שלחה המתלוננת לנאשם ביישומון WHATSAPP הודעה בשעה 15:27 וכתבה לו "יצאתי לגן אבי".

מיד ובהמשך, בשעה 15:43 שלחה המתלוננת לנאשם הודעה נוספת בה כתבה לו "הגענו הביתה אבי".

בתגובה, כתב הנאשם למתלוננת "20 דקות יזונה.. זה לוקח 20 דקות מתי ישרמוטה.. מתי לקח ככה אני רוצה לראות יזונה" (הטעויות במקור), או החלה המתלוננת להסביר לנאשם שהתעכבה בדרך ושזה הזמן שבדרך כלל לוקח להם להגיע הביתה.

בהמשך למתואר לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה "ישרמוטה יש לך דקה לשלוח לי.. לא תשלחי ואני בא אליך.. את תהיה יותר סחוסה.. אני רוצה לראות מתי לוקח לך 16 דקות.. רוצה לראות.. 16 דקות יזונה בת זונה" (הטעויות במקור), אז שלחה לו המתלוננת צילומי מסך של השיחות בניהם כדי להוכיח לנאשם שטווח הזמנים אשר לוקח לה בדרך כלל להגיע הביתה אכן תואם לטווח הזמנים כעת.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה ולהקניטה.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופם של ל.כ.ו - י.כ. בכוונה להפחידה ולהקניטה.

כתב האישום בתיק זה הוגש בחודש 02/22. לאחר שטופל ע"י מספר מותבים - הועבר, לאחר מספר חודשים, לטיפול מותב זה, וזאת בעקבות הכרות של מותב קודם עם מי מעדי התביעה.

ההגנה הגישה מענה בכתב לכתב האישום (נ/1).

בנוגע לחלק הכללי, טענה ההגנה, כי המתלוננת נכנסה לקשר עם הנאשם בהיותה חיילת וביודעה, כי הוא במערכת יחסים מחייבת וכי יש לו ילדים.

הנאשם איננו זוכר באופן ספציפי את המועדים ואת המקומות בהם התגוררה המתלוננת, אך היא התגוררה לסירוגין

בבית הוריה, בבית דודתה וברחוב ח' ב.....

המתלוננת טסה לסינגפור בעקבות "שטיפת מוח" מטעם הוריה ולאחר שלא עמדה בלחצים שלהם. המתלוננת היתה בקשר עם הנאשם, שיתפה אותו בענייניה האישיים, ביקשה את עזרתו בחזרה לארץ, הנאשם הושיט לה יד ולאחר שחזרה לארץ התגוררה עמו בישוב עומר למשך מספר חודשים.

המתלוננת התגוררה גם בדירה ברחוב מ' ב....., שהיתה בבעלות פלוני הנאשם.

ההגנה כפרה בכך, שהנאשם פעל במטרה לבודד את המתלוננת חברתית ומשפחתית, אסר עליה ליצור קשר עם הוריה ועם אחיה והם היו נוהגים לפנות לנאשם כדי לדרוש בשלום ובשלום ילדיה ולבקש את אישורו להעברת ציוד ומזון.

לטענת ההגנה, למתלוננת היתה מערכת יחסים "מורכבת וקשה" עם משפחתה והיא שבחרה לנתק הקשר עם מי מבני משפחתה.

ההגנה הכחישה, כי לנאשם היתה שליטה כלכלית על המתלוננת; כי המתלוננת נהגה לדווח לנאשם על הפעולות שעשתה; כי הוא שניהל את משק הבית בעבור המתלוננת, רכש בעבורה מזון, שילם עבור במונה צריכה מראש ("טוקמן") וכן שילם בעבור שירותי הטלפון של המתלוננת במונה צריכה מראש ("טוקמן"), כאשר לעיתים היה נגמר הכסף המוטען, או אז היתה נשאת המתלוננת ללא חשמל או ללא טלפון.

בנוגע לאישום הראשון - כפר הנאשם באשמה וטען, כי במועד הנקוב בכתב האישום, החל משעות הבוקר ועד סמוך לשעה 23:00 שהה לסירוגין בבית הכנסת "אהבת שלום" ב... או בבית הוריו המתגוררים בסמוך, במסגרת הילולה לזכרו של הרב "בבא סאלי".

אשר לאישום השני עד התשיעי - טענה ההגנה, כי המדובר באירועים שלא היו ולא נבראו.

אשר לאישום העשירי - טענה ההגנה, כי אכן שלח הנאשם, במהלך השנים, הודעות שחלקן בעלות תוכן "תוקפני ו/או אגרסיבי", אך אין בכך כדי ללמד על המציאות ולא היתה כוונה פלילית במשלוח הודעות אלה. ההגנה טענה, כי מקור התלונה ב"מסע נקמני מטורף ומפחיד" שמנהלת המתלוננת כלפי הנאשם היות שבחר, בסופו של דבר, לחיות עם אשתו - ש' וילדיהם של בני הזוג, וכי התיאורים הקשים המתוארים בכתב האישום הם פרי דמיונה - "טענות שקריות ובדיוניות", כשבפועל עשה הנאשם כל שיכול היה למען רווחתם של המתלוננת ושל ילדיה.

התביעה עתרה, מספר פעמים, לתיקון כתב האישום - תיקונים שמרביתם נגעו לפרטים טכניים, כגון מועדים, או לתוספת עדים ולאחר שמיעת עמדת ההגנה - נעתר בית המשפט לבקשות אלה.

ההגנה פנתה, לכל אורך ההליך, בבקשות שונות בנוגע להסרת חסיונות או קבלת חומרי חקירה, חלקם - נדונו בפני מותב זה וחלקם - בפני מותב אחר. במהלך ההליך - ניתנו החלטות בבקשות וחומרים מסוימים הועברו לעיון ההגנה, תוך מתן הוראות מתאימות להבטחת פרטיותם של הנוגעים בדבר.

מטעם התביעה - נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת. 1 (ע.ת. 11 בכתב האישום) - המתלוננת (העידה על פני מספר ישיבות);
- ע.ת. 2 (ע.ת. 26 בכתב האישום) - עו"ס איריס דהאן;
- ע.ת. 3 (ע.ת. 10 בכתב האישום) - עו"ס דנה עמר;
- ע.ת. 4 (ע.ת. 6 בכתב האישום) - דודתה של המתלוננת, ע.ר.ז;
- ע.ת. 5 (ע.ת. 4 בכתב האישום) - אחי המתלוננת, ר.ע;
- ע.ת. 6 (ע.ת. 3 בכתב האישום) - חברתה לעבודה של אם המתלוננת, מ.מ.פ.;
- ע.ת. 7 (ע.ת. 14 בכתב האישום) - חוקרת משטרת ישראל, תחנת ... , רס"ר כרמית מדר;
- ע.ת. 8 (ע.ת. 22 בכתב האישום) - בלש משטרת ישראל, תחנת דימונה, רס"ר חגי דהן;
- ע.ת. 9 (ע.ת. 15 בכתב האישום) - חוקר משטרת ישראל בכלא באר שבע, רנ"ג יובל כהן;
- ע.ת. 10 (ע.ת. 5 בכתב האישום) - אבי המתלוננת - ש.ע.;
- ע.ת. 11 (ע.ת. 9 בכתב האישום) - שכנתה של המתלוננת - מ.ל.;
- ע.ת. 12 (ע.ת. 12 בכתב האישום) - חבר של אחי המתלוננת - נ.ש.;
- ע.ת. 13 (ע.ת. בכתב האישום) - אחות המתלוננת - מ.ע. (בפרו' בטעות נרשמה כ- ע.ת.11);
- ע.ת. 14 (ע.ת. 16 בכתב האישום) - חוקרת משטרת ישראל - תחנת דימונה - רס"מ אלינור דהן;
- ע.ת. 15 (ע.ת. 21 בכתב האישום) - חוקרת ילדים - עדן מנשה;
- ע.ת. 16 (ע.ת. 19 בכתב האישום) - חוקרת אלמ"ב, מין וחסרי ישע, משטרת ישראל, תחנת דימונה - רס"ר אוריין עדרי;
- ע.ת. 17 (ע.ת. 18 בכתב האישום) - חוקר זירה טכנולוגית - רס"ב אביב סמדג'ה.

מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

עמוד 13

- תמונות החבלה של המתלוננת בברך שמאל, מסומנות ע"ג בתיק החקירה - ת/1;
- מכתב שנרשם בשם הנאשם למתלוננת, מסומן ע"ט בתיק החקירה - ת/2;
- תמונות של הבית ברחוב מ'ים בדימונה, מסומנות ע"ב בתיק החקירה - ת/3;
- קלסר הודעות דואר אלקטרוני בין המתלוננת לבין הוריה - ת/4;
- תמלול הודעות קוליות מתאריכים 23.11.2021, 28.11.2021 - מסומן נ' בתיק החקירה - ת/5א;
- תקליטור ההודעות הנ"ל - ת/5ב;
- אסופת תכתובת וואצאפ בין המתלוננת לבין הנאשם - ת/6א';
- אסופת מסרונים SMS בין המתלוננת לבין הנאשם - ת/6ב';
- תמונות שצולמו במקלט לנשים מוכות - ת/7;
- הודעות דוא"ל בין המתלוננת לבין ע.ת. 11 - ת/8;
- מסמך "חובת דיווח", בעריכת העו"ס ע.ת. 2, ביחד עם פתק שהוצמד אליו, מסומנים ל"ה בתיק החקירה - ת/9;
- הודעות דוא"ל שבין המתלוננת לבין אחיה ע.ת. 4 - ת/10;
- אמרת הנאשם מיום 29.01.2022 שעה 11:49 על נספחיה, נגבתה ע"י ע.ת. 7, מסומנת 28 בתיק החקירה - ת/11א';
- תקליטור ובו תיעוד חזותי של גביית האמרה הנ"ל - ת/11ב';
- דוח חיפוש במקום מיום 16.01.2022 שעה 17:00 בעריכת ע.ת. 8, מסומן 10 בתיק החקירה - ת/12א';
- דוח פעולה, תפיסה וסימון מיום 16.01.2022 שעה 17:49 בעריכת ע.ת. 8, מסומן ס"ה בתיק החקירה - ת/12ב';
- אמרת הנאשם מיום 27.01.2022 שעה 14:24, נגבתה ע"י ע.ת. 9, מסומנת 22 בתיק החקירה - ת/13א';
- טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה בקשר עם האמרה הנ"ל - ת/13ב';
- שני תקליטורים ובהם תיעוד חזותי של גביית האמרה הנ"ל - ת/13ג';
- קובץ מסרונים וואצאפ בין ע.ת. 10 לבין הנאשם - ת/14;
- 5 עמודים מתוך יומן שניהל אבי המתלוננת ע.ת. 10 - ת/15;

- תקליטור ובו תיעוד חקירת העדה ע.ת. 11 במשטרה - ת16א';
- תמלול חקירתה של העדה ע.ת. 11 במשטרה - ת16ב';
- אמרת ע.ת. 12 מיום 17.01.2022 שעה 17:19, נגבתה ע"י רס"ב חנן אדרי - ת17/;
- מכתב שחרור רפואי מיום 10.01.2022, בעריכת ע.ת. 24 בכתב האישום, מסומן מ"ב בתיק החקירה - ת18/;
- מכתב התערבות פסיכוסוציאלית מיום 10.01.2022 בעריכת ע.ת. 25 בכתב האישום - ת19/;
- אמרת הנאשם מיום 23.01.2022 שעה 14:23, נגבתה ע"י ע.ת. 14, מסומנת 14 בתיק החקירה - ת20א';
- אמרת הנאשם מיום 23.01.2022 שעה 17:44, נגבתה ע"י ע.ת. 14, מסומנת 15 בתיק החקירה - ת20ב';
- שני תקליטורים ובהם תיעוד גביית שתי האמרות הנ"ל - ת20ג';
- טופס סיכום חקירת ילדים מיום 20.01.2022 שעה 12:30 בעניינו של הקטין י.כ., בעריכת ע.ת. 15, מסומן פ"ב בתיק החקירה - ת21א';
- תמלול חקירת הילדים הנ"ל - ת21ב';
- תקליטור ובו תיעוד של חקירת הילדים הנ"ל - ת21ג';
- טופס סיכום חקירת ילדים מיום 20.01.2022 שעה 12:50 בעניינו של הקטין ל.כ., בעריכת ע.ת. 15, מסומן פ"א בתיק החקירה - ת22א';
- תמלול חקירת הילדים הנ"ל - ת22ב';
- תקליטור ובו תיעוד של חקירת הילדים הנ"ל - ת22ג';
- מזכר מיום 13.01.2022 שעה 08:14, בעריכת ע.ת. 16, מסומן מ' בתיק החקירה - ת23א';
- מזכר מיום 17.01.2022 שעה 16:20, בעריכת ע.ת. 16, מסומן ס"ט בתיק החקירה - ת23ב';
- מזכר מיום 19.01.2022 שעה 13:45, בעריכת ע.ת. 16, מסומן ע"ח בתיק החקירה - ת24/;
- דוח פעולה - חדירה למכשיר סלולר של ע.ת. 5 בכתב האישום מיום 19.01.22 שעה 16:36, בעריכת ע.ת. 17, מסומן כ"א בתיק החקירה - ת25א';
- דוח פעולה - חדירה למכשיר סלולר של המתלוננת מיום 19.01.22 שעה 16:31, בעריכת ע.ת. 17, מסומן כ"ב בתיק החקירה - ת25ב';
- תקליטור תוצרי חיפושים במכשירי הטלפון הסלולאריים - ת25ג';

- בקשה למתן צו חיפוש משולב בנוגע למכשיר הטלפון של ע.ת.5 בכתב האישום, מסומנת ל"ו בתיק החקירה - ת/25ד;
 - בקשה למתן צו חיפוש משולב בנוגע למכשיר הטלפון של המתלוננת בכתב האישום, מסומנת ל"ט בתיק החקירה - ת/25ה;
 - הודעה במשטרה מיום 23.1.22 בשעה 16:04 של העד ר.א. - ת/26א;
 - הודעה במשטרה מיום 27.1.22 בשעה 15:12 של העד ר.א. - ת/26ב;
 - הודעה במשטרה מיום 23.1.22 בשעה 15:45 של העדה ס.א. - ת/27א;
 - הודעה במשטרה מיום 27.1.22 בשעה 15:06 של העדה ס.א. - ת/27ב;
 - קבלה על תמונות המתלוננת שצולמו (ת/7) מיום 11.1.22 שהוציא העד רונן גולן - ת/28;
 - אמרת הנאשם מיום 11.1.22 שעה 16:12, נגבתה ע"י רס"ב מוריס בן סימון - ת/29א;
 - מזכר ריענון העד רס"ר מוריס בן סימון - ת/29ב;
 - אמרת אמה של המתלוננת מיום 17.01.22 שעה 11:20, נגבתה ע"י ע.ת.16, מסומנת 7 בתיק החקירה - ת/30א;
 - מזכר ריענון עדה מיום 23.04.23, מאת התובעת פקד ליטל פרץ - ת/30ב;
 - תשריט בית הכנסת בעריכת ע.ה.3 - ת/31;
 - תשריט בית הכנסת בעריכת ע.ה.4 - ת/32.
- מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:
- ע.ה.1 - הנאשם;
 - ע.ה.2 - ש' ס', מתפלל בבית הכנסת "אהבת שלום";
 - ע.ה.3 - רב בית הכנסת "אהבת שלום" - הרב מ' א';
 - ע.ה.4 - מתפלל בבית הכנסת "אהבת שלום" - י' (י') א';
 - ע.ה.5 - אבי הנאשם - ד' כ';
 - ע.ה.6 - דודו של הנאשם - א' ט'.

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

- אסופת פתקיות המתעדות הודעות שבין המתלוננת לבין הנאשם, חלקן נשלחו וחלקן לא נשלחו - נ/2;
- מחברת יומן/מכתבים עצמיים של המתלוננת - נ/3;
- תמונות מערב גיבוש - נ/4;
- מזכר מיום 26.01.2022 שעה 16:11, בעריכת ע.ת. 14, מסומן צ"ו בתיק החקירה - נ/5;
- מזכר מיום 17.01.2022 שעה 16:12, בעריכת ע.ת. 16, מסומן ע' בתיק החקירה - נ/6;
- מזכר מיום 27.01.2022 שעה 08:28, בעריכת ע.ת. 16, מסומן ק"ו בתיק החקירה - נ/7;
- רשימת בתי הכנסת בעיר דימונה בהם תתקיים "שירת הבקשות", מסומנת ק"ט בתיק החקירה - נ/8;
- אמרת ע.ה.2 מיום 28.01.22 שעה 11:53, נגבתה ע"י רס"ב אביב טייב, מסומנת 26 בתיק החקירה - נ/9;
- מזכר מיום 17.01.22 מאת רס"ר לירז טל, מסומן ע"ד בתיק החקירה - נ/10.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

מכאן - הכרעת דין זו.

סקירת גרסאות הצדדים

להלן, יביא בית המשפט את עיקרי עדות המתלוננת וכן את עיקרי עדות הנאשם, שהן מעוינות זו לזו.

עדות המתלוננת

ע.ת.1 - המתלוננת, העידה על פני לא פחות מחמש ישיבות.

במועד מסירת עדותה, היתה המתלוננת בתחילת העשור הרביעי לחייה, אם לשני ילדים.

המתלוננת סיפרה, כי היתה נתונה בזוגיות עם הנאשם כ- 11 שנה, זוגיות "קשה, אלימה ומתעללת" וכי היתה נתונה לשליטתו; פחדה ממנו; ספגה מכות; קללות והשפלות, הן לפני שנולדו ילדיה, הן ביותר הרה והן לאחר שנולדו - לנוכח

עמוד 17

טרם שהכירה את הנאשם, היתה תלמידת תיכון מצטיינת, סיימה עם ממוצע בגרות גבוה וכן שירתה בצה"ל בתפקיד מסווג. בנוסף, ניהלה עסק שנפתח קודם לכן על ידי בני משפחתה בתחום ההדרכה.

שני הוריה של המתלוננת - אקדמאיים, מחזיקים בתפקידים שונים האב - בתחום החינוך והאם - בתחום המוניציפלי. למתלוננת 3 אחים, האחד - אח למחצה - שימש כקצין משטרה; אחות בעלת פרקטיקה פרטית בתחום הקוסמטיקה - מתגוררת בחו"ל; אח אחד - מתגורר אף הוא בחו"ל ומחזיק בעסק פרטי.

סביב יולי 2011, החל קשר בינה לבין הנאשם, אותו הכירה קודם לכן, בשלב בו עדיין היתה חיילת. כאשר הכירה את הנאשם, היה לה חבר, והיא נפרדה ממנו והחלה להעמיק את הקשר עם הנאשם.

המתלוננת הכירה את הנאשם בכינוי "אבי שפן", היא לא ידעה את שם משפחתו האמיתי. לפי ידיעתה הנאשם היה רווק. בשלב מסוים, נכנסה לדף ה"פייסבוק" של הנאשם וראתה תמונה שלו עם ילדים קטנים. כשעימתה את הנאשם עם ענין זה, השיב לה, כי אכן יש לו ילדים, אך הם גרים עם אימם והוא תומך בהם, אך אינו מתגורר ביחד עם האם. הנאשם אף לא הסתיר אותה מילדיו והיו מקרים שהיא הלכה עם ילדיו לבריכה או טיילה איתם.

באותה תקופה היה הנאשם מבוקש על ידי המשטרה - "דרוש חקירה" והוא התגורר בדירה, שלא היה יוצא ממנה בשל כך. המתלוננת שהתה איתו בדירה כחודש או חודשיים והיתה ישנה איתו שם בכל יום כאשר היתה חוזרת מהצבא.

אחרי כחודשיים - נדרש הנאשם לפנות את אותה דירה ועבר לישון עמה ביחידת דיור בבית הוריה. המדובר ביחידה שיש לה כניסה נפרדת מהחצר, הנאשם היה נכנס משם ולן עמה, ללא ידיעת הוריה. בבוקר - היה בורח מהדלת החיצונית.

הנאשם גם הראה למתלוננת את ת"ז שלו והיה רשום שם כרווק.

המתלוננת לא ידעה אף פעם ממה מתפרנס הנאשם והוא לא שיתף אותה.

בחלוף כשלושה חודשים בהם היה הנאשם ישן עם המתלוננת בבית הוריה, הבחין בו אביה דרך החלון בבוקר, כשהוא יוצא מהחצר וביקש, שהנאשם לא יבוא עוד לשם. החל מאותו מועד - הפסיק הנאשם להגיע ללון בבית הוריה, אך הם היו נפגשים מחוץ לבית או בתוך הבית, כשההורים שלה היו יוצאים.

לאחר שהמתלוננת השתחררה מצה"ל, החלה לעבוד בטיפול בילד בשעות הבוקר ואחרי צהריים - באותו עסק משפחתי בתחום ההדרכה.

כחצי שנה לאחר תחילת הקשר, בטרם שהמתלוננת השתחררה מצה"ל - התקשרה אליה אם ילדיו של הנאשם ואמרה לה, שהנאשם והיא "ביחד", הוא ישן עמה. המתלוננת התקשרה לנאשם לעמת אותו עם מה שנמסר לה והוא אמר לה, שזה מ"קינאה", שהיא (אם ילדיו) לא רוצה שתהיה לו מישהי אחרת ושהוא נמצא איתה (עם המתלוננת).

לאחר שאביה גילה על דבר הקשר ביניהם - ולאחר שהחלו גם שמועות בעיר מגוריה של המתלוננת, שהיא מנהלת קשר עם הנאשם - פנו אליה הוריה ואמרו, שהם מתנגדים לקשר הזה ושהנאשם "לא בשבילה".

במקביל, החל הנאשם להשתלט על חייה של המתלוננת, כשבין היתר, ביקש "לאשר" כל תלמיד או תלמידה שמגיע ללמוד בעסק המשפחתי; לאחר מכן - אסר על המתלוננת ללמד גברים ואפילו נערים בני 16 או 17. לגבי התלמידות - כל מי שביקשה להירשם ללימודים - נדרשה המתלוננת להעביר את שמה לנאשם והוא מסר, אם הוא "מאשר" אותה או לא. את מי שאסר הנאשם על המתלוננת לקבל - היא נאלצה לחסום בטלפון בהוראתו. כך, נאלצה המתלוננת שלא לקבל תלמידים רבים ובסופו של דבר - דעך העסק והמתלוננת הפסיקה ללמד כליל.

כחודש ומחצה לאחר שהחל הקשר בינה לבין הנאשם, נסעה המתלוננת לתדלק את רכבם של הוריה בתחנת דלק. המתדלק שאל אותה, האם היא צריכה עבודה ואם היא רוצה לעבוד בתחנה והיא השיבה בשלילה. אז שאל אותה המתדלק, אם יש לה חבר והיא השיבה שכן וציינה את שמו של הנאשם.

כשחזרה לבית הוריה - התקשר הנאשם וביקש ממנה לצאת החוצה. כשיצאה, שאל אותה הנאשם, אם יש לה משהו לספר לו. המתלוננת השיבה בשלילה ואז לקח הנאשם את מכשיר הטלפון, מסוג איפון 4, מידה, זרק אותו וניפץ אותו. הנאשם הטיח במתלוננת, מדוע לא סיפרה לו שהמתדלק בתחנת הדלק דיבר איתה ולמה הוא היה צריך להתקשר אליו (לנאשם) ולספר לו על כך.

המתלוננת שאלה, מה יש לספר על אותו אירוע, הרי בסך הכל שאל אותה המתדלק, האם היא צריכה עבודה והנאשם התעצבן, צעק וצרח, ש"כל דבר צריך לעבור דרכו" וכשהוא אומר כל דבר, זה גם אם היא יצאה לזרוק את הזבל, כי מבחינתו, ה"אמון" הוא דבר מאוד חשוב והוא רוצה לדעת כל מה שהיא (המתלוננת) עושה. היא צריכה לדווח לו על כל דבר.

בהמשך, החל הנאשם להפריד בין המתלוננת לבין חברותיה ובתוך שלושה חודשים - ניתקה את הקשר עם חברותיה וגם עם הוריה, מאחר שהנאשם טען, שהחברות וגם ההורים מנסים להפריד בינו לבינה.

ביום הולדתה של המתלוננת, רשמו לה אנשים שונים "מזל טוב" בדף הפייסבוק. הנאשם החל לתחקר אותה על כל אחד ואחד שרשם הודעה ובעקבות כך היא נלחצה ומחקה את מנוי הפייסבוק שלה.

המתלוננת חששה כל העת מהתקפי זעם של הנאשם ולכן החלה להימנע מכל דבר, העלול "לעצבן" אותו.

בסופו של דבר, הגיעה המתלוננת, שבעבר היתה מאוד חברותית, למצב שהיא חיה במעין "חדר סגור" ומדברת רק עם הקירות". למרות זאת, עדין מצא הנאשם כל העת על מה לריב ועל מה להכות אותה.

המתלוננת נמענה מלצאת לכל בילוי שהוא; נמנעה מלצאת מבית הוריה; בעבר תכננה ללמוד לפסיכומטרי וללמוד תואר לחינוך, אך זנחה תכנית זו והיא הלכה וקמלה.

הוריה של המתלוננת לא היו מסוגלים לראות זאת והחלו לשאול, היכן הילדה שהיתה להם.

במקביל, החל הנאשם לבקש ממנה כסף, תחילה מאותו עסק בתחום ההדרכה, כאשר היה מבקש ממנה לצאת באמצע שיעורים שהיא מעבירה, היא היתה משאירה את התלמידות, יוצאת החוצה באמצע שיעור, רושמת הודעה לאחת התלמידות - שתחלק מבחנים לתלמידים ובנתיים יוצאת אל הנאשם, יושבת במושב שלידי, כשהוא בכל פעם מתחיל לריב על דברים "הכי מינוריים שיכולים להיות", נותן לה אגרופים, סטירות, מוריד לה את הראש למטה ומושך בשיער. כשהיתה חוזרת, היתה הולכת לשירותים, מסדרת את השיער שלה, מתאפרת וחוזרת ללמד.

באחד המקרים, לאחר מפגש כזה עם הנאשם, היו פניה אדומות וגם לאחר איפור לא חלפה האדמימות ואז, כאשר חזרה לשיעור - הציבה דף מול פניה ודיברה כאשר פניה מוסתרות.

כך היה במשך כשנתיים לערך, שהיא היתה גרה בבית הוריה, מביאה כסף לנאשם ומדווחת לו על כל מה שעושה בכל רגע נתון, כאשר את כל רווחי העסק היתה מעבירה לנאשם.

כשלושה חודשים לאחר שהכירה את הנאשם, לקח אותה הנאשם למועדון בתל אביב ולאחר המועדון - למלון בו העבירו את הלילה ושם החלה להקיא ללא הפסקה. כשחזרה הביתה - עשתה בדיקה והתברר שהיא בהריון. זה היה ביום ההולדת ה- 20 שלה. כשסיפרה זאת לנאשם, השיב: "טוב, אנחנו עושים הפלה". כשניסתה להתנגד לכך אמר לה הנאשם, כי אין בכלל שאלה וכי עליה לעשות הפלה דרך הצבא. המתלוננת נענתה לדרישתו ועשתה הפלה באמצעות כדורים.

בחלוף שנתיים, נכנסה שוב להריון, למרות שלקחה אמצעי מניעה והנאשם שוב אמר: "אנחנו עושים הפלה". המתלוננת בכתה, כי מאוד אהבה ילדים ורצתה להיות אמא, אך הנאשם אמר לה, כי "עכשיו זה לא הזמן" והיא נסעה לעשות הפלה בבית חולים פרטי, כאשר שילמה מכרטיס האשראי שלה את מלוא העלות. הוריה או מי מאחיותיה לא ידעו על כך דבר.

כל התקופה הזו היא גרה אצל הוריה והנאשם קורא לה לאוטו, מכה אותה עד שיש לה סימנים כחולים, אך לדבריה - הנפש היתה כואבת יותר מהכאבים הפיזיים.

כשהיתה מסיימת ללמד - היתה נכנסת למיטה ובוכה, כך ניהלה את חייה - קמה בבוקר לעבודה וכשמסיימת את העבודה - בוכה במיטה.

המתלוננת ציינה, כי לאחר ההפלה הראשונה - כבר היתה במצב שבו אף אחת מחברותיה לא דיברה איתה והדבר נמשך עד לסיום הקשר עם הנאשם. כמו כן, במועד זה כבר לא היתה יוצאת מהבית לשום מטרה ללא הנאשם.

באחד הימים, במסגרת הדיווח על פעולותיה, הודיעה המתלוננת לנאשם, כי סיימה את עבודתה וכי נכנסת להתקלח. הנאשם השיב לה, כי היות שבאותו היום לא יגיע אליה - לא תכנס להתקלח. הדברים הגיעו לידי כך, שאם היו שבועיים בהם לא היה מגיע - היא לא היתה מתקלחת וכשהוא היה מגיע הוא היה רוצה לראות, שהיא לא התקלחה ורק אז מתיר לה להתקלח. לדבריה, אם היתה מתקלחת ללא אישורו - מבחינתו היא "הולכת עם מישהו אחר". הדברים הגיעו לידי כך, שהיא לא עשתה אפילו צעד בבית הוריה מבלי ליידע אותו.

באותה תקופה, התדירות של האלימות היתה כל שבועיים או שלושה, הוא היה קורא לה לצאת ומרביץ לה ברכבו מסוג טויוטה קורולה. מידי פעם, היה לוקח אותה באוטו להרים, מקום שהוא בסמוך לבאר מים גדולה ושם מרביץ לה בתוך הרכב או מחוץ לו. באחת הפעמים - אחד השכנים ראה את המכות והזמין משטרה, המשטרה הגיעה ליד באר המים ואז הנאשם נסע והשאיר אותה שם, תוך שאמר לה שאם ישאלו אותה משהו - תגיד שהיא יצאה להתבודד, רצתה להיות לבד. לאחר שהנאשם נסע - היא חזרה לביתה כשכל הראש שלה מלא בדם.

פעמים רבות האלימות מצדו של הנאשם היתה לאחר שהיה שותה אלכוהול. אפילו הילדים, שהיו קטנים - ידעו להיזהר ממנו כשהוא שותה. כשהיה שותה - היה משאיר את הבקבוק באוטו ואז אם היה רב עם המתלוננת באמצע הנסיעה - היה שובר לה את הבקבוק על הראש. הוא שבר לה על הראש בקבוקים של סודה וגם של בירה, בערך כ- 20 פעמים.

באותו מקרה שהנאשם נסע - הגיע למקום שוטר ושאל אותה לשמה, אך היא השיבה בשאלה, מדוע היא צריכה לומר לו את השם. השוטר שאל אותה מה היא עושה שם, והיא אמרה שהיא הלכה להתבודד.

כשהגיעה לביתה - התקשרה לנאשם ואמרה לו, שהשוטר תשאל אותה אך היא לא אמרה לו את השם. לאחר מכן - נכנסה למקלחת וראתה שכל המקלחת דם מהראש שלה.

לכל אורך הדרך - אהבה את הנאשם ולכן דאגה, שאף אחד לא יראה את הסימנים שהותירה האלימות, כדי לא לפגוע בו ולא להרוס את הקשר.

כשנולדה הילדה הראשונה של אחיה הגדול - ביקש ממנה להגיע למסיבת הולדת הבת ("בריתה") שהיתה באולם, אך היא אמרה לו שלא תוכל לבוא. כך היה באירועים משפחתיים רבים.

גם כשחגגו לאמה יום הולדת 50 - לא הסכים הנאשם לכך שהיא תבוא למסיבה.

כשכל המשפחה היתה נוסעת לחגים להתארח אצל קרובי משפחה אחרים - לא הסכים הנאשם לכך שהיא תיסע ואמר לה להישאר אצל דודתה או להישאר בביתה לבד.

המתלוננת הציגה את הסירוב להשתתף בפעילויות השונות כנובע ממנה, כדי לא להרוס את הקשר, אך כולם ידעו, שהדבר נובע מהנאשם.

בשלב מסוים, דודתה ובעלה הציעו לה לעבוד אצלם בעסק בתחום ההסעדה, אך הנאשם סירב לכך ולכן היא סירבה.

אט אט הביא הנאשם להתרופפות הקשר גם בינה לבין דודתה.

כשנה לאחר שנכנסה לקשר עם הנאשם, ביקש ממנה שתיקח בעבורו הלוואה בסך 50,000 ₪, כדי לקנות רכב.

המתלוננת פנתה לבנק, אך בהעדר מקורות הכנסה - סורבה ואמרה לנאשם, שהבנק אינו מאשר את ההלוואה. הנאשם השיב, שזה אומר שהיא איננה אוהבת אותו מספיק ושם היתה אוהבת אותו היתה מצליחה להשיג את ההלוואה. המתלוננת באמת אהבה אותו ורצתה בהצלחת הקשר, אבל חשה אבודה, אך הנאשם המשיך לומר, שלא מענין אותו איך - היא צריכה להשיג את ההלוואה. בשל הלחץ אליו נכנסה - שתתה כדורים ופנתה למרפאה הדחופה ב... - מיראז'. היא עשתה זאת כדי שהנאשם יראה אותה ויבין שהיא במצוקה ושהיא מנסה להביא לו את הכסף, אך לא מצליחה. המתלוננת שלחה לנאשם תמונה שלה בבית החולים, אך הנאשם לא טרח להגיע לבית החולים, הגיב בזלזול וטען, שמי שבאמת רוצה להתאבד לא היה טורח ללבוש ז'קט עור מעל הפיג'מה של בית החולים והולך לבית החולים.

בבית החולים, עשו לה שטיפת קיבה והחזירו אותה לביתה. לאחר מכן - השיגה ערבים, פנתה שוב לבנק וקיבלה את ההלוואה. את הכסף מסרה ישירות לנאשם. לאחר כשנתיים נטלה באותה צורה הלוואה נוספת.

כשנתיים לאחר תחילת הקשר - שכרה המתלוננת על חשבונה יחידת דיור, שהיתה כמעט ריקה לחלוטין, ללא מיטה, רק עם סלון, כשבמשך הזמן רכשה גם מקרר ומכונת כביסה ולאחר מספר חודשים רכשה לעצמה חדר שינה. הכל נרכש מכספה בלבד וגם את החשבונות היא שילמה. הנאשם היה בא ליחידה רק בלילות. בדרך כלל, היה יוצא לבלות במועדון ה"פורום" בימי חמישי בלילה וסביב 05:00 בבוקר היה מגיע ליחידת הדיור, כאשר בכל פעם שהיה מגיע מה"פורום" הוא היה לאחר שתית אלכוהול והיה מכה אותה, באופן שהוא בועט בה, עולה עליה כשהיא על הרצפה, דורך עליה, על הראש ועל הפנים, מכה אותה באגרופים ומושך לה בשיער. היא היתה מנסה להתגונן עם ידיה ומתחננת על חייה, אך לא היתה צועקת, כדי שבעלי הבית, שהיה מעל יחידת הדיור - לא ישמעו אותה ולא יקראו למשטרה.

באחד המקרים, היתה בחורה שהתקשרה אליה ושלחה לה תמונות שלה יוצאת עם הנאשם למועדון ה"פורום". הנאשם

טען שמדובר ב"פוטושופ" ושהתמונות אינן אמיתיות. בתגובה, אמרה לו המתלוננת שהיא מבקשת להיפרד. הנאשם אמר לה: "אין בעיה, חכי רגע". הלך וחזר עם מקל והחל להרביץ לה, עד שהמקל נשבר לחתיכות קטנות על הגוף שלה. כל הזמן הזה היא נמנעה מלצעוק אך אמרה לנאשם שוב ושוב: "תזהר... הם שומעים אותך", כי היה חשוב לה שהשכנים - בעלי הבית - לא ישמעו ולא יזמינו משטרה. החל מאותו יום - לא אמרה יותר את המילים שהיא רוצה להיפרד, וזאת גם שהנאשם היה אומר לה: "את מתה להיפרד ממני", כי זכרה מה קורה כשאמרה את המילים האלה.

למחרת אותו הלילה בו שבר עליה הנאשם את המקל - נקש בדלת בעל הבית ושאל אותה אם הכל בסדר, היא הבינה שהוא שמע משהו ושלחה לנאשם הודעה על כך, היות שסברה, שזה יגרום לנאשם להפסיק את האלימות, אך הדבר לא שינה.

את ההורים שלה היתה רואה רק בימי שישי, כשהיתה הולכת לביתם לקידוש וחוזרת ליחידת הדיור. כאשר היתה הולכת להוריה, היתה מתלבשת בבגדים ארוכים וגם שמה צעיף כדי להסתיר את הסימנים על גופה.

באפריל 2015, נגמרו לה הגוללות למניעת הריון והיא ביקשה מהנאשם לקנות לה, אך הוא השיב שאין צורך ושהיא תנסה להיכנס להריון. במשך כשנה ומחצה - לא הצליחה להיכנס להריון ואז החלה בטיפולים שונים להגברת הפוריות, כשמעדכנת את הנאשם על כל דבר.

בחלוף כחצי שנה של נסיונות להיכנס להריון, כשהגיעה לבית הוריה לארוחת ערב שבת, סיפרה לה חברה של אחיה הקטן, כי שמעה על כך שהנאשם עומד להתחתן עם בת זוגו הנוספת - אם ילדיו. המתלוננת לא האמינה שכך המצב, כי הנאשם אמר לה כל העת שהוא נגד חתונה. היא התקשרה לנאשם וביקשה, שיבוא לקחת אותה מבית הוריה ובדרך סיפרה לו מה ששמעה. הנאשם הכחיש ושב ואמר לה, שהיא יודעת שהוא נגד חתונות, אך בהמשך הודה בכך, שעומד להתחתן אך טען שזה "נטו פורמלי" בשביל הילדים, כדי שלא יצחקו עליהם בבית הספר, אך הוא ממשיך להיות עמה (עם המתלוננת). המתלוננת השיבה לו שזה לא מתאים לה, עזבה את יחידת הדיור ושבה לבית הוריה למשך כשבועיים. במהלך אותם שבועיים, בכל יום שלח לה הנאשם הודעות לצאת החוצה לדבר איתו והסביר, שכל נושא החתונה הוא רק "פורמלי" וכי הוא אוהב אותה. עוד הציע לה לעבור לבאר שבע, שם לא מכירים אותה ושם תוכל לצאת לעבוד. בסופו של דבר, התרצתה לחזור אליו.

בלילה שלפני החתונה - ישן הנאשם אצל המתלוננת, ולמחרת הלך להתחתן, כשאחד העדים לחתונה היה דודו של הנאשם - ע.ה.6.

לאחר החתונה - המשיך הנאשם להגיע למתלוננת והם המשיכו לנסות להביא ילד לעולם, אך בחלוף זמן נוסף, נודע למתלוננת מאמה, שאשתו של הנאשם - אם ילדיו - נכנסה להריון. המתלוננת התקשרה לנאשם ושאלה אותו אם זה נכון, היות שהנאשם אמר לה, שהם מתגוררים בחדרים נפרדים ואין ביניהם קשר אינטימי. הנאשם השיב לה: "את לא מבינה, זה היה מפעם אחת", וטען, כי אשתו "הוציאה את הטבעת מבלי להגיד לו" וכי הוא "היה שיכור", וכי "היא נקלטה בטעות". המתלוננת הלכה שוב לבית הוריה והנאשם ניסה לשכנע אותה לצאת לדבר איתו, אך הפעם היא לא השתכנעה. בשלב מסוים - סיפרו לה על תאונה שהיתה בעיר ... והראו לה תמונה, כשהיא זיהתה מיד שהרכב שהיה

מעורב בתמונה הוא רכבו של הנאשם, היא ניסתה להתקשר לנאשם וגם לאחיו אך לא היתה תשובה, אז התקשרה לבית החולים ושם נמסר לה שהנאשם היה בבית החולים אך השתחרר. לאחר מכן - חזר אליה הנאשם והפעם היא נאותה לצאת ולדבר איתו. ברכב - הנאשם הרים את ידיו והיא "התקפלה" כי סברה שעומד להכות אותה. הנאשם סיפר לה, ששתה אלכוהול ולאחר מכן נכנס במעקה בטיחות והיות שכאב לה עליו - השתכנעה לחזור להיות איתו בקשר. הנאשם הבטיח, שהם יעשו יחד ילד ויעברו לגור בבאר שבע.

לאחר תקופה נוספת בה לא הצליחה להיכנס להריון, נסעה לבדיקות מיוחדות בתל אביב והתברר, כי בשל ההפלות שעברה - נוצרה לה הידבקות ברחם וניתנו לה כדורים מסוימים. לאחר כחודש - נכנסה להריון.

באחד הימים, הסכימה המתלוננת לבקשת דודתה לסייע לה עם הכביסות, היות שהדודה היתה בעומס עבודה, והדודה הביאה לה את הכביסה. כשהנאשם הבחין בכך, שהמתלוננת מכבסת את הבגדים מבית הדודה, החל להטיח בה, האם היא שיפחה של הדודה או עובדת אצלה, הכניס אותה לשירותים ביחידת הדיור, לקח את סל הכביסה והכל להטיח אותו על ראשה ועל גופה, עד שבשלב מסוים זרק את הסל על רגלה והוא פגע באזור הברך השמאלית וגרם לפציעתה עד כדי כך שהסל נשבר והבשר יצא החוצה, תוך שהיא סובלת מכאבי תופת והמקלחת מתמלאת בדם. הנאשם סירב לקחת אותה לקבלת טיפול רפואי וחלף זאת הסיע אותה לבית הוריה, כאשר הם לא היו בבית, ואמר לה לשים תחבושת. במשך תקופה ארוכה החליפה בכל פעם תחבושות עד שהפצע נסגר אך נותרה לה הצלקת בה ניתן להבחין בתמונה ת/1.

מאותה העת - הפסיקה המתלוננת לעשות כביסה לדודה והנאשם היה מזכיר לה מה קרה כאשר היה אומר לה: "תזכרי מה קרה עם... (שמו של בעלה של הדודה)", ושהיא לא תעשה כביסות לאף אחד. בשלב מסוים, הודיע אמה של המתלוננת, שעתידיה להיערך מסיבת יום הולדת 60 לאביה. היות שהמסיבה היתה אמורה להיערך בבית הוריה - הסכים הנאשם לכך שהמתלוננת תשהה חמש דקות במסיבה. המדובר היה במסיבה מושקעת, עם מעשנה, גריל, בלונים, מגנטים, הקרנת סרטונים על מסך ועוד. הנאשם הסיע אותה למסיבה ואז הודיע לה, שתוכל להישאר במקום 10 דקות אך לאחר 5 דקות, שלח הודעה: "נו מה קורה". המתלוננת הסבירה, שמחכים לאביה (המדובר היה במסיבת הפתעה) ושלאחר שהוא יגיע היא תצא בתוך כמה דקות. בחלוף מספר דקות נוספות שלח הנאשם הודעה נוספת והיא השיבה לו, שאביה הגיע והיא תצא בתוך מספר דקות, שהיא לא יכולה ללכת אחרי דקה אחת. כל ארבע או חמש דקות הוא שלח הודעה נוספת והיא ניסתה לשר "עסקים כרגיל", אך לאחר מספר דקות, הודיעה שהיא צריכה ללכת. בסך הכל, היתה במסיבה כמחצית השעה. אחד מבני המשפחה הסיע אותה ליחידת הדיור ושתי דקות לאחר שנכנסה ליחידה - הגיע הנאשם ושאל אותה, כמה זמן התיר לה להיות במסיבה. היא השיבה, שעשר דקות, אך אביה לא הגיע בתוך עשר דקות ולא היה לה מה לעשות. הנאשם הכניס אותה לשירותים והחל לבעוט בה כשהיא על הרצפה, תוך שצועק "את לא תעשי מה שאת רוצה, שאני אומר עשר דקות זה עשר דקות" והיא - מנסה לגונן על הבטן, היות שכבר סברה, שיתכן שהיא בהריון.

לאחר שנודע בוודאות, שהיא בהריון, הורה לה הנאשם לעזוב את יחידת הדיור ולשוב להתגורר בבית הוריה, תוך שלא תצא עוד לעבודה, כדי שאף אחד ב... לא ידע שהיא בהריון. המתלוננת עזבה את יחידת הדיור למרות שנותרה חייבת סכום מסוים לבעלי הדירה, שלא שולם לו, ומיד הפסיקה את עבודתה. לאחר יומיים, הגיע לבית הוריה חבר של אחיה הקטן, בן למשפחת מצוקה שהורי המתלוננת אימצו אותו אליהם והוא היה גר בבית הוריה, ישן, אוכל ומתקלח. אותו

חבר טס לחו"ל לתקופה ארוכה וכעת חזר והגיע לבית הוריה כדי לקחת את חפציו, שהיו בחדר בו שהתה המתלוננת. המתלוננת דיווחה לנאשם, שחבר של אחיה נכנס לחדר כדי לקחת חפצים, היות שהיתה מדווחת לו על כל דבר שהיה קורה. הנאשם החל לחקור אותה במי מדובר ולאחר מכן, הורה לה לצאת החוצה. המתלוננת, שהיתה הרה, עלתה לרכבו של הנאשם, אשר הסיע אותה לחורשה מבודדת בעיר...., כשבדרך שואל אותה, איך יתכן שחבר של אחיה מתגורר בבית הוריה והוא לא ידע מכך. המתלוננת אמרה לו, שאותו חבר לא החליף איתה מילה ושהוא היה תקופה ארוכה בחו"ל. כשהגיעו לחורשה, החנה הנאשם את הרכב, פתח את דלת הנוסע, אחז בידה של המתלוננת, זרק אותה על הקרקע והחל לבעוט בה בכל הגוף, בראש ובפנים, תוך שהיא צועקת לו "התינוק, התינוק". הנאשם החל לומר לה שהיא בגדה בו עם אותו חבר של אחיה וכי התינוק הוא של אותו חבר, למרות שהיא שבה ואומרת לו שאותו חבר כלל לא היה בארץ. הציפורן של המתלוננת נשברה, כל הגוף שלה התמלא מכות והחל ליזול דם מפיה. המכות נמשכו כרבע שעה והיא סברה, שהיא הולכת למות. הנאשם השאיר אותה על הקרקע, עלה על הרכב והחל לנסוע, אך לאחר מספר מטרים - עצר, חזר אליה והחל לגרור אותה לכיוון הרכב כשרגליה על הרצפה, עד שהיא הובאה לצד הרכב והורה לה ללקק את הצמיג השמאלי אחורי כדי שהתינוק "ימות מהחידקים". המתלוננת החלה ללקק את הצמיג כשהנאשם תופס אותה בשערותיה וכל גופה כואב. כל העת, הנאשם חוזר ואומר "התינוק שלך ימות לך, אם לא מהמכות, התינוק שלך ימות לך מזה". הנאשם הורה לה להמשיך וללקק את הגלגל ורק לאחר שהבחין שהגלגל נקי - הכניס אותה למושב האחורי של הרכב. באותו שלב כבר לא יכלה לעמוד, כל הגוף שלה כאב והיא חשה שזהו יומה האחרון. הנאשם הסיע את המתלוננת לבית הוריה כשהוא מקלל אותה כל הדרך, שהתינוק שלה ימות ואילו היא מנסה לשכנע אותו שלא אירע דבר עם אותו חבר של אחיה. כשהגיעה לבית הוריה התקלחה ואז הורה לה הנאשם לעבור לבית דודתה כדי שלא תהיה במחיצתו של אותו חבר. בבית דודתה - היתה מקיאה כל הזמן והדודה הציבה לה דלי ליד המיטה, כשהיא הקיאה כ- 14 פעמים ביום. הדודה שאלה אותה, מדוע אינה קמה מהמיטה והיא השיבה שאינה חשה בטוב. בכל יום או יומיים היה הנאשם מגיע, אומר לה לצאת החוצה וכשהיא יצאה ונכנסה לרכב היה שוב ושוב מכה אותה בשל אותו אירוע עם החבר של אחיה, כשהמכות כללו ניפוץ בקבוקים על ראשה, בעיטות, אגרופים, הטחת ראשה ב"דשבורד" של הרכב. ברוב הפעמים, הנאשם היה לאחר שתיית אלכוהול.

באחת הפעמים, כשחזרה לבית דודתה - היה לה סימן כחול בשפתיים מהמכות והנאשם אמר לה להגיד, שהיא קיבלה מכה, אז המתלוננת אמרה, שקיבלה מכה מהמגירה בחדר.

במקרה נוסף, שהיה ביום שישי בצהריים, חזר הנאשם שוב לאחר שתיית אלכוהול ושוב החל לדבר איתה על אותו חבר של אחיה, איך לא סיפרה לו לגביו. הנאשם שאל אותה, האם בתה של דודתה ידעה, שאותו חבר של אחיה מתגורר בבית הוריה והיא ענתה לו בטבעיות שכן. כאן, איבד הנאשם שליטה בשל כך שהתרעם על כך שאותה בת של הדודה ידעה והוא לא ידע, וחזר על כך, שהמתלוננת "בגדה" עם אותו חבר של אחיה. הנאשם הסיע אותה שוב לאותה חורשה, כשהיא עדין הרה, הוציא אותה מהרכב ובעט בה עד שנשרו לה הציפורניים המלאכותיות ויצא לה דם. כשחזרו לרכב, אמר לה שיש לה מכות על הפנים ולכן היא אינה יכולה לישון בבית דודתה ואז לקח אותה לחנות דגים במרכז של... הביא לה לשם שק שינה ושמיכה והותיר אותה לישון שם, על הרצפה. למחרת - בשבת - בא לחנות, הוציא אותה משם ולקח אותה לדירה של חבר, בקומה שלישית או רביעית, מול הדואר ב... הנאשם הביא לה לשם אוכל בחמגשית, אך היא לא יכלה לאכול בשל הלחץ בו היתה נתונה ובשל ההריון, הראש שלה היה מפוצץ בשריטות מהזכוכיות והיו לה מכות על הפנים, לכן היא הקיאה את האוכל שוב ושוב. תוך כדי כך, נטל הנאשם מקל של מטאטא שהיה באותה דירה והחל להכות אותה בגופה ולומר לה: "תגידי לי למה בגדת בי איתו". המתלוננת ענתה לו, שהיא מתחננת, שהיא לא דיברה

איתו והוא לא עשה לה כלום אך הנאשם, שהיה שיכור, המשיך להכות בה עם מקל המטאטא. המתלוננת הגיעה למצב, שהגוף שלה בקריסה, היא אינה יכולה לעמוד על הרגליים, היא מקיאה על הרצפה או בדלי, אין לה בגדים להחלפה.

לאחר יום או יומיים, הגיע הנאשם ואמר לה לבוא להוציא בשבילו כסף מהבנק, המדובר היה בכסף מהחשבון שלה שלפעמים הפקיד הנאשם לתוכו כספים. כדי שהיא תוכל לבקש הלוואות ולאחר שהיו מאשרים את אותה הלוואה הוא היה מושך את אותם כספים. המתלוננת מעולם לא השתמשה בכספים האלה. המתלוננת אמרה לו, שאינה יכולה ללכת לבנק, כי יראו את המכות בפניה. הנאשם נסע איתה "סופר פארם", קנה לה שם שני קונסילרים, היא חזרה לדירה מרחק על הפנים את הקונסילרים ולמחרת הלכה ביחד איתו לבנק עם כובע גרב על הראש במטרה להסתיר מכה עם כחול שהיתה לה על המצח. במהלך ההמתנה בבנק, פגשה בבעלה של דודתה, שתמה היכן היא, מדוע לא חזרה לביתם ולמה היא נראית ככה. המתלוננת ענתה לו, שהכל בסדר ושהיא עם הנאשם.

המתלוננת משכה מהחשבון סך בן 30,000 ₪ ונתנה אותו לנאשם.

המתלוננת חזרה לאותה דירה למשך כיומיים נוספים ולאחר מכן אמר לה הנאשם לחזור לבית הוריה.

בבית הוריה, דרש הנאשם מהמתלוננת לדווח לו בכל חמש דקות מה קורה, אם נכנסה להתקלח, אכלה, ישנה, קמה ומתי אותו חבר של אחיה נכנס או יוצא מהבית.

באחד הלילות בדצמבר 2016, הגיע הנאשם לבית הוריה, נקש בחלון החדר בו לנה המתלוננת והורה לה לפתוח לו את הדלת. המתלוננת קמה עם פיג'מה, פתחה לנאשם את הדלת והנאשם החל לערוך חיפוש בחדרים בבית, וביחידת הדיור פגש באותו חבר של אחיה, שנכנס מבחוץ ליחידת הדיור והמתלוננת לא ראתה אותו. אותו חבר, שהיה בשירות במג"ב, נבהל מהנאשם וסבר, שהנאשם רוצה לגנוב ממנו את הנשק, היו בינו לבין הנאשם חילופי דברים. המתלוננת הבינה, שעומדת לקבל מכות נוספות בשל כך שלא דיווחה לנאשם על שהותו של אותו חבר לבית הוריה.

הנאשם יצא החוצה, ואמר למתלוננת לצאת אליו לרכב. המתלוננת, ידעה שהולכת לקבל מכות, אך יצאה לרכבו של הנאשם, היות שלא היה מצב שהיא לא תציית לו. הנאשם הסיע אותה שוב לחורשה ושוב הכה בה מכות קשות וחזקות בכל הגוף, בעיטות, משיכות בשיער, אגרופים, מכות בפנים. כל הגוף שלה כאב והיא לא היתה יכולה ללכת.

לאחר אותן מכות - לא יכול היה להחזיר אותה לבית הוריה ומאז לא חזרה לבית הוריה. הנאשם לקח אותה לדירה של חבר בסמוך למרכז של ... בתוך הדירה - נתנו לה חדר אחד למגורים. חברו של הנאשם היה גם כן מתגורר בדירה וכשהוא היה מגיע לבית, היה על המתלוננת לנעול את עצמה בחדר. הנאשם ניסה לתת למתלוננת אוכל ושוב היא הקיאה ולא הצליחה לאכול.

באותה דירה שהתה המתלוננת כשבועיים או שלושה. חברו של הנאשם מעולם לא דיבר איתה ומעולם לא קיים איתה

בשלב זה, הוריה של המתלוננת החלו להתקשר לבית של אותו חבר ואמרו, שאם לא ינתן להם אות חיים מהמתלוננת - הם יזמינו משטרה. המתלוננת התקשרה לנאשם וסיפרה לו את זה והנאשם הורה לה להגיד להוריה, שהיא אינה מעוניינת בכל קשר איתם ושאלו יזמינו משטרה - הם בחיים לא יראו אותה. הנאשם אף התעקש על כך שהמתלוננת תתקשר להוריה, תקלל אותם ותצעק עליהם. המתלוננת מעולם לא עשתה דבר כזה קודם לכן, אך לבקשת הנאשם, התקשרה להוריה ואמרה להם את הדברים, אך לא קיללה אותם. כשסיימה את השיחה, התברר שהנאשם הקשיב מאחורי הדלת והוא הלך למטבח, הביא מחבט והחל להכות במתלוננת על כך שבניגוד לדבריו - לא קיללה את הוריה ולא צעקה עליהם. המכות היו בכל הגוף, כשהמתלוננת מנסה להגן על הבטן, כדי שהתינוק לא יפגע. אחת המכות פגעה לה ברגל שמאל, אשר התנפחה למימדים עצומים, ככל הנראה נגרם לה נקע, והיא לא הצליחה לעמוד על הרגל ונאלצה לדדות.

אחת ליומיים שלושה היה הנאשם מגיע לדירה, מדבר שוב על ה"בגידה" עם החבר של אחיה, דורש שהיא תודה בכך. באחת הפעמים בהן הגיע הנאשם לדירה, נטל כבל מאריך והחל להצליף במתלוננת בכל הגוף, תוך שגרם לה לסימנים אדומים ולבנים בכל הגוף. לאחר שהנאשם הלך - החביאה המתלוננת את הכבל מאריך מאחורי השידות כדי שבפעם הבאה שיהיה לנאשם התקף עצבים - לא ימצא אותו.

אחת לכמה זמן היה הנאשם לוקח אותה לראות את הוריה ואז היא היתה לובשת בגדים גדולים ומכסה את גופה בסריג, שעליו שמה מעיל. למשך תקופה ארוכה, לא הצליחה המתלוננת לעמוד על הרגל.

לאחר השהות בדירה של החבר - שכרה המתלוננת, בחודש ינואר 2017, דירה ב ... פנקס השיקים של המתלוננת היו אצל הנאשם והוא נתן לה 12 שיקים למסור לבעלי הדירה.

הוריה של המתלוננת לא ידעו על המעבר ל ... הנאשם הורה לה לחסום אותם במכשיר הטלפון שלה והקשר איתם התנהל רק דרך הנאשם.

הדירה היתה חדשה מקבלן והיתה ריקה. הנאשם הביא לדירה מקרר משרדי קטן וטוסטר אובן. לא היתה מיטה אלא רק בסיס של מיטה מהבית של המתלוננת. לא היה סלון. היתה פינת אוכל שהמתלוננת רכשה מכספה. מאחר שהיה חם בדירה, הביא בעלי הדירה למקום שני מזגנים, ואמר למתלוננת לתאם עם המתקין, לשלם לו את עלות ההתקנה ולקזז אותה משכר הדירה. המתלוננת ביקשה מהנאשם להתקשר למתקין, אך הוא היה דוחה אותה בכל פעם. מנגד, בעלי הדירה היה מתקשר ושאל אם כבר התקינה אותם. בנתיים המתלוננת ילדה את בנה הבכור (10.06.17), הקיץ הגיע והנאשם עדיין לא אפשר לתאם התקנת המזגנים. באחד הימים, הגיע הנאשם לדירה, לקחת את המתלוננת לבנק, וכשחזרו - הבחינה שאחד המזגנים לא שם. היא פנתה לנאשם, והוא אמר שהוא לקח אחד מהם והתקין בבית בו הוא מתגורר עם אשתו וילדיהם. המזגן השני נותר בדירה ולא הותקן. כשפינתה את הדירה - היה עליה לקנות לבעל הדירה מזגן חדש וכן לשלם לו על ההתקנה של שני המזגנים.

כשהגיע מועד פדיון המענק לחיילת משוחררת, בסך של כ-13,700 ₪, לקח אותה הנאשם לבנק, חיכה ברכב, היא פדתה את המענק במזומן ונתנה לנאשם.

לאחר שנולד הבן הבכור - בהיות המתלוננת רשומה כמי שאינה נשואה - הוכרה כזכאית להבטחת הכנסה, ובכל חודש, היה הנאשם לוקח אותה לבנק והיא היתה מושכת את הקצבה ומוסרת לו.

בהיות המתלוננת בחודש התשיעי להריונה - נעלם הנאשם וחדל לענות לה לטלפונים. פעם בשבוע לערך היה מגיע ומשאיר ליד הדלת שקית של גבינות ולחם ולאחר מכן היה שולח הודעה: "יש לך ליד הדלת אוכל".

המתלוננת לא היתה יכולה לקנות אוכל נוסף, היות שהכסף שלה, כמו גם הכספומט וכרטיס האשראי, היו בידי הנאשם והוא גם אסר עליה לצאת מהבית ללא רשותו. המזון שהובא על ידי הנאשם היה דל - שקית של לחם, חלב ושתי גבינות. פעם בשבוע-שבועיים, היה מביא אורז וקצת שוקיים של עוף ואומר לה להכין אותם בטוסטר אובן. המתלוננת החלה לרדת במשקל והגיעה לתת משקל.

כשהגיע מועד הלידה, קיבלה המתלוננת צירים, התקשרה לנאשם והוא אמר לה שתכף יגיע. המתלוננת אמרה לנאשם שהצירים תכופים ואז הוא אמר לה שתזמין אמבולנס. אלא, שאמבולנס היה לוקח אותה לבית החולים סורוקה בבאר שבע ושם היו עלולים לראות אותה אנשים מ... , על כן, העדיפה לחכות לנאשם, והוא הסיע אותה לבית החולים ברזילי באשקלון.

המתלוננת הגיעה לחדר הלידה כשהיא בשלב של "פתיחה 4". הנאשם חיכה איתה פרק זמן, ואז אמר שהוא הולך "לשים ראש באוטו". כשתכפו הצירים, התקשרה לנאשם ואמרה לו לבוא כי מתחילה הלידה. הנאשם אמר לה שיגיע בתוך כמה דקות. בינתיים ילדה המתלוננת את בנה הבכור, התקשרה שוב לנאשם ואמרה לו שיבוא, שהתינוק איתה, והוא שוב אמר לה שהוא "באוטו" והוא "כבר בא".

כך המשיכו השיחות גם לאחר שהמתלוננת הועברה עם התינוק לאשפוז במחלקה, כשהנאשם מוסר לה תירוצים שונים, כגון, ששער בית החולים ננעל ועליו לאגף את בית החולים לשער אחר (המיילדת אמרה לה שכל השערים פתוחים כל העת). בסופו של דבר, אמר לה הנאשם, שלא הצליח להיכנס לבית החולים ונסע, כך שהמתלוננת נותרה לבדה בבית החולים, ולא היו עמה אפילו בגדים תחתונים להחלפה ופריטים נוספים שנותרו עמו באוטו, כך שיוולדת אחרת נאלצה לחלוק עמה לבנים.

המתלוננת נותרה לבד במחלקה, כשיתר היוולדות זוכות לביקורים ולמתנות. הוריה ואחיה אינם יודעים שהיא ילדה כיוון שחסמה אותם בטלפון.

בהמשך, שלחה המתלוננת תמונות של התינוק לנאשם, והוא הגיב, כי הילד דומה לאביה. כששאלה אותו שוב ושוב מתי

יגיע, השיב, שאינו חש בטוב. כשהגיע מועד השחרור מבית החולים, אמר לה לצאת החוצה ואסף אותה לדירה. בית החולים דרש סל-קל כדי להוציא את התינוק, והנאשם הלך ורכש סל-קל.

לאחר הלידה, ביקשה המתלוננת מהנאשם לרכוש, באמצעות המענק שהעבירה לו, מיטה לילד ועגלה. הנאשם רכש מיטה וכמה בגדים בלבד, כשהמזרן שרכש היה גדול מהמיטה, ולכן התינוק נאלץ לישון כשהמזרן חורג מהמיטה וחלק ממנו קשור לסורגים. רק לאחר תקופה, החליף את המזרן.

בשלב זה, היה הנאשם מגיע לדירה בתדירות נמוכה, פעמיים הגיע כדי לקחת את המתלוננת לעשות חיסון לתינוק, אך במועד בו מופקדת קצבת הבטחת ההכנסה - תמיד התייצב באופן סדיר על מנת לקחת את הכסף.

המתלוננת הניקה את בנה, אך המזון שהנאשם הביא לה כלל לחם, חלב, גבינות וירקות. לפעמים הביא לה אורז או פיתים שהיא הכינה במיקרוגל.

לא היו בבית צעצועים או אפילו בקבוקים לתינוק, לא היתה לו עגלה, כך שהיא לא היתה יכולה לצאת איתו לטיול, הילד לא היה בחוץ בכלל, למעט הנסיעות למשיכת הקצבה.

המתלוננת נדרשה לאישור מהנאשם על מנת לזרוק זבל. פעמים שהטיטולים המשומשים של התינוק העלו תולעים, אך השקיות עם הטיטולים נותרו בבית, כשהנאשם הורה לה לחכות שהוא יגיע לבית ורק אז לזרוק את הזבל, ובאותה תקופה היה מגיע פעם בשבוע-שבועיים.

המתלוננת נכנסה לעצבות גדולה, איש מבני משפחתה לא ידע שהיא ילדה ולא היה לה למי להראות את הרך הנולד.

בשלב מסוים, ביקש הנאשם מהמתלוננת ליטול הלוואה לצורך רכישת רכב מסוג B.M.W באמצעות חברת "מימון ישיר".

הנאשם הפקיד כספים לחשבונה כדי שתטען, בכזב, שהיא מנהלת עסק זעיר, ואז אושרה הלוואה בסך 125,000 ₪. הרכב היה על שמה, אך הנאשם נטל אותו אליו.

בשלב מסוים, הגיע מכתב מקופת החולים להוריה של המתלוננת, ממנו הם למדו, שנולד לה בן ואז הם פנו לנאשם ודרשו לראות את הילוד. הנאשם אמר לה, שאם אשתו תשמע על הולדת הבן - הוא ירצח אותה (את המתלוננת) וחזר על כך מספר פעמים. באותו שלב, כבר הבינה המתלוננת, שהנאשם ממשיך לקיים חיי משפחה עם בת זוגו הקודמת, אך הוא עדיין קיים זוגיות חזקה גם איתה ולא "שיחרר" אותה, כאשר היא עדיין אהבה אותו. עקב כך, פתחה חשבון דוא"ל סודי ושלחה הודעה לאחיה הקטן, בה ביקשה ממנו לומר להורים שלא יספרו לאף אחד על התינוק שנולד, אחרת החיים שלה יהיו בסכנה.

בהמשך, קיבלו הוריה של המתלוננת מידע מחברת "סלקום" על מיקום הדירה בה התגוררה ב... והם הגיעו לדירה, נקשו בדלת ואמרו לה, שהם יודעים שהיא נמצאת שם. המתלוננת נמנעה מלפתוח להם את הדלת וכתבה לנאשם, שהוריה מחוץ לבית. הנאשם אמר לה, שאם אשתו תדע על הכתובת בה שוהה המתלוננת - הוא ירצח אותה (את המתלוננת). המתלוננת שלחה להוריה הודעה דוא"ל נוספת וביקשה, שלא יגיעו לדירה, כי זה יעשה לה "בלאגן" עם הנאשם.

לאחר הביקור של ההורים במקום, הגיע גם אחיה של המתלוננת למקום, נקש על הדלת ואף ניסה לשוחח איתה דרך החלון, אמר שהוא בסך הכל רוצה לראות שהיא והבן בסדר ושהם לא כלואים או משהו כזה, אך היא סילקה אותו מהמקום כדי שהנאשם לא יראה את הרכב שלו וידע שהוא הגיע אליה.

החל מהביקור של ההורים אצלה, החלה תקשורת מוגבלת בינה לבין ההורים באמצעות הדוא"ל הסודי, כאשר היא היתה מנחה את הוריה כיצד לדבר עם הנאשם באופן שלא יעורר אצלו "פראנויות" על בגידה ויאפשר להם להכניס אליה מוצרים שונים.

הברית של בנם הראשון נערכה ללא נוכחות איש, אצל מוהל פרטי בקליניקה בבני ברק וכך גם היה כשנולד הילד השני.

כשהבן הראשון היה כבן 3 חודשים, הצליחה המתלוננת לשכנע את הנאשם לאפשר לה לעשות את ראש השנה אצל הוריה וזאת לאחר שהוריה פנו אליו לבקשתה ומנגד היא הציגה כלפיו, שהיא חושבת שההורים שלה רעים והורסים את הקשר. זה היה חג ראשון שהיא היתה יכולה לעשות עם הוריה לאחר חגים רבים שהיא חגגה לבד בדירה, כשהנאשם - בכל חג היה עם אשתו ומשפחתו. המתלוננת הגיעה לבית הוריה מחזיקה ביד את הבן, ללא עגלה וכשנשאלה מדוע אין עגלה טענה בפניהם, שהילד אינו אוהב לישון בעגלה.

בדרך חזרה מבית הוריה שאל אותה הנאשם, איך היה והיא ענתה לו: "היה כייף". הנאשם הגיב, כי בשל כך שהיא אמרה שהיא כייף, היא לא תילך יותר לבית הוריה בחגים ו"תישב בבית כמו כלבה" עם הבן.

בערב יום כיפור, לא היה בדירה מה לאכול והיא התקשרה לנאשם, שכעשר דקות או רבע שעה לפני שהחל הצום הביא לה צלחת חד פעמית עם אוכל מאמא שלו ונסע חזרה ל... היא עשתה את הכיפור לבדה בדירה.

לקראת סוכות, ביקשה המתלוננת מהוריה לפנות לנאשם ולבקש, שתוכל להגיע אליהם, הנאשם הסכים לכך שתהיה בבית הוריה יומיים לחג הראשון, ותחזור במוצאי החג, שהיה חמישי בערב. המתלוננת שהתה בבית הוריה בחג ובחמישי בערב התקשרה לנאשם שיבוא לקחת אותה בחזרה, אך הטלפון שלו היה כבוי והוא לא ענה להודעות. לאחר שהנאשם לא ענה לה, נרדמה בבית הוריה. למחרת בבוקר, התקשר אליה הנאשם ושאל אותה היכן היא. המתלוננת אמרה לו, שהוא לא ענה במוצאי החג הראשון והוא השיב, שגם אם הטלפון שלו היה כבוי - היא היתה אמורה לחזור לדירה והחל לגדף אותה והורה לה לומר לאביה להחזיר אותה באופן מידי לדירה. המתלוננת נפרדה ממשפחתה בבכי ואביה החל להסיע אותה לדירה ב... , כשבמהלך הדרך כתב לה הנאשם הודעות: "וואי מה אני הולך לעשות לך", "היום הולך

להיות לך שחור" והודעות דומות בשל כך שנשארה עוד לילה אחד בבית הוריה. הנאשם גם כתב לה אם היא זוכרת את מה שהיה ביער. המתלוננת החלה לדמיין מה הולך להיות לה בבית ובאמצע הדרך שאלה את אביה אם יש לו דלק במיכל וביקשה שיקח אותה למקום "הכי רחוק שאפשר". אביה של המתלוננת עשה פרסה וביקש מאמה לארוז תיק. הוריה של המתלוננת נסעו לביתו של אחיה הגדול בישוב גבעות בר תוך כדי שהם משאירים בביתם אורחים של אחיה הגדול שבאו להתארח אצלם בשבת. האח הגדול, שהיה בעברו קצין משטרה, שאל את המתלוננת האם היא בסכנה והיא השיבה, שאינה מעוניינת לחזור לדירה כי "רע לה שם" ומשם נסעה לבית דודתה בכפר סבא. דודתה של המתלוננת שאלה אותה מה קרה, מדוע אינה מעוניינת לחזור לביתה, והיא השיבה שהיא בודדה, אחרי לידה ושרע לה בדירה, אך לא סיפרה על האלימות שחוווה. במוצאי שבת, הזמינו הוריה של המתלוננת טיסה ללונדון, בדרך עצרו בחנות למוצרי תינוקות וקנו לתינוק עגלה ומנשא. אחרי יומיים בלונדון, טסה המתלוננת לבית אחותה בסינגפור ואביה חזר לארץ. בסינגפור, שכרה אחותה של המתלוננת בעבורה בית בבניין ובאזור טוב, עם בריכה, לראשונה יכלה להוציא את בנה החוצה, אחותה קנתה לה את כל מה שהיה צריך והיא חזרה להיות בקשר עם הוריה.

בינתיים, רוקן הנאשם את חשבון הבנק של המתלוננת ודאג לבטל את כרטיס האשראי שלה באמצעות אמו.

בזמן הזה, היה הנאשם מגיע לבית הוריה של המתלוננת ודורש לדעת היכן היא והיכן הבן המשותף. הוריה של המתלוננת החלו לחוש סכנה אך היא הזהירה אותם שלא לפנות למשטרה.

לאחר תקופה, הפסיק הנאשם לבוא לבית הוריה והפסיק לשאול על הילד והמתלוננת החלה לחשוש, שקורים דברים "מתחת לפני השטח" כי בטוח הנאשם מתכנן משהו. באחד הימים, הגיע הנאשם לבית הוריה וביקש מהם להעביר לידיה מכתב, ושהיא תכתוב לו מכתב בתגובה שהיא עזבה את הארץ מרצונה ושארף אחד לא הבריח אותה מהארץ ותסביר לו מדוע עשתה זו. המתלוננת רשמה מכתב לנאשם וכתבה לו שהיא עשתה לו "טובה ענקית" שזה שעזבה את הארץ כי כך אשתו לא תדע וגם האנשים ב... לא ידעו שנולד ילד ושהיא עכשיו אמה והיא צריכה לטפל בילד, שהוא לא שימש לו כאב. עוד רשמה המתלוננת לנאשם, שהיא יודעת שנולדה לו ילדה נוספת מאשתו. המתלוננת שלחה את המכתב לבית הוריה.

בינתיים, תם החוזה של שכירות הדירה ב... ואביה של המתלוננת נפגש עם בעל הדירה וכיסה את כל חוב שכר הדירה ויתר החובות שנתרו, כולל רכישת מזגן חדש במקום המזגן שהנאשם נטל לביתו.

בתגובה למכתב התשובה של המתלוננת, העביר לה הנאשם שוב מכתב דרך הוריה והיא הנחתה אותם שלא לפתוח את המכתב. הוריה נסעו לתאילנד והיא נסעה אליהם מסינגפור כדי להיפגש איתם. המכתב נרשם על ידי דודו של הנאשם - ע.ה.6. במכתב, הבטיח לה הנאשם, שאם היא תחזור לארץ הם יהיו "משפחה רגילה", שהנאשם מודע לכך שצורת החיים שבה המתלוננת חיה לא היתה נורמלית וכעת הוא עשה חשבון נפש והוא יאפשר לה קשר עם בני משפחתה ואף ישמש כאבא לבן שנולד ולבן יהיה קשר עם אחיו למחצה מאשתו של הנאשם. עוד כתב הנאשם, שהמתלוננת שוללת לבן שנולד את הבחירה ומפרידה אותו מאביו וזה עוון כי הגיל הזה לא חוזר וכי הם עברו הרבה יחד כדי להביא אותו.

הנאשם הפציר במתלוננת לחזור לארץ ולא לגזול ממנו את הילד. המתלוננת "הוצפה ברגש" כאשר קראה את המכתב

והכי נגעה בה העובדה, שהנאשם הבטיח לשמש כאב לבן שנולד. המתלוננת פנתה לאחיו של הנאשם ואמרה לו שהוא יכול ליצור איתה קשר וכששוחחה עם הנאשם בשיחת וידיאו אמר לה, שהוא יסע לקבר של רבי שמעון בר יוחאי ושם יעשה "נדר" שהוא לא נוגע בה, כלומר לא ירביץ לה יותר ושאינן לה מה לפחד לחזור לארץ.

לפני שהוריה עזבו את תאילנד, השאירו לה מכתב סגור ואמרו לה לפתוח אותו בהמשך. במכתב היה כתוב, שהם מבקשים ממנה לא להתפתות ל"נחמדות" של הנאשם ולא לחזור לארץ כי הנאשם יעשה הכל כדי שהיא תחזור אך לאחר מכן לא היא ולא הם (הוריה) יוכלו לשלוט במה שיקרה לה והנאשם לא יהפוך את עורו.

המתלוננת צילמה את המכתב ושלחה אותו לנאשם, אשר כתב לה, שאביה "מקנא" ושהיא תחזור לארץ והכל יהיה אחרת.

המתלוננת החליטה לחזור לארץ, מבלי לספר לאחותה או להוריה. הנאשם הזמין לה כרטיסי טיסה. בסמוך לאחר "חנוכת בית" וקביעת מזוזה, שערכו נציגי חב"ד בסינגפור בדירה של המתלוננת, השאירה המתלוננת מכתב פרידה לאחותה בו הודתה לה על כל מה שעשתה בשבילה ויצאה במונית לשדה התעופה.

בדרך לשדה התעופה, מצאה אחותה של המתלוננת את המכתב, היא וגם הוריה של המתלוננת החלו להתקשר אליה ולמנוע ממנה לטוס, אחותה של המתלוננת גם הגיעה לשדה התעופה אך לא יכולה היתה להיכנס למקום בו שהתה המתלוננת, שכבר החלה בהליכי העלייה למטוס. המתלוננת שיתפה את הנאשם במצב, והוא הורה לה לא לענות לשיחות ולכבות את הטלפון.

המתלוננת טסה חזרה לארץ מתוך מחשבה, שהנאשם אכן עשה "חשבון נפש".

כשהגיעה לארץ, חיבק אותה הנאשם ונישק אותה ובמשך שלושה ימים הדברים היו על מי מנוחות.

לאחר מכן, הסיע אותה הנאשם לשוב עומר לראות יחידת דיור תת קרקעית והוא מסר לה כסף לחודש השכירות הראשון. בשבועות הראשונים, הגיעו הוריו של הנאשם ואחיו ליחידה לשוחח איתה ולראות את התינוק.

במקביל, רכש הנאשם למתלוננת מכשיר טלפון עם כרטיס סים חדש כדי שהוריה לא ידעו את המספר ולא יוכלו להיות איתה בקשר, היות שמבחינתו - הוריה הם שגרמו לכך שהיא תהיה בחו"ל.

בנוסף, לקח הנאשם את המתלוננת למשרד הפנים לצורך רישומו כאביו של הילד, כך שהמתלוננת לא תוכל עוד להוציא אותו מהארץ ללא הסכמתו.

המגורים ביחידת הדיור היו קשים, לא היתה שם קליטה לטלפון, היתה רטיבות בכל הבית ולאחר כשלושה שבועות החזירה המתלוננת את המפתחות.

במהלך השהות ביחידת הדיור, היו לנאשם פעמיים התקפי זעם אך הוא לא נקט באלימות פיזית אלא מילולית בלבד.

בעלת הבית אמרה למתלוננת, שהיא לא עוזבת את היחידה בגלל בעיות הקליטה או הבעיות האחרות שהיא אמרה אלא בגלל שהיא "חיה חיים מסכנים". זאת, לאחר ששמעה את צעקותיו של הנאשם.

לאחר היציאה מיחידת הדיור, העביר הנאשם את המתלוננת לדירת עמידר ב... שנרכשה על ידי הוריו ושעד לאותו מועד היתה גרה שם אשתו של הנאשם עם ילדיה, אך הוא העביר אותם למקום חדש.

בדירה היה המזגן שהנאשם גנב מהדירה השכורה ב... .

זו היתה דירה ישנה, שלא עברה שיפוץ שנים רבות, ללא דלתות בחדרים.

בחלוף מספר שבועות של שהות בדירה נפל הטלפון של המתלוננת ונשבר לו המסך. הנאשם ראה, שהיא אינה מעדכנת אותו על מעשיה והגיע מהר לדירה. המתלוננת הסבירה לו, שנשבר לה הטלפון ומאותה העת היו מספר חודשים בהם היתה ללא טלפון, כך שנותרה לבדה בדירה, מבלי יכולת לצאת וגם ללא קשר עם החוץ.

בדירה הזו נכנסה המתלוננת להריון פעם נוספת ונולד לה הבן השני.

שני הילדים שנולדו למתלוננת היו עד גיל 3 סגורים איתה בבית, ולא הלכו לגן.

הנאשם היה בא פעם בחודש חודשיים ולעיתים מגיעה גם אמו.

באותה תקופה הנאשם עבר תאונת אופנוע והיה בבית אמו. אחיו הביא לה אוכל.

בדירה היה חשמל משולם מראש ("טוקמן"), והחשמל היה נגמר, כאשר היא בהריון עם הבן השני והיא היתה נותרת ללא מקרר. כשהיתה בחודש חמישי לערך, נגמר החשמל והיות שהנאשם לא הגיע למלא אותו והיא היתה בתקופה בה לא היה לה טלפון - היא ירדה למטה לקיוסק כדי לנסות ולמצוא "טלפון שקלים", כלומר טלפון המופעל באמצעות מטבעות, להתקשר לנאשם. המוכר בקיוסק אמר לה, שאין טלפון כזה, אך מסר לה את הטלפון שלו כדי שתתקשר. המתלוננת התקשרה לנאשם והוא התקשר לאחיו, שימלא חשמל ב-100 ₪. יצוין, כי בדירה היה כסף מזומן בסכומים גדולים ששייך לנאשם, אך המתלוננת לא העזה כלל לחשוב לגעת בו. 100 ₪ הספיקו לה לשבועיים, כי המתלוננת היתה שוקלת כל הדלקה של חשמל. בדירה לא היתה מכונת כביסה והיא היתה מכבסת ביד. ארבעה חודשים לפני שעזבה את

הדירה, הביא הנאשם מכונת כביסה שהיתה תקולה ועשתה רק כביסה, כך שהיא היתה ממשיכה לכבס ביד ורק שמה את הבגדים במכונה כדי להוציא מהם את המים.

בדירה לא היו כבלים, לא אינטרנט ולא גז.

בכל פעם שהנאשם היה בא אליה בלילה של יום חמישי, זה היה לאחר בילוי והוא היה שיכור, היא ידעה שהיא הולכת לקבל מכות ולכן היתה מעלימה כל מתקן או חפץ שהיה אפשר להשתמש בו כדי להכות אותה, למשל, מחביאה במחסן את המטאטא והמגב; מחזירה את הסכינים לארונות; מחזירה את כל הכוסות לארונות - מעלימה כל חפץ שיכול "לעוף" עליה.

כשהיתה בחודש שביעי, חזר הנאשם מבילוי במועדון "הפורום", וסיפר לה, שראה שם את החבר של אחיה - אותו אחד שבגללו היכה אותה בעבר. הנאשם החל שוב לעשות "בלאגן" ולשאול אותה, איך לא סיפרה לו על אותו חבר, הלך למטבח, נטל תרוד מעץ והתחיל להכות אותה בפנים, תוך שהוא פותח לה את הגבה וגורם לה לצלקת. לאחר המכות שקיבלה, החלה לבכות ואמרה לנאשם, שהילדים יבהלו ממנה, לאחר שראתה את עצמה במראה. הנאשם אמר לה, שיביא לה משחה נגד צלקות. הצלקת מתועדת גם היא במוצג ת/1.

בטרם לידת הבן השני, הביא הנאשם למתלוננת טלפון ישן של אביו וכשהחלו לה צירים, לא היתה יכולה להתקשר לנאשם כי היה מדובר בלילה אז שלחה הודעה לאחיו. הנאשם בא לאסוף אותה והם נסעו לבית החולים "ברזילי" באשקלון. הלידה היתה מהירה מאוד כי היא כבר הגיעה עם פתיחה גדולה. הנאשם היה איתה ביום הראשון עד הלילה ואז נסע עם הבן הגדול ל... למחרת, התקשר למתלוננת ואמר לה, שאינו יכול לטפל בבן הגדול עוד יום ולכן, שתשחרר את עצמה מבית החולים. זה היה כעשרים שעות אחרי הלידה. המתלוננת פנתה לרופאים וביקשה שחרור מוקדם, הם הסבירו לה שזה מסוכן, שהיא עוד לא החלימה ושהתינוק צריך להיות בהשגחה, כמו כן, שישנה בדיקה שעושים רק 30 שעות אחרי הלידה והיא לא יכולה לעזוב בלי הבדיקה הזאת, אך המתלוננת חתמה על שחרור מרצונה ואת אותה בדיקה עשתה לאחר מכן בטיפת חלב ב... המתלוננת חזרה לדירה עם שני ילדיה. בחלוף 8 ימים מהלידה, הגיע מועד הברית לרך הנולד, אך באותו היום היתה בר מצווה לבנו של הנאשם ואשתו. אף אחד מבני משפחתה של המתלוננת לא ידע שהיא ילדה. הנאשם הגיע אליה שיכור, לאחר העליה לתורה של הבן והם נסעו לבני ברק לעשות את הברית, שוב ללא קהל. בדרך, החל הנאשם להטיח במתלוננת, מדוע היא הסתפקה בלרשום "מזל טוב" על בר המצווה של בנו מאשתו ולא רשמה ברכות יותר חמות, ולא כיבדה אותו מספיק. לכן, החל להכות אותה ברכב, לקח את משקפיה, שבר אותם, הכה אותה בפנים והאיפור שלה נמרח.

באותה ברית, שילם הנאשם למוהל בשיק ללא כיסוי, מחשבון מעוקל של המתלוננת, לאחר הברית החל המוהל להתקשר למתלוננת ואמר, שהשיק חזר, אז הנאשם אמר למתלוננת - "לחסום אותו וזהו". מבחינת המתלוננת, היא חשה שהיתה בהלוויה ולא בברית. בדרך חזרה, עצר הנאשם בקבר הבאבא סאלי בנתיבות ודרש מהמתלוננת, שתדור נדר, שאין מישהו שהיא היתה איתו והוא לא יודע עליו ושהנדר יהיה "על הראש של הבן" שנולד לה. המתלוננת עשתה כדברו.

באחד הימים, ראו יחדיו סרט והמתלוננת העירה דבר מה על גיבור הסרט, שהיה קצין בצבא האמריקאי. הנאשם התפרץ, נתן לה מכה על הפנים והחל לומר לה: "מה קרה, את אוהבת קצינים?". מאז, לא הביעה את דעתה על שום דבר שראתה בסרט, כתבה או סדרה.

במהלך נסיעות משותפות ברכב, אם היתה מסתכלת הצידה מהחלון, היה הנאשם מכה אותה בפנים ואומר לה: "מה את מסתכלת? את מחפשת לראות גברים?" ולכן לימדה את עצמה שלא להפנות את הראש במהלך הנסיעות. גם כשהלכה עם הנאשם ברחוב - היתה מסתכלת רק למטה.

אם היתה מדברת עם נציג של חברה כלשהי בטלפון - לימדה את עצמה לא לומר לו תודה או מילה טובה, כי הנאשם היה מתחקר אותה לאחר מכן.

המתלוננת חיה במצב של מחסור תמידי של מזון, המקרר היה תמיד ריק. הילדים היו אוכלים, במקרה הטוב, מעדן אחד ביום ולעיתים לא היו מעדנים בבית, היו אוכלים אורז לארוחת בוקר כי לא היה מוצר אחר, לעיתים שלושה או ארבעה שבועות לא היה לחם בבית. בבית לא היו מוצרי חלב. הנאשם היה עושה לה קניה פעם בחודש, אך לחם וחלב לא מחזיקים חודש. לעיתים היתה מזכירה לנאשם חמישה ימים, פעם אחר פעם, שאין לה אוכל. המתלוננת מעולם לא ירדה למכולת או לסופר לבד.

גם הטלפון שהנאשם הביא למתלוננת היה "טוקמן", כך שפעמים רבות נגמרו לה השיחות ונגמרה חבילת הגלישה, במקרה כזה היא היתה יכולה לתקשר עם הנאשם רק באמצעות WIFI שהיה ללא סיסמה, והיא היתה קולטת אותו בנקודה מסוימת ליד החלון של הסלון, כשהיא מושיטה את ידיה עם המכשיר החוצה.

לעיתים רחוקות, אמו של הנאשם היתה באה ומביאה לה אוכל.

לעיתים, לא היתה המתלוננת אוכלת כל היום, עד השעה 22:00, היות שהעדיפה שהילדים יאכלו.

בדירה היה שולחן אוכל, אך לא היו כיסאות. לא היו מיטות תינוק אלא רק לול. המתלוננת ישנה על מזרן על הרצפה ביחד עם הבן הגדול והבן הקטן ישן בלול.

הדירה היתה קרה מאוד, היה מזגן אך הוא לא היה מחובר לחשמל.

הוריה של המתלוננת הם שקנו צעצועים לילדים ושלחו אותם דרך הנאשם.

אחותו של הנאשם היתה מביאה לפעמים בגדים אך רוב הבגדים נרכשו על ידי הוריה של המתלוננת.

בערב שבת היתה המתלוננת מדליקה נרות, אך לפעמים לא היו לה נרות והיא היתה מתפללת ומבקשת שיקרה משהו שיוכל לגרום לחידוש הקשר שלה עם הוריה.

גם לצרכים שוטפים כגון ביגוד לילדים או מוצרים היגייניים - היתה צריכה להתחנן לנאשם. היו פעמים שהיתה במחזור והנאשם סירב להביא לה תחבושות.

לקראת פסח, בחודש אפריל 2019, שלחה לה אחותה הודעה שהיא מגיעה לארץ לצורך פרוצדורה רפואית מסוימת. היא הגיעה לארץ לחג. המתלוננת התכתבה איתה וביקשה רשות מהנאשם לראות אותה אך הוא החליט, שהמתלוננת תוכל לדבר איתה רק לאחר החג.

המתלוננת החלה שוב להתכתב עם הוריה בדוא"ל סודי. היא היתה כותבת להוריה מה חסר לה והם היו פונים לנאשם ודרכו מעבירים פריטים שונים למתלוננת, כשהנאשם היה גוזל חלקים מתוך המזון, הצעצועים והבגדים שנרכשו על ידי הוריה. כמו כן, בנוגע לחלק מהפריטים היה הנאשם מציג למתלוננת כאילו הוא קנה אותם. בכל מקרה, המתלוננת לא היתה יכולה לומר לנאשם, שידוע לה אילו פריטים נשלחו ומי קנה אותם, היות שאז היה נחשף הקשר שלה עם הוריה.

הוריה של המתלוננת היו מתחננים לנאשם שיאפשר להם לראות את הילדים - נכדיהם, פעם בכמה שבועות היה הנאשם נעתר לכך אך סירב שהוריה יקחו את הילדים איתם לחופשה כלשהי. בשלב מסוים, החלה אמה של המתלוננת להביע תרעומת, מדוע עליה להתחנן כל העת לנאשם ודיברה איתו בתקיפות - בתגובה, חסם אותה הנאשם והתקשורת המשיכה רק דרך אביה של המתלוננת, היות שהיא (המתלוננת) לימדה אותו כיצד לדבר עם הנאשם.

בשלב מסוים, החלה המתלוננת לדבר על ליבו של הנאשם, שיתיר לה לרשום את הילדים לגן, כמו שילדיו מאשתו גם כן הולכים לגן. חודשיים לפני יום הולדת 4 של הבן הגדול - הסכים הנאשם לכך והוא נרשם לגן.

בשלב מסוים, ביקשה המתלוננת מהוריה שירכשו רהיטים לבית, חדרי ילדים, חדר שינה ופינת אוכל. הוריה הסכימו לכך אך הנאשם אמר להם שהוא "קנה כבר" (למרות שהדבר לא היה נכון) ושהם יתנו לו כסף, אך המתלוננת כתבה להוריה, שבשום אופן לא יעשו כן, היות שהכסף לא ילך לרכישת ריהוט. הנאשם המשיך להתעקש, שכבר רכש ריהוט ולכן - היא נותרה ללא ריהוט.

באחד המקרים, רכשו הוריה של המתלוננת קניה גדולה של כלי מטבח - מגבות, סכינים, סכ"ם, צלחות, כוסות, בעלות של כ- 900 ₪. כל הקניה נלקחה על ידי הנאשם ודבר ממנה לא הגיע למתלוננת.

כאשר היו רכישות של מזון, לעיתים הביא לה הנאשם שלוש שקיות מתוך עשרים שנרכשו על ידי הוריה.

היות שלא היה גז בבית, שלחו הוריה של המתלוננת סיר בישול חשמלי, גם הוא לא הגיע אליה.

בשל העדר מזון בדירה, ביקשה המתלוננת מהוריה שירשמו את הילדים על חשבונם לצהרון, שם מקבלים ארוחה חמה. הוריה של המתלוננת רשמו את הילדים והנאשם הציג לה, כאילו הוא שרשם אותם. בדירה לא היה אוכל, והילדים היו הולכים לישון פעמים רבות רעבים. עם זאת, המתלוננת לא סיפרה זאת להוריה כדי שלא ילכו למשטרה.

כשהגיעה לארץ אחותה של המתלוננת, רכשה בעבורה פרטי ביגוד והנעלה רבים - גם הם לא הגיעו לידיה.

הוריה של המתלוננת היו כותבים לה שאם היא או הילדים במצוקה, שתאמר זאת והם יעזרו לה ושמה יכול להיות גרוע יותר מהמצב בו היא נמצאת, אך היא היתה אומרת להם, שהכל בסדר, כדי שלא יעשו "צעד קיצוני".

באחד המקרים, רכשו הוריה של המתלוננת בעבורה מוצרים שמילאו מספר שקיות, אך הנאשם הביא לה שקית אחת בלבד. המתלוננת שאלה את הנאשם, אם לרדת שוב כדי לקחת שקית נוספת והנאשם חשד, שהיא יודעת שהיו עוד דברים והחל להתעצבן ולכעוס, תוך שמאחל לה, שאלוקים יקח לה את שני הילדים, שבאבא סאלי יקח לה את הילדים ומכנה אותה בשמות גנאי כגון "זונה", "שרמוטה". המתלוננת נלחצה מאוד וכתבה להוריה, שגם אם הנאשם יאמר להם, שהיא התוודתה על כך שהיא מדברת על כך - הם ימשיכו להכחיש. זאת, משום שהנאשם איים עליה, שאם ידע שהיא בקשר עם הוריה - מבחינתו זה כמו "בגידה עם גבר" והוא ירצח אותה.

מדי פעם, היתה המתלוננת הולכת עם הילדים לאכול אצל השכנה, היות שלא היה להם אוכל. לאחר מכן, היתה מסבירה לילדים לא לספר על כך לנאשם.

כאשר היתה המתלוננת מקבלת הודעה במהלך שיחה עם הנאשם, היה דורש ממנה לצלם את ההודעה ולשלוח אליו והיה בודק שההודעה בדיוק באותה שעה בה שמע את צליל ההודעה במהלך השיחה.

הנאשם אסר על המתלוננת לפתוח הודעות מבני משפחתה, היה עליה לדווח לו שמי מבני משפחתה שלח לה הודעה, אך היא היתה צריכה להמתין שהוא יגיע, על מנת לפתוח אותה בנוכחותו.

בשלב מסוים, הורה הנאשם למתלוננת לחסום את הוריה ומאז לא התכתבה איתם במסרונים.

הנאשם אסר על המתלוננת לקיים קשר עם הגננת ואם כאשר באה לקחת את הילד מהגן ביקשה הגננת לשוחח איתה, היה הנאשם כותב לה להפסיק את השיחה והיא היתה ממציאה תירוץ ומפסיקה את השיחה. בהמשך, הורה הנאשם למתלוננת לקחת את הילדים באיחור לגן, סביב השעה 08:30 או 08:35, כדי שלא יהיה לה קשר או קרבת עין עם הורים אחרים. באותו האופן, היה מורה לה להוציא אותם מהגן או מהצהרון מוקדם יותר, סביב השעה 15:30.

בכלל ההודעות והשיחות היה מכנה את המתלוננת "שרמוטה", "זונה", "נערת ליווי", ואת הילדים שנולדו לו - "שני ההומואים שלך".

בגן היו שתי קבוצות וואטסאפ, אחת - קבוצה חופשית עם ההורים ואחת - קבוצה שקטה שרק הגננת שלחה בה הודעות. הנאשם הורה למתלוננת לצאת מהקבוצה שעם ההורים ולדווח לו על כל הודעה של הגננת.

בשל כך שהבן הגדול שהה בבית עד קרוב לגיל 4 - נוצר אצלו שיבוש שפתי והנאשם סירב לטפל בו, למרות המלצת הגננת.

הנאשם היה מגדף את הילדים גם בנוכחותם, למשל היה קורא לבן הגדול "ילד חרא". כשהילדים לא הרגישו טוב - אמו של הנאשם באה למתלוננת, נטלה ממנה את כרטיס קופת חולים ורכשה תרופות על חשבון הוריה של המתלוננת, שכן הכסף היה יורד מחשבון זה. בדרך אל המתלוננת, הראתה אמו של הנאשם את שקית התרופות לנאשם והוא כעס על כך, שיש בשקית כל כך הרבה תרופות, למרות שהוא אינו משלם עליהם. לעיתים אמו של הנאשם היתה אומרת למתלוננת, שלא תספר לנאשם שהיא רכשה בעבורה את התרופות (על חשבון הוריה) כי "האש תבוא עליה". הנאשם עצמו לא היה קונה תרופות. בשלב מסוים, מסרה המתלוננת לאמו של הנאשם את כרטיס קופת החולים, שהיא תוכל לקנות דרכו פריטים לנכדיה - לילדיו של הנאשם מאשתו.

המתלוננת סבלה מדלקת בשיניים עם כאבי תופת ורק לאחר כמחצית השנה לקח אותה הנאשם לרופא שיניים בקרית הממשלה בבאר שבע.

כשהיתה מסיבת חנוכה בגן עם הורים, אסר הנאשם עליה ללכת כדי שלא תפגוש הורים והורה לה לומר, שהיא נמצאת בבית מלון ביום המסיבה. המתלוננת ביקשה מהנאשם, שהשכנה תיקח את בנה למסיבה כדי שלא יפסיד, אך הנאשם סירב. כשהמשיכה להתעקש על כך, איים עליה שהוא יבוא עוד מעט והיא "תצטער מאוד על החיים שלה". הבן לא היה במסיבות בגן. המתלוננת הסבירה לבן שאם ישאלו אותו מדוע לא הגיע למסיבה יאמר, שהוא היה במלון. הבן שאל אותה "מה זה מלון?". המתלוננת הסבירה לו, שזה מקום של כייף עם בריכה.

לדברי המתלוננת, היתה מסיימת נסיעות משותפות או שיחות בכך שמבקשת מהנאשם לבוא להיות איתה, כי כך היה לה "שקט בבית", שכן, כאשר לא היתה אומרת דברים כאלה - זה היה עלול לגרום לנאשם לחשוב שהיא "בוגדת בו".

המתלוננת היתה שולחת לנאשם הודעה בכל מחצית השעה, מה היא עושה, ואם היתה מאחרת - היה מגדף אותה ומאיים עליה.

לאור הפיקוח ההדוק של הנאשם, היה למתלוננת חמש דקות להגיע מהגן לבית ואם למשל אחד הילדים היה רואה בדרך חתול, היא היתה אומרת לו - "לא עכשיו חתול, הביתה" כי אם היתה מתעכבת, הדבר היה גורם ל"סימפוזיון שלם" של חקירות מצדו של הנאשם. המתלוננת היתה מדווחת במסרונים על שעת היציאה לגן ושעת החזרה לבית. אם התעכבה דקות ספורות, היה הנאשם שולח לה הודעות כגון: "20 דקות יא'זונה?", "20 דקות לוקח לך?" וכדומה. באחד המקרים, כעס עליה על איחור של דקה אחת.

המתלוננת סיפרה (פרו' מיום 18.10.22, ע' 100), כי כעת, כשהנאשם במעצר, הוא חי יותר טוב ממה שהיא היתה חיה בדירה, כי לו לפחות יש אוכל במעצר ויש חימום. לדבריה, לאחר שנלקחה למקלט, היה הבן הגדול אומר כל העת, ש"כיף שם" וזאת משום שיש במקלט אוכל. גם כשיצאה מהמקלט, שאל אותה הבן, האם בדירה אליה יעברו יהיה אוכל.

כשהיה לאחד הילדים יום הולדת בגן, ביקשה המתלוננת מהנאשם לרכוש מספר דברים, אך הוא אמר שלא יעשו לו את יום ההולדת למחרת אלא "שבוע הבא". שהמתלוננת הסבירה לו, שמועד יום ההולדת נקבע מראש ביומן של הגן ולמה לדחות אותו: "ככה בא לי". כשאמרה לו, שלא יהיה ניתן לדחות אותו השיב, כי לא חייב שיעשו לבן יום הולדת.

בכל פעם שהיתה מעזה להתווכח איתו על דבר מה - היה אומר לה שהיא תשלם על כך. לכן, העדיפה שלא יהיה יום הולדת לבן רק שהיא לא תקבל מכות. בסופו של דבר, הוריה של המתלוננת רכשו בעבורה את הפריטים ליום ההולדת למעט העוגה, שהנאשם רכש, אך המתלוננת הציגה לילד כאילו הנאשם רכש את כל הפריטים.

המזרון עליו ישנה המתלוננת עם הילדים, החל להתמלא עובש בשל כך שהיה מונח על הרצפה הקרה ולא היה בחדר אוורור. המתלוננת היתה מדווחת לנאשם אפילו על הזזת המזרון מהקיר של החלון לקיר השני.

בשל הקור ששרר בבית, קיבלו שני הילדים דלקת ריאות. הנאשם לא בא לראות אותם וכשהמתלוננת סיפרה לו, שהבן הגדול מקיא, אמר לה: "אז תלקקי את הקיא". המתלוננת עצמה התעלפה מספר פעמים בשל הקור ומצאה את עצמה שוכבת בשירותים עם הלחי על הרצפה. היא והילדים היו חולים כמעט בכל שבוע.

באחד המקרים, ביקשה הגננת לצלם את הילד ישן במיטה ומתארגן בבוקר. היות שלא היתה לילד מיטה - צילמה אותו מקרוב מאוד ישן על המזרון וטשטשה את הרקע מסביב.

המתלוננת היתה חותמת בביטוח לאומי כדי לקבל דמי אבטחת הכנסה, אותם היה לוקח הנאשם, אך הנאשם אסר עליה ללכת לביטוח הלאומי בעצמה ובימים בהם לא בא לקחת אותה כדי לחתום - היתה מדווחת לביטוח הלאומי על מחלה.

בשל המשיכות של הנאשם מחשבונה של המתלוננת וההלוואות שלקחה בעבורו - הגיעה לחוב של כ- 253,000 ₪. לאחר שיצאה למקלט - נאלצה לפתוח בהליכי פשיטת רגל.

באחד המקרים, ביקש הנאשם מהמתלוננת לדבר עם אחותה ולבקש ממנה לפתוח חברה על שמה, שהנאשם יוכל לנהל באמצעותה את עסקיו. המתלוננת חששה, שהנאשם יעשה לאחותה "עקיצה" ולכן קיוותה שאחותה לא תסכים. אחותה באמת לא הסכימה ואז הורה הנאשם למתלוננת לנתק איתה את הקשר.

לעיתים, היתה דוורית מטעם הדואר שהיתה מביאה מכתבים, המתלוננת היתה מדווחת לנאשם על כל דפיקה בדלת של הדוורית והוא הורה לה לא לפתוח את הדלת לאיש.

הנאשם ביקש מהמתלוננת להעביר לו צילום של הגננת ושל משפחתה של הגננת כדי לראות אם הוא מכיר מישהו מהם ואם הוא יכול להגיע לגן מבלי שידברו על כך בעיר.

בשנת 2021 הגיעה לבנין בו שהתה המתלוננת השכנה - ע.ת.11. היא היתה גרה שם בעבר, נפרדה מבן זוג וחזרה להתגורר שם. בהתאם לביקשת הנאשם, הציגה המתלוננת את עצמה לשכנה וגם לשכנות אחרות בשם בדוי - "תמר", כדי שלא יתפרסם, שהיא גרה שם.

בחג סוכות, הזמינה השכנה ע.ת.11 את המתלוננת וילדיה לבוא לעשות איתם חג בסוכה שהם בנו מתחת לבנין. המתלוננת ביקשה רשות מהנאשם, הוא לא ענה ולכן היא לא ירדה מהדירה.

המתלוננת שוחחה עם אמו של הנאשם ואמרה לה, שכואב לה שהילדים לא חוגגים חגים ואמו אמרה לה, ללכת לסוכה, וטענה, שהיא שוחחה עם הנאשם והוא אישר זאת.

באוקטובר 2021, החליט הנאשם לעשות שיפוץ בדירה - לצבוע את הקירות ואמר למתלוננת, שתהיה אצל השכנה כאשר הפועלים בבית ובערב תחזור לישון שם. המתלוננת עשתה כדבריו של הנאשם, אך כשעלתה לבית, ראתה שאי אפשר לישון בו, הכל מלא אבק, מסורים, כלים חדים. הנאשם הסכים לכך שהם ישנו אצל השכנה והיא שהתה אצלה כשלושה שבועות. הנאשם אפילו לא הציע להחזיר לשכנה כסף בגין ההוצאות או לרכוש בעבורה דבר מה ולא הביא אוכל למתלוננת וילדיה בתקופה בה שהו אצל השכנה. הנאשם דרש מהמתלוננת לדווח לו כל מה שקורה בבית של השכנה, מי נכנס ומי יוצא מהבית. במהלך השהות בבית השכנה, אמרה לה השכנה: "אני יודעת שאת חיה במערכת יחסים מתעללת". המתלוננת הכחישה זאת אך השכנה עמדה על כך שזה המצב ושהיא שמעה דברים שונים משכנות. השכנה אמרה לה, שגם לה היתה מערכת יחסים בה סבלה מאלימות והמתלוננת חשה בפעם הראשונה, שיש מישהי שמבינה מה היא עוברת. השכנה אמרה לה, שעליה לעשות הכל כדי לצאת מהבית הזה אך המתלוננת השיבה לה, שהנאשם לא יתן לה ללכת. השכנה הציעה לקחת את הילדים לגן שעשועים אך הנאשם לא אישר זאת. השכנה החלה לדבר על ליבה של המתלוננת, שהיא חיה בטרור, שתשכור דירה בעיר אחרת, שלא יתכן שהיא הולכת לגן עם הראש למטה, הליכה מהירה, שיש ריח של זבל בדירה שלה, שלא יתכן שהיא אינה מדברת עם ההורים שלה.

לאחר שהסתיים השיפוץ - חזרו המתלוננת וילדיה לדירה והתברר, שגם המעט ריהוט שהיה שם נזרק על ידי הנאשם.

בשלב זה, פתחה המתלוננת מעין ערוץ עוקף לנאשם בכך שביקשה מהוריה, באמצעות הדוא"ל הסודי, לשלוח מוצרים ופריטים שונים לדירתה של השכנה - ע.ת.11 - וכך היתה מבטיחה שהנאשם לא יקח את המזון והפריטים שנשלחו, כפי שהיה בעבר.

בתאריך 07.01.22, סיפרה המתלוננת לשכנה ע.ת.11 שבאותו היום, זה יום ההולדת של אמה. השכנה הציעה למתלוננת, להתקשר לאמה ולומר לה מזל טוב, אך המתלוננת השיבה, שהיא מפחדת שהנאשם ישמע על כך ושהיא שלחה לה ברכה בדוא"ל הסודי. השכנה עמדה על כך, שהיא תתקשר ואכן המתלוננת התקשרה לאמה וזו מסרה לה,

שהיא עם אביה במלון בירושלים ושנסעה לשם במיוחד כדי לשים פתק בכותל כדי שהמתלוננת תצא מהמצב בו היא נמצאת.

אט אט, החלה המתלוננת לרדת באופן יום יומי לביתה של השכנה כדי שהילדים יוכלו לאכול אצלה ארוחת צהריים וערב, כאשר בזמן זה היא היתה משגיחה מהחלון, שהנאשם לא יגיע וגם היתה משאירה את הדלת פתוחה, כדי לשמוע אם הנאשם עולה במדרגות. המתלוננת גם הסבירה לילדים, שאסור להם לספר לנאשם על כך, שהם יורדים לשכנה.

ביום שבת 08.01.22, הזמינה השכנה את המתלוננת לאכול איתה צהריים. היות שבדרך כלל, לא היה הנאשם מגיע אליה בימי שבת - היא נעלה את הדלת בדירה והלכה עם הילדים לשכנה. הפעם, ביקשה השכנה לסגור את הדלת, היות שהנאשם ממילא אינו מגיע בשבת ובפעמים הקודמות בהן השאירה את הדלת פתוחה - נכנסו לבית חרקים. אצל השכנה אכלו צהריים ולאחר מכן קראה תהילים ביחד עם השכנה. תוך כדי השהות אצל השכנה, שמעה המתלוננת נקישות בדלת של דירתה, פתחה את הדלת וראתה את הנאשם בקומה שמעל. הגוף שלה השתקק, והיא אמרה לעצמה "שעכשיו נגמרו לה החיים". זאת, משום שלאחר השיפוץ הורה הנאשם למתלוננת לנתק את הקשר עם השכנה. המתלוננת אמרה לשכנה, שהיא הולכת לקבל מכות ושהיא תעשה משהו שהנאשם יבין שהיא כאן ושהיא שומעת מה קורה, אבל שתזהר לא להזמין משטרה. המתלוננת עלתה לדירה ואיך שהגיעה לפתוח את הדלת, נתן לה הנאשם אגרוף לפנים ופיצץ לה את השפה העליונה, כך שהחל לרדת לה דם. הבן הקטן צעק "אבא הרביץ לאמא, אבא הרביץ לאמא" ורץ לכיוון השכנה להגיד לה זאת, אך המתלוננת תפסה אותו ועלתה איתו למעלה, תוך שאומרת לשכנה, שהכל בסדר. כשנכנסו לדירה, נעל הנאשם את הדלת, אמר לילדים להיכנס לחדר ולא לצאת ממנו (אין בדירה דלתות). לאחר מכן, הפיל הנאשם את המתלוננת על הרצפה במטבח, החל לבעוט לה בראש, לתת לה אגרופים בפנים כשהיא על הרצפה. המתלוננת לא צעקה, כי לצעוק מבחינת הנאשם זה כאילו שהזמינה את המשטרה. הנאשם המשיך לבעוט בה ולתת אגרופים בכל הגוף ובראש כשאומר לה: "את רימית אותי, את רימית אותי, את תקבלי מכות כמו גבר". לאחר כחמש דקות, נקשה השכנה בדלת. הנאשם לא פתח את הדלת ושאל אותה מה היא רוצה. היא השיבה לו, שאחד הילדים שכח אצלה את הכפכפים. הנאשם אמר לה: "הכל טוב, שימי אותם ליד הדלת". היא שמה אותם ליד הדלת ולא חזרה. המתלוננת אמרה לנאשם, שהשכנה תקרא למשטרה אך הוא אמר לה שזה לא יקרה והמשיך להכות אותה באגרופים ובבעיטות, תוך שהעביר אותה לחדר השינה, כדי שלא ישמעו את הדברים מחוץ לדירה. בשלב מסוים, התיישב הנאשם על המתלוננת תוך שהוא מכה אותה באגרופים בראש ובחלק הגוף העליון ושואל אותה: "מה עשית אצלה?".

לאחר מכן, נטל הנאשם חגורה של חלוק אמבטיה, ליפף אותו על היד ואמר למתלוננת: "את רואה, עכשיו לא יכאב לי יותר, עד עכשיו כאב לי מהאגרופים, עכשיו לא יכאב לי, זה מגן לי על היד. עכשיו אני יכול לתת לך כמה שאני רוצה בלי שזה יכאב" ודרש ממנה לספר לו איזה "רומן" יש לה. הבן הקטן ניסה להיכנס מידי פעם לחדר השינה והנאשם הורה לו לשוב לחדר.

הנאשם המשיך להכות את המתלוננת ובשלב מסוים - לקח את החגורה וכרך אותה סביב צווארה של המתלוננת, תוך שהוא יושב עליה. המתלוננת ניסתה להכניס את אצבעותיה בין החגורה לבין הצוואר ואמרה לנאשם: "בבקשה, אני לא רוצה למות, אני לא רוצה למות, יש לי ילדים". היא חשה שהיא עומדת למות אך לאחר מספר שניות שחרר הנאשם את החגורה. הנאשם הביא כורסה מהסלון, התיישב עליה כשהמתלוננת מוטלת על המזרן ופניה כבר אינה ניתנות לזיהוי.

הנאשם אמר למתלוננת, שלא יכה אותה אם תגיד את האמת, אם לא תמשיך להגיד, שקראה תהלים עם השכנה ותספר לו שיש לה רומן. בכל פעם היה קם מהכורסא ונותן לה אגרוף לפניו. בשלב מסוים, המתלוננת כבר לא הצליחה להרים את הגוף והראש שלה היה שמוט. הנאשם אמר למתלוננת, שעכשיו שלושה חודשים לא תוכל לצאת מהבית - "אין גנים, אין כלום" ממה שיש לה עכשיו בפנים, ושתגיד לו מה היא עשתה.

לאחר מכן, אמר לה שאם תזמין אמבולנס למקום - הוא ירצח אותה.

לאחר מכן, הלך הנאשם למטבח, הביא קופסת פלסטיק עם מים וסוכר והורה למתלוננת לשתות כדי שלא תתעלף ויהיה צורך להזמין אמבולנס. המתלוננת ניסתה לשתות אבל בגלל שהשפה שלה היתה פתוחה - המים היו נופלים מהפה שלה, כאשר הנאשם צועק עליה לשתות ואומר לה: "תראי מה את עושה לי" ומאיים לרצוח אותה. בשלב מסוים, כבר לא היתה המתלוננת יכולה לדבר או להרים את הראש והנאשם אמר לה: "מה שעשיתי לך עכשיו זה רק האפרטיף, את מכירה אותי, אני הולך על דברים, הולך לבית, אני ישן על דברים, אני חושב על זה, חכי, אני יבוא ונראה מה יהיה, מה שעשיתי לך עכשיו זה רק האינסטינקט הראשוני, זה רק בגלל שאני בן אדם אלים, אני פועל עם ידיים, את מכירה אותי, מה שיהיה אחר כך, חכי ותראי" ויצא מהדירה.

לאחר שהנאשם יצא, שאלו הילדים את המתלוננת: "אמא, למה הוא עשה לך את זה, למה הוא עשה לך את זה?" והיא כעסה עליהם, מדוע לא יצאו מהחדר ועשו משהו. אז אמר לה הבן הגדול: "אמא, אם היינו יוצאים מהחדר, גם אנחנו היינו מקבלים מכות" והוסיף שבפעם הבאה שהנאשם יבוא - הוא (הבן) ישמור עליה. המתלוננת חיבקה את הילדים: "אתם צודקים, טוב שלא יצאתם מהחדר, כל הכבוד לכם שלא יצאתם". הבן הגדול אמר למתלוננת - "אמא אני מפחד ממך, תראי איך את נראית, יש לך רק עין אחת, זה נראה כמו מפלצת" ואמר לה שהוא לא יכול להתקרב אליה. הבן הקטן אמר לה, שהוא יחבק אותה, כי הוא אינו מפחד ממנה.

בהמשך הערב, החל הנאשם לשלוח למתלוננת הודעות, שלא תישן, כדי שלא תתעלף וכתב לה להתקלח כדי להתרענן.

בשלב מסוים, כתבה לו המתלוננת שהיא לא יכולה להחזיק יותר והיא רוצה לישון, כי הראש שלה כבד והנאשם השיב לה: "את תעשי מה אני אומר לך י'זבל" וכן כתב לה, שהוא שומר על עצמו ולא עליה.

המתלוננת נכנסה להתקלח והנאשם כתב לה: "אני שונא אותך ברמות של אויב".

בהמשך הלילה, ביקשה המתלוננת רשות מהנאשם "להירדם" כי היא לא מצליחה להחזיק מעמד והנאשם השיב לה, שהיא עשתה טעות חמורה ושהוא רק דואג לעצמו, כי היא בשבילו "אוויר". המתלוננת שאלה את הנאשם, מה לעשות היא לא יכולה לשלוח את הילדים לגן והוא אמר לה לומר לגננות, שהם חולים.

למחרת, הגיעה השכנה ע.ת.11 ודפקה בדלת. המתלוננת ביקשה ממנה ללכת כדי שהנאשם לא יחזור ויראה שהיא באה

לדירה אך השכנה התעקשה ואמרה, שאם המתלוננת לא תפתח את הדלת - היא תקרא למשטרה. המתלוננת פתחה את הדלת, השכנה ראתה אותה והחלה לבכות תוך שהיא שואלת: "מה הוא עשה לך, למה הוא עשה לך את זה". המתלוננת השיבה לה, שתעזוב, שזה לא קשור אליה. אך השכנה התעקשה שהמתלוננת צריכה לצאת מהבית. השכנה הציעה לה ללכת למקלט, והמתלוננת השיבה שאם היא תילך למקלט, היא תגמור את החיים שלה ושל הילדים שלה. השכנה שאלה, האם היא מחכה שהנאשם יהרוג אותה, ואמרה שהמתלוננת חייבת להיות במקום שהנאשם לא יכול למצוא אותה, אך המתלוננת התעקשה שאיפה שהיא תהיה הנאשם ימצא אותה. השכנה הציעה להתקשר לעו"ס ולאחר שכנוע, הסכימה לכך המתלוננת. השכנה דיברה עם עו"ס והבטיחה למתלוננת, שבתוך שעתיים מוציאים אותה מהדירה, שתכין תיק עם מסמכים. המתלוננת ביקשה מהשכנה, שבתה של השכנה תעמוד בחלון ותראה שהנאשם לא מגיע. היות שלא היה לה תיק - לקחה שקית זבל, שמה בה מספר בגדים של הילדים ומסמכים, אמרה לילדים לקום ושהם הולכים לבית אחר, שכל ילד יכול לקחת משחק אחד. השכנה דיווחה על המצב גם לאמה של המתלוננת והאם ביקשה מעו"ס שהיא מכירה מהרווחה ללכת ולקחת את המתלוננת.

המתלוננת וילדיה נלקחו לבדיקת קורונה ומשם למקלט, אך עדין עמדה המתלוננת על כך שהיא אינה מעוניינת להתלונן במשטרה ואם היא הולכת למקלט זה רק ללא תלונה.

הוריה של המתלוננת פגשו אותה בדרך למקלט והביאו לה תיק עם ממתקים, אוכל ודברי פארם, הם היו מזועזעים מהמראה שלה ופשוט חיבקו אותה, ואמרו לה שמעכשיו הכל ישתנה, הכל יהיה בסדר, שהם איתה והם לא עוזבים אותה לעולם.

המתלוננת נתנה את הטלפון שלה לעו"ס ונתנו לה מכשיר טלפון חדש.

העו"ס העבירה תלונה למשטרה כי לאור כך שהילדים היו מעורבים במקרה - חלה חובת דיווח, אך המתלוננת עדין סירבה להתלונן כי פחדה, שגם אם הנאשם יעצר הוא ישתחרר לאחר תקופה וירצח אותה, כי לא יהיה לו מה להפסיד.

במקלט, שולבה בטיפול, שלוש פעמים בשבוע.

לאחר כשבועיים, הגיעו למקלט חוקרות ממשטרת ... שהסבירו לה, שאם היא רוצה שיהיה לילדים שלה עתיד ושיהיה לה הזדמנות לצאת מהמקלט ושהדין ימוצה עם הנאשם - היא חייבת להתלונן. המתלוננת בכתה ואמרה, שהיא אינה רוצה שיקרה לו משהו רע אלא רק רוצה "מקום שישמור עליה" ושאליו הנאשם אינו יכול להגיע. המתלוננת אמרה לחוקרות, שהיא מבקשת שתעזובנה אותה, אך החוקרות המשיכו להתעקש ולהסביר לה את הדברים. לאחר שלוש שעות של שכנועים שבמהלכן המתלוננת בוכה שוב ושוב, החלה לדבר ולספר לחוקרות מה היא עברה, את הדברים המרכזיים.

היות שהיו הרבה מקרים במהלך שנים ארוכות, החלה לעבד את הדברים במהלך הטיפול ולרשום בכל פעם במחברת דברים שנזכרה בהם.

לאחר מסירת הדברים לחוקרות, התחרטה וכעסה על עצמה ולמחרת בבוקר החליטה למשוך את התלונה. לבן הקטן שלה היה חום ולמחרת - היתה צריכה לקחת אותו לקופת החולים, שהיתה סמוכה למקלט. צוות המקלט נתן למתלוננת מכשיר טלפון של המקלט וגם קוד חסוי כדי שלא ירשם שמה בקופת החולים והנאשם או מי מטעמו, לא יוכל לברר איפה היא נמצאת. המתלוננת שמה מסיכה ומשקפיים גדולות כדי להסתיר את החבלות, שעדין היו על פניה. בדרך חזרה מקופת החולים, ביקש הבן גלידה. היות שבמקלט ביטלו את כרטיס הכספומט שהיה בידי הנאשם, כך שלא יוכל למשוך את אבטחת ההכנסה שלה - היא משכה את הכסף ובפעם הראשונה - קנתה לילד גלידה ואכלה ביחד איתו. באותו רגע הרגישה לראשונה, שהיא "נושמת" ושהיא "אישה נורמאלית".

יצאה שמש קטנה של תחילת סוף החורף והיא החליטה - לעמוד על התלונה.

בחלוף תקופה, עזבה המתלוננת את המקלט ויצאה לעצמאות עם ילדיה אך הם ממשיכים להיות מטופלים.

המתלוננת חידשה קשר עם חברותיה, שלא הבינו כיצד היתה שנים ארוכות ב... והם לא ראו אותה, לא בגן, לא בסופר, במכולת או בקופת חולים.

ילדים נגרם נזק, הם ראו הכל, ידעו הכל, הם עדין היו בחרדה שהנאשם ימצא אותם.

המתלוננת שילבה את הבן בטיפול אצל קלינאית תקשורת והוא החל ללמוד לדבר.

הבן הגדול מוגדר כ"נכה" בשל עיכוב התפתחותי והתקפי זעם קשים.

בחקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת, כי הוריה התנגדו לקשר עם הנאשם מלכתחילה וכי היתה בנתק ארוך מהם.

המתלוננת אישרה, כי כתבה הודעות דוא"ל בהן הביעה כעס וביקורת כלפי הוריה אך טענה, כי 90% ממה שהיה כתוב היו דברים שהציגה כלפי הוריה וכי הוריה מעולם לא נטשו אותה. ההודעות האלה מעולם לא שיקפו את הרגשותיה כלפי ההורים.

כשנשאלה ספציפית בנוגע לדוא"ל ששלחה לאחיה, ובו רשמה שהיא כועסת על הוריה ושהם נטשו אותה השיבה, שהיא לא היתה יכולה לומר לאחיה את הסיבה האמיתית לכך שאינה מדברת עם ההורים, כלומר, שהנאשם אינו מסכים בכך ולכן כתבה את הדברים.

כשנשאלה, מדוע לא עזבה את הנאשם כבר בתחילת הקשר, כאשר החל להגביל את צעדיה, השיבה, שאהבה אותו ואפילו אהבה אותו מאוד, לכן ניסתה להתאים את עצמה אליו. כל דבר שהיה גורם לו להתקפי זעם - היא שינתה

בעצמה. הנאשם היה אומר לה, שהיא זו שגורמת לו להגיע למצבים קיצוניים והיא אכן האמינה בכך. המתלוננת הוסיפה, כי כיום לאחר שעברה טיפול, מבינה שזה הוא דפוס של אישה מוכה.

כשהוצג למתלוננת, שכתבה לנאשם הודעות מתרעמות על כך שהוא נמצא עם בנות אחרות השיבה, כי גם אם היתה במצב שזה כבר לא ענין אותה שהוא עם אחרות, כתבה לנאשם מה שהוא רצה לשמוע, כדי לשרוד. לדבריה, גם אם הנאשם היה אומר שהשמיים הם אפורים, היתה מאשרת את דבריו כדי שיהיה לה שקט.

כך גם בנוגע להודעות בהן כתבה, שהיא לא תיתן לו להיפרד ממנה או לעזוב אותה, או הודעות בהן היא כתבה, שהיא מחכה לו במיטה - בתחילה, היא אהבה אותו מאוד, אך במשך השנים גם כאשר האהבה כבר הפסיקה, המשיכה לכתוב דברים כאלה מתוך פחד.

המתלוננת עמדה על כך, שלא מחקה הודעות כלשהן ממכשיר הטלפון שלה והסבירה, שהמכשיר נלקח ממנה מידית כאשר פגשה בעובדת הרווחה והיא אפילו לא ידעה שהטלפון יגיע למשטרה. המתלוננת נחקרה, האם אביה נוקשה, עצבני, מקלל וקמצן והאם גדלה בבית קשה, בו אביה הפעיל כלפיה אלימות, והשיבה, כי בהיותה כבת 12, עבר אביה תאונת עבודה וירד מנכסיו, כלומר הבית נכנס למשבר כלכלי. באותה תקופה היה כועס ועצבני והיו לו גם רגעי אלימות, אם כי לא כלפיה. זה היה במשך כשנה, לאחר מכן הוא עבר שיקום וחזר לעצמו והמשפחה חזרה להיות טובה ומלוכדת. לדבריה, לא חייתה חיים קשים אלא חיים טובים וחונכה בבית שמושתת עם אהבה, כבוד, חירות ונתינה.

כשנשאלה, האם אחיה ואחותה עזבו את הבית בשל התנהגות האב, שללה אפשרות זו.

לשאלה, אם בעבר הלכה להתגורר אצל דודתה בשל כך שסבלה מהתנהגות אביה בבית השיבה, שדודתה ילדה תאומים ומיד לאחר מכן עוד תינוק, בעלה היה איש קבע שהיה מגיע לבית בסופי שבוע והיא היתה עוזרת לה מכל הלב ורואה בה כמו האמא שלה וגם כי היא אוהבת תינוקות וילדים. היא היתה גרה שם לתקופות ובתקופות אחרות בבית הוריה.

המתלוננת סיפרה, כי היא יצאה מהדירה תוך חמש דקות ולכן השאירה שם את חפציה, טלפונים, מסמכים וכו'.

המתלוננת שללה, כי הוריה השפילו אותה וטענו, שהיא עושה להם "בושות" בעיר ...

המתלוננת אישרה, כי בתחילת הקשר עם הנאשם בהיותה חיילת, הוציאה ימי מחלה (גימלים) כדי להיות עם הנאשם.

המתלוננת אישרה, כי בשלב מסוים אשת הנאשם ידעה על הקשר ביניהם וכי היתה מתקשרת אליה ומגדפת אותה, אך הוסיפה כי היא מעולם לא התקשרה אליה (אל אשת הנאשם).

המתלוננת שללה, כי ביקשה מהנאשם שיתגרש מאשתו.

המתלוננת אישרה, כי אחת מחברותיה ניסתה להפריד בינה לבין הנאשם באמצעות כך שדאגה ליידע את אשת הנאשם על הקשר.

כשנשאלה, אם מישהו ראה אותה עם מכות בפנים השיבה, כי אמו של הנאשם ראתה אותה עם מכות בפנים לפחות שלוש פעמים ואמרה לה: "איך את נותנת לו להגיע למצב כזה", ואיך אפשרה לילדים שלה לראות את זה. בהמשך, הוסיפה כי גם שני אחיו של הנאשם ראו אותה עם מכות על פניה.

כשנשאלה, מה מצאה בנאשם, טענה, כי הנאשם אדם חכם, היה לה כיף לדבר איתו, להיות איתו והיא אהבה אותו מאוד. גם הילדים לא שמעו ממנה מילה רעה עליו.

כשנשאלה, מי הוא המתדלק שסיפר לנאשם על כך ששוחח עמה בתחנת הדלק - מסרה את שמו.

לשאלה, כיצד נשארה עם הנאשם, כאשר כבר בחודש הראשון הוא נהג כלפיה באלימות ובבריונות ואף שבר לה את הטלפון השיבה, כי היתה בת 19 ולא הבינה שהיא עושה את הדבר הלא נכון. לדבריה, חשבה שהיא מקבלת את המכות בגלל דברים שהיא עשתה.

המתלוננת אישרה, כי מחקה את חשבון ה"פייסבוק" מיוזמתה אך הסבירה, כי הדבר היה לאחר שהנאשם החל לתחקר אותה בנוגע להודעות שקיבלה וכי לאורך כל הדרך היא נקטה בהתנהגות מרצה כדי להימנע מלגרום להתפרצויות אצל הנאשם.

לטענת המתלוננת, היו מספר מקרים, שהודיעה לנאשם, שהיא עוזבת אותו, למשל כאשר שמעה שהוא מתחנן, שאשתו בהריון ושהוא בגד בה ב"פורום", אך הוא שכנע אותה להישאר. לדבריה, רק פעם אחת אמר לה הנאשם, שהוא עוזב אותה וזה היה כשלא אישרו לה את ההלוואה בסך 50,000 ₪, ואז גם עשתה את מעין נסיון ההתאבדות, שלא היה נסיון אמיתי, אלא כתוצאה מהתעללות רגשית של הנאשם, שאמר לה, שאם לא אישרו לה את ההלוואה - כנראה שהיא לא אוהבת אותו מספיק והם לא צריכים להיות ביחד.

לדברי המתלוננת, אפילו כאשר החלה לספר לחוקרות מה קרה - נמנעה מלומר דברים מסוימים שעלולים לסבך את הנאשם עוד יותר.

כשהוטח במתלוננת, שלא הגיוני שהנאשם יבקש מחיילת משוחררת, שאינה עובדת ואין לה משכורת, שתיקח הלוואה, השיבה שהוא ביקש ממנה לקחת מספר הלוואות ולא הלוואה אחת והותיר אותה בחובות של כ- 254,000 ₪ והוא היה לוקח את כל הכנסותיה.

כשהוטח במתלוננת, שהנאשם אמנם לקח ממנה את קצבת אבטחת ההכנסה אך היא חיה בדירה והוא שילם את כל ההוצאות השיבה, כי הדירה האחרונה בה חיה היתה של הוריו והם לא שילמו עליה דבר, אפילו לא את החובות לעמידה. הנאשם גם לא שילם מים, גז, ארנונה. הקניות שעשה בעבורה לא הגיעו אפילו לאלף ₪ בחודש והוא היה לוקח קצבה בת 3,300 ₪.

לשאלה, כיצד יתכן שהמתלוננת רצתה להביא ילדים מאדם כמו הנאשם, השיבה שאהבה אותו ושהנאשם יזם את הבאת הילד הראשון כאשר נגמרו לה הגוללות והוא אמר, שאין צורך לרכוש גוללות נוספות. עוד הוסיפה, שהיא רצתה ילדים ושלא חשבה שתהיה לה מערכת יחסים אחרת.

לשאלה, מדוע לא יצאה לבדה מבית החולים לאחר לידת הבן הבכור ומדוע לא התקשרה להוריה לספר להם, שנולד לה ילד, השיבה, שהיתה במערכת יחסים מתעללת וחששה מהנאשם לאור האירועים הקודמים. כך גם לגבי יציאה למכולת לרכוש מזון.

לשאלה אם אי היציאה מהדירה לא נבעה מפחדים שהיו למתלוננת, השיבה בשלילה והוסיפה, שעובדה, שכעת, לאחר שהנאשם יצא מחייה יוצאת מהבית "יופי יופי".

כשהוטח במתלוננת, כי הנאשם לא התערב בנושא עבודתה סיפרה, כי היתה נתונה תחת אלימות כלכלית והנאשם הפך אותה להיות תלויה בו כלכלית. המתלוננת הוסיפה, כי כשנה לפני מעצרו של הנאשם היתה בטלוויזיה סדרת תשדירי שירות בנוגע לאלימות במשפחה עם חמישה סימנים לכך שאישה מצויה במערכת יחסים אלימה וכאשר הנאשם צפה בתשדיר, באחד הימים, היא היתה משותקת מפחד והנאשם אמר לה: "תתקשרי, תתקשרי אליהם, הנה, את נמצאת בכל אחד מהחמש מקרים של האלימות", כך שהנאשם היה מודע בעצמו לכך שהיא נמצאת במערכת יחסים אלימה.

המתלוננת עמדה על כך שהנאשם התערב בעבודתה והיא נדרשת לאשר איתו כל תלמיד ותלמידה שנרשמו ללימודים אצלה, כולל נערים בני 15 או 16. באחד המקרים, היתה תלמידה שהכירה את אשת הנאשם והחלה לגשש ולשאול האם המתלוננת בקשר עמו, המתלוננת דיווחה על כך לנאשם והוא הורה לה להחזיר לה את הכסף ולבטל את לימודיה.

המתלוננת נשאלה לגבי תלמידה בשם א.ק שהיתה אצלה ושהיא מסרה את שמה בחקירת המשטרה והשיבה, כי לאחר מעצרו של הנאשם, פגשה באותה תלמידה, והיא אמרה לה, שכבר בזמן הלימודים, כשהמתלוננת היתה יוצאת אל הנאשם וחוזרת, חשה שמהו ביניהם לא בסדר. כשנאמר לה, שלא הגיוני שהתלמידים לא הבחינו בדבר, השיבה, שהיתה הולכת לשירותים ומסדרת את עצמה לפני שחזרה לשיעור.

כשנשאלה, כיצד הוריה לא שמו לב לאלימות השיבה, שהנאשם היה חכם וידע להכות אותה כשאף אחד אינו רואה, לכן גם דאג שתעבור מבית הוריה ותלך לדירה. הוריה ראו שהיא הולכת ודועכת והיו מעירים על כך אך לא הבחינו באלימות. הנאשם היה תוקף אותה במקומות מוסתרים כגון אגרופים במקומות שמכוסים מתחת לחולצה או משיכות שיער וחתכים בראש, שלא ניתן לראות לאחר מכן. כשהיתה מקבלת מכות, היה יודע הנאשם לרשום לה לא להתקלח ולא לישון, שלא

יקרה לה משהו, וזאת כדי לשמור על עצמו.

כשהוטח במתלוננת, שלא יתכן שהשוטר שפגש בה בהרים ליד הבאר היה נותן לה ללכת אם היה רואה שיש לה דם בראש השיבה, שהשוטר לא ראה דבר והיא הכחישה, שיצאה מרכבו של הנאשם, כפי שהנאשם אמר לה לומר, וטענה שהגיעה לשם להתבודדות, ואף לא אמרה את שמה לשוטר, הדם היה בתוך השיער והיא ראתה אותו רק כשחזרה לביתה והתקלחה. כשנשאלה, מדוע לא התלוננה בפני השוטר שהיא "חיה עם מפלצת" השיבה, שזה לא כל כך פשוט. לשאלה, מי הזמין את המשטרה השיבה, שזה מישהו שגר שם ממש על הכביש וראה את הדברים אך היא אינה יודעת מי זה.

לשאלה, האם היתה אשת הנאשם מתקשרת אל המתלוננת ומבקשת ממנה להיפרד מהנאשם השיבה, כי אשת הנאשם התקשרה אליה מספר פעמים, בעיקר בששת השנים הראשונות, אך בשיחות היתה מגדפת אותה והיא היתה מנתקת את השיחה. לאחר מכן היתה אשתו מתקשרת ממספר חסום. המתלוננת לא שללה, כי מטרת השיחות היתה, שהיא תיפרד מהנאשם.

לשאלה, מתי פגשה לראשונה את הורי הנאשם, השיבה, כי היה זה ביחידת הדיור בעומר, לאחר שחזרה מסינגפור. המתלוננת אישרה, כי באותו מפגש הביאו הורי הנאשם צעצועים לבנה.

המתלוננת שללה את האפשרות, כי טסה לחו"ל בשל כך שנודע לה, שאשת הנאשם נכנסה להריון נוסף.

המתלוננת שללה את הטענה, שאם הנאשם היתה מביאה לה בכל יום שישי אוכל לשבת, אך אישרה, כי משפחת הנאשם דאגה לה ולילדיה לאוכל, אך לא על בסיס שבועי או חודשי. לדבריה, הורי הנאשם היו באים אליה פעם בחודשיים ואחותה הגיעה אליה פעמיים בכל התקופה בה התגוררה בדירה ברחוב מ'. ילדיה של אחות הנאשם היו באים בתדירות גבוהה יותר. כשהורי הנאשם היו באים, הם היו יושבים כמחצית השעה והולכים.

המתלוננת אישרה, כי אם הנאשם כעסה עליה כאשר נכנסה להריון מהנאשם פעם נוספת והוסיפה, כי מאותו רגע היא (אם הנאשם) לא דיברה איתה כמה חודשים ולא באה לראות את הילד.

המתלוננת נשאלה, האם נסעה עם אחות הנאשם ל ... לקניון והשיבה, כי היתה פעם אחת כזו, בחול המועד פסח, כאשר הנאשם לא אפשר לה ולילדים לבקר בבית משפחתה והם נשארו לבד בדירה, היא ביקשה מהנאשם, שאם הם לא איתו בחג, לפחות שיאפשר לה לצאת מהבית לנשום אויר ואז אחות הנאשם באה ולקחה אותה לקניון ב

לשאלה האם ילדיה של המתלוננת היו מגיעים לבקר בבית הורי הנאשם השיבה, כי הדבר אירע פעמיים בכל חייהם.

המתלוננת אישרה, כי אם הנאשם אמרה לה, שהיא לעולם לא תבין את הקשר בינה (המתלוננת) לבין הנאשם.

המתלוננת אישרה, כי היתה כותבת לעצמה פתקים ביישומון בטלפון, כאשר היו נגמרים לה השיחות והגלישה בטלפון ולאחר מכן, כשהיתה מתחברת לאינטרנט, היתה שולחת חלק מההודעות. לדבריה, היתה מסגנת את ההודעות ונזהרה לא להזכיר את אירועי האלימות מצדו של הנאשם. חלק אחר מהפתקים - כתבה לעצמה.

בנוגע לפתקים בה הביעה תרעומת על בגידות מצדו הנאשם הסבירה המתלוננת, כי הנאשם היה מתעלל בה רגשית, היה שולח לה הקלטות שלו עם בחורות, כשהוא יודע שהיא אינה יכולה לקום וללכת, אך בשלב מסוים, זה כבר לא ענין אותה, היות שכשאינן אוכל בבית לילדים זה לא מענין שהנאשם בוגד, אלא שעליה להציג לנאשם, שהדבר חשוב לה כי אם היא לא תעשה כן, הדבר הראשון ש"יעלה לו בראש" זה שהיא בוגדת בו, והיא תהיה בסכנת חיים.

המתלוננת סיפרה, כי באחד הימים, עוד בשלבים הראשונים של הקשר, כשגרה ביחידת דיור ב... , קיבלה תמונה של הנאשם עם בחורה ואז רצתה לעזוב אותו וחזרה להוריה. הנאשם קרא לה לבוא אליו ואמר לה: "אני ישים לך טבעת" (כך במקור). המתלוננת קנתה את הטבעת, הם נסעו לבילוי בראשון לציון עם הרכב של הורי הנאשם וכשיצאו ממסעדה שם הנאשם שם לה את הטבעת: "זה שלי ושלך, זה ביני לבינך", זה לא היה לצורך נישואין אבל כך זה היה. לאחר מכן, באחד הימים, כאשר הנאשם החל לצעוק עליה ברכב, תוך כדי מריבה, הוריד הנאשם את הטבעת מאצבעה וזרק אותה מהחלון.

באותו מקרה בו הביאה אחותה של המתלוננת לה פריטים רבים והנאשם לא העביר לה את אותם פריטים, היא כתבה לו היכן הבושם והאיפור שאחותה רכשה בשבילה והוא שלח לה תמונות של בחורות.

לדבריה, בחג סוכות ביקשה ממנו שיקח את הילדים להורים שלה, הוא בא אליה לדירה, הכניס אותה לשירותים, סגר את הדלת ובעט בה על הרצפה.

לדברי המתלוננת, כאשר הנאשם בחוץ - היא והילדים שלה בסכנה והיא יכולה היום להסתובב ברחוב רק בגלל שהוא בבית הסוהר.

המתלוננת אישרה, כי אהבה את הנאשם וכי עד היום, אינה מדברת סרה לגביו מול ילדיה כי הוא תמיד יישאר אביהם.

כשהוטח במתלוננת, כי היא היתה מטרידה את הנאשם הסבירה, כי אם חצי שעה לא היתה שולחת לו הודעה - הוא היה מתחיל לחקור אותה, היה שולט בה, אפילו במה תאכל, מה תשתה ומתי תישן.

המתלוננת אישרה, כי היה מקרה בו לקח הנאשם אותה ואת הילדים לים. זה קרה כאשר יצאו לאסוף את קצבת אבטחת ההכנסה שלה ומשם המשיכו לים באופן ספונטני, הנאשם קנה לעצמו בגד ים בדרך, היא והילדים היו ללא בגד ים, בסוף היום היא שלחה לנאשם הודעת תודה, בה רשמה שגם אם הדבר היה קשה לו, שהוא ידע שהם מאוד נהנו והם אוהבים אותו. עוד רשמה: "גם ככה לא נעשה את זה עד סוף החופש". לדבריה, אם הנאשם לא היה צריך למשוך את

הכסף שלה - זה לא היה קורה.

כשנשאלה, האם לקח אותה הנאשם למועדונים, השיבה, כי פעם אחת בלבד, כשלושה חודשים לאחר תחילת הקשר, יצאו לבלות במועדון.

כשנשאלה, האם הלכו למסעדה, השיבה, כי אינה זוכרת דבר כזה, אם כי אישרה, כי היתה נוסעת עם הנאשם לאשדוד, לדבריה בשל כך שהוא לא היה יכול לנהוג כי לא היה לו רשיון, ושם לעיתים היתה אוכלת.

כשנשאלה, האם היה הנאשם מזמין את הוריה ללא ידיעתה השיבה, שזה תמיד היה בידיעתה אלא שהיא תיאמה מראש עם הוריה, שיפנו לנאשם, וכי כאשר ההורים היו מגיעים כל תזוזה שלה היתה שקולה. כמעט בכל פעם, לאחר שהסתיים מפגש עם הוריה - היתה מקבלת מהנאשם מכות על מילה שאמרה או על כך שלשטתו היתה "מתחנפת" להוריה.

לשאלה, האם היו הילדים בפארק שעשועים השיבה, שלעיתים בדרך למשיכת הקצבה החודשית, היה הנאשם הולך לסידורים ומוריד אותה ואת הילדים בגינת שעשועים, אך מעולם לא קרה שהוא לקח אותם במיוחד לצורך כך.

לשאלה, האם הנאשם לקח אותה ואת הילדים לעדלאידע, השיבה, כי זה היה פעם אחת, בסמוך לאחר שהיא חזרה מסינגפור וזה היה רק עם הבן הגדול, שהתחפש לדלעת. אף פעם אחרת לא חגגו היא והילדים את פורים בכל שנות הקשר עם הנאשם, אפילו לא לגן, ואם הילדים התחפשו - זה היה רק בבית.

המתלוננת אישרה, כי פעמיים היתה עם הנאשם בסינמה סיטי בראשל"צ, וכן היו פעם אחת בספארי.

כשהוטח במתלוננת, כי כתבה לנאשם, שהיא יודעת שהיא לא יטוש אותה ואת הילדים לעולם ושהוא אחראי ודואג לילדים, השיבה, כי כתבה כך מתוך חשש מאלימות מצדו של הנאשם, והיתה כותבת לו מה שידעה שהוא רוצה לשמוע. חרף מה שכתבה, הנאשם לא תרם דבר לגידול הילדים.

כשהוטח במתלוננת, שעל פי פלט המסרונים, היא יצאה מביתה לבנק בתאריך 06.09, שאינו יום העברת הקצבה, השיבה, כי המדובר היה בתאריך שלפני ראש השנה וקצבת אבטחת ההכנסה הוקדמה בגלל החג.

כשהוטח במתלוננת הודעה בה כתבה לנאשם, כי חשה מועקה בשל כך שהוא בקשר עם בחורה בשם "לילך" במשך שש שנים וכי אותה בחורה אינה מתחנת בגלל הנאשם הסבירה, כי המדובר היה בעוד בחורה שהיתה בקשר עם הנאשם, במקביל, וכי הוא היה שולח לה (למתלוננת) תמונות שלו איתה וגם היא היתה מתקשרת אליה ושולחת לה תמונות. משלוח התמונות היה במסגרת "התעללות רגשית". בחלוף הזמן, לאחר שנולדו הילדים, הפסיקו התמונות הללו להשפיע עליה אך בתחילת הקשר, כל בגידה כזאת היתה גורמת לה "להתמוטט".

לדברי המתלוננת, ילדיה לא היו מעולם אצל חבר, לא היו ביום הולדת או במסיבות בגן.

המתלוננת אישרה, כי הנאשם קנה חלק מהציוד הנדרש לתינוק בלידת הילד הראשון. חלק אחר - רכשה בעצמה, כולל כאשר היתה בסינגפור. בלידת הילד השני - כבר השתמשה בציוד שהיה מהילד הראשון.

כשהוטח במתלוננת, שרשמה לעצמה שבנה משחק בסלון במשחקים שלו השיבה, כי המדובר היה לאחר החזרה מסינגפור וכי היא הביאה משם את הכל ולא הנאשם הוא שקנה את המשחקים.

כשהוטח במתלוננת, שרשמה במחברת היומן שלה, שהנאשם והיא מבליים הרבה יחדיו, הסבירה, כי חששה, שהנאשם ישים ידו על המחברת ולכן גם שם לא רשמה את כל מה שעובר עליה. עוד הסבירה, שהיתה מיפה את המציאות לילדים.

כשהוטח במתלוננת, כי כתבה ביומן לבנה הגדול, שהיא רואה כמה הוא מאושר, שמח ומתפתח, ש"אבא ואמא" עובדים על אח קטן, השיבה, שגם במערכת היחסים המתעללת והקשה ביותר יש רגעים טובים, היא אהבה את הנאשם והנאשם אהב את ילדיו אך הוא אדם אלים שצריך לעבור טיפול.

המתלוננת סיפרה, כי באחד המקרים חזרו לדירה בשעה מאוחרת והיא רצתה להתקלח, הנאשם אמר לה: "נראה לך את מתקלחת בתשע בערב, למה מי צריך לבוא אלייך? מי רוצה לבוא אלייך עכשיו בלילה", ומאז היא לא התקלחה בשעות הערב אלא בשעות הבוקר בלבד, גם אם היתה מזיעה יום שלם.

לדברי המתלוננת, אפילו כאשר נלקחה למקלט, השאירה לנאשם מפתח בארון החשמל וביקשה מהשכנה - ע.ת.11, שתיתן לה פתק שהיא תרשום לנאשם שהיא הלכה, אך השכנה אמרה לה, שהיא הולכת למקלט והיא לא יכולה לרשום פתק לנאשם. גם כאשר הגיעה למקלט, ביקשה מהעו"ס להתקשר לנאשם ולהגיד לו שהכסף בבית. אך, ההודעה לא הועברה לנאשם והוא פרץ את הדלת.

כשנחקה בנוגע למכונת הכביסה השיבה, כי בתחילה, במשך מספר שנים, לא היתה מכונת כביסה בכלל, והיא היתה מכבסת הכל כולל מצעים, מגבות ושמיכות, ביד. לאחר מכן, הביא הנאשם מכונה תקולה שהיתה רק סוחטת, והיא היתה מכניסה את הבגדים למכונה לסחיטה כדי שיתייבשו יותר מהר. לאחר מכן, הנאשם הביא מכונת כביסה שפועלת.

כשהוטח במתלוננת, שהנאשם "פרגן לה" שתחזור לעבוד השיבה, כי לאחר שהוריה שלמו על צהרון, היה לה ימים שלמים פנויים והיא חשבה לחזור וללמד XXX, אז ביקשה מהנאשם שיביא לה את חומר הלימוד מהוריה והוא הביא את החומר ואמר לה שתרענן את הזיכרון. אך לאחר מכן, כאשר אמרה לו, שהיא מוכנה ללמד, החל הנאשם לדחות אותה ולומר לה, שהוא עוד לא החליט בכלל אם היא תעבוד, ובסופו של דבר - לא חזרה ללמד. כמו כן, לא היה ריהוט בבית, שתלמידים היו יכולים לשבת עליו.

המתלוננת סיפרה, כי באחד הימים, בערך כשנה לאחר שהחלו לצאת, הגיע לחשבון הדוא"ל שלה תמונות של הנאשם עם בחורה במועדון "הפורום", היא שלחה לנאשם תמונה והוא אמר לה שזה "פוטושופ", כלומר מפוברק. הנאשם העלה על הקו את אותה "לילך" שהיתה מצולמת איתו, כדי שתגיד שזו לא תמונה אמיתית, אך לילך אמרה שזו תמונה אמיתית. היא ביקשה מהנאשם להוריד אותה בבית הוריה, בכתה והלכה משם לבית סבתה, אך הנאשם הגיע לבית סבתה ושכנע אותה לצאת אליו. המתלוננת שללה, כי בעקבות אותו מקרה לקחה כדורים וניסתה להתאבד וטענה, כי מדובר בבדיה.

המתלוננת אישרה, כי כאשר נודע לה, שאשת הנאשם שוב בהריון - שאלו אותה הוריה, אם היא "דפוקה" ולמה היא נשאת עם הנאשם.

לדברי המתלוננת, כאשר היתה בסינגפור, ניסתה אחותה פעמים רבות לשוחח איתה על הנאשם אך היא סירבה לשתף פעולה ואמרה לה לא לדבר על זה. לדבריה, הסיבה שחזרה לארץ היתה, שלא עברה טיפול וברגע שהנאשם כתב את המכתב - ראתה תקווה למצב טוב יותר.

לדבריה, באחד המקרים היתה עם הנאשם ברכב והיתה פרסומת על נשים מוכות, המתלוננת אמרה לו, שגם היא אישה מוכה והוא אמר, שמכניסים לנשים לראש דברים כדי שהן יחשבו שהן נשים מוכות. המתלוננת חזרה על כך, שהיא אישה מוכה ואז הנאשם אמר לה: "סתמי ישוטרתי" והצביע על הרכב, כאילו הוא חושש שיש האזנה. הנאשם גם אמר לה, שתזהר לרשום בהודעות משהו שאסור לרשום, כי מחר מחרתיים יעצרו אותו ואז הטלפון יילקח למשטרה.

כשהוטח במתלוננת, כי באירוע שקדם למעצרו של הנאשם, לא הוא היכה אותה, היות שהוא היה בבית הכנסת, השיבה, כי הוא בא אליה לשעה עם שקית ובה בירה אחת פתוחה וכשהוא סיים להרביץ - הלך. עוד נשאלה, האם היא הכתה את עצמה.

המתלוננת הכחישה, שהכתה את ילדיה. היא אישרה, כי רשמה לנאשם שהיא "פוצצה" את הבן הגדול וזאת כדי שיבין, שהוא משפיל אותה ופוגע בה, אך מעולם לא פגעה בילדים, שהיו התקווה שלה ובגללם היא קמה בבוקר.

המתלוננת הכחישה, כי היו מקרים שהנאשם היה בא, לוקח את הבן הגדול, יוצא איתו החוצה וקונה לו ממתקים. לדבריה, מעולם לא קרה הדבר הזה.

לשאלה, אם לא היה קשה למתלוננת לחיות שלושה שבועות אצל השכנה - ע.ת.11 בזמן השיפוץ השיבה, שהיה לה נפלא שם והלוואי שהיתה נשאת שם תמיד, שם לא היה אלימות ושם היתה יכולה לישון כשהיא רוצה, לקום כשהיא רוצה ולהתקלח כשהיא רוצה. כמו כן, שם קיבלו הילדים אוכל, לאחר שלא אכלו חודשים שלמים.

לשאלה, אם הנאשם קנה לה תכשיטים או שעון השיבה בשלילה.

המתלוננת אישרה, כי הנאשם קנה טלוויזיה אחת, וכי הטלוויזיה נשברה, לאחר שהיא נתקעה בה עם הבטן כשהיתה בהריון, אך הנאשם לא החליף אותה.

המתלוננת סיפרה, כי בנה סובל מעיכוב התפתחותי עם התקפי זעם וכן כי הוכר כנכה בשל עיקום בפנים. היא אינה יכולה להוכיח, שזה מהמכות שקיבלה מהנאשם בהריון, אך סבורה, שהמכות גרמו נזק לעובר.

כשהוטח במתלוננת, כי אף אחד לא ראה את הנאשם מכה אותה, השיבה, כי אף אחד לא ראה פרט לילדיה, שלצערה ראו את האלימות בבית.

בחקירתה החוזרת, נשאלה המתלוננת בנוגע לתדירות היציאות לבילויים או המקרים בהם היו הילדים בגן שעשועים והשיבה, כי היו כארבעה מקרים של יציאה לקולנוע ב"סינמה סיטי", חלקם עם הילדים וחלקם טרם שנולדו הילדים והיו פעמיים או שלוש פעמים שבהם בדרך למשיכת הקצבה, אפשר הנאשם למתלוננת ולילדים לשהות זמן קצר בגן שעשועים כאשר הוא (הנאשם) הלך לסידורים. יציאות נוספות היו שלוש או ארבע פעמים עם הוריה, במקרים בהם שכנעו את הנאשם להתיר למתלוננת להצטרף אליהם. פרט לכך - לא היו עוד יציאות. עוד הוסיפה, כי מאז הולדת הילדים - לא יצאה עם הנאשם לבד.

המתלוננת נשאלה, באיזה נסיבות כינה אותה הנאשם "שוטרת" והשיבה, שזה היה אם היתה אומרת ברכב שהיא אישה מוכה, אז היה הנאשם מסמן כאילו יתכן שישנה האזנה ברכב, או אם היתה כותבת הודעה כלשהי שהנאשם חשב שיש בה משהו שאסור לכתוב. בתפיסה של הנאשם ובני משפחתו, "שוטרת" - זה כמו מלשינה, זה דבר רע, הם אינם מכבדים שוטרים ואינם אוהבים שוטרים.

בנוגע לפתקיות במכשיר הטלפון, הסבירה המתלוננת, כי חלקן נרשמו כבסיס להודעות ששלחה אחר כך לנאשם, כאשר היה לה חיבור אינטרנטי וחלקן - רשמה לעצמה.

כשנשאלה, אילו פריטים הביאו לה בני משפחתו של הנאשם השיבה, כי כאשר חזרה מסינגפור, הגיעו אליה הורי הנאשם ואחיו ליחידת הדיור בעומר והביאו לה בגדים לבן הגדול. מלבד זאת, אחות הנאשם ואמו הביאו מידי פעם גופיות, גרביים או בגדים שהיו קטנים על ילדיה של האחות. אמו של הנאשם היתה עובדת במעון כמבשלת והיתה לפעמים מביאה לחם פרוס או אוכל שנשאר מארוחות הצהריים במעון ולעיתים גם הביאה לה שאריות מהקייטרינג שבבעלות אביו של הנאשם. פרט לכך, 99% מהפריטים - בגדים וצעצועים - הובאו על ידי הוריה.

שאלות בית המשפט

המתלוננת נתבקשה להסביר, כיצד ההשפלות וההתעללות הקשה שתיארה עומדים בקנה אחד עם ההודעות מהן עולה רצון חזק שלה להיות בקשר עם הנאשם ואף רצון לכך שהוא יבוא אליה ויהיה עם הילדים. בתשובה, מסרה כי גם כשהמערכת יחסים היתה קשה ורעה, היא לא היתה יכולה לומר זאת לנאשם, היא הלכה בין הטיפות וידעה מה היא

יכולה להגיד ומה אינה יכולה להגיד.

כשנבקשה בכל זאת, להסביר מדוע רשמה הודעות ובהן בקשה שהנאשם יגיע אליה, ולא ניסתה לצמצם מגע עם הנאשם השיבה, שאמרה לנאשם מה שהוא רוצה לשמוע, הוא רצה לשמוע שלמרות כל מערכת היחסים הרעה הזו, היא אוהבת אותו ומתגעגעת אליו וזה מה שהיה מרגיע אותו ונותן לה שקט בבית. כשהנאשם בא, הגוף שלה לא היה מצליח להגיב, היא היתה יושבת במקומה, לא אוכלת, לא שותה, לא נכנסת לשירותים והנאשם אף היה אומר לה שהיא כמו מומיה והיא לא זזה. היא אפילו לא היתה מצליחה לדבר לידו. עם זאת, בהודעות זה כבר היה על "אוטומט", היא היתה צריכה לשלוח הודעה כל חצי שעה ולא היה להודעות קשר למה שהיא מרגישה באותו רגע. אם לא היתה שולחת את הדברים האלה - הנאשם היה מתחיל לשאול, אם היא שוכבת עם מישהו אחר, מביאה גברים בלילה והיא לא רצתה להגיע לכך. כך גם, היתה אומרת על בני משפחתה את מה שהנאשם רוצה לשמוע. הנאשם היה "מוריד" אותה כל העת, כדי "להרים" את עצמו. היה אומר לה שהיא מכוערת, מגעילה, זקנה, מי יסתכל עליה, טיפשה, לא יודעת לעשות כלום, מרוב ששמעה את הדברים האלה - זה חילחל לה לתוך הראש והיא היתה חסרת ביטחון עצמי באופן מוחלט ולא האמינה בעצמה. אפילו כשהגיעה למקלט, המשיכה להתנהג כאילו הנאשם נמצא לידה ורק בחלוף הזמן ולאחר שקיבלה טיפול - החלה להשיל מעצמה את ההתנהגויות האלו.

המתלוננת נתבקשה להסביר, מדוע התרעמה על "בגידותיו" של הנאשם, הרי אם הוא הולך עם אחרות זה רק יכול להבטיח לה שקט והשיבה, שהיא היתה "קבורה" בבית, חסרת יכולת לעשות דבר, ללא חברות, ללא עבודה, ללא משפחה ואילו הנאשם היה עושה מה שברצונו ופרט לאשתו החזיק עוד ארבע או חמש בנות והיה שולח תמונות והקלטות שהן שולחות לו. היא הרגישה מושפלת כתוצאה מכך וביטאה את התסכול שלה. זו היתה התעללות נפשית מצדו של הנאשם. כך למשל, כאשר אחותה שלחה לה דברים והנאשם לקח אותם, היא שאלה היכן הדברים והוא אמר שמסר אותם לבית תמחוי ואז שלח לה תמונות שלו עם בחורות, כשהוא יודע, שהיא לא יכולה לעשות כלום.

כשנשאלה שוב, הסבירה שהילדים היו מתגעגעים אליו, שואלים עליו והיא רצתה שהוא יבוא לילדים, היא מעולם לא דיברה עליו רע ליד הילדים.

המתלוננת נשאלה, כיצד ביטאה רצון לכך שהנאשם יהיה בקשר עם ילדיה, כאשר הוא סגר אותם בבית, הם היו עדים לאלימות והשיבה, שהנאשם לא היה אלים כלפי הילדים אלא הם חוו את האלימות דרכה, כאשר הם ראו אותו מכה אותה, הם כועסים עליו וכי גם כשהיא תסכים לקשר בינם לבין הנאשם, זה יהיה מפוקח באמצעות מרכז קשר, כי היא לא מוכנה שאף אחד יחזיר אותם לחיים שהיתה חיה בהם.

כשנשאלה בנוגע ל"נקודות יציאה" שהיו לה מהקשר המתעלל, לדבריה, כגון כאשר אחיה הגיע לדירה או כאשר שהתה בסינגפור השיבה, שבאותה תקופה טרם עברה טיפול וכי אם לא היתה עוברת טיפול לא היתה מסוגלת להעיד בבית המשפט. המתלוננת אישרה, כי אהבה את הנאשם וטענה, כי כאשר קיבלה את המכתב ממנו בזמן ההיות בסינגפור, האמינה לו והמכתב נתן לה תקווה שיהיה טוב, כאשר היא רצתה חיי משפחה נורמליים וסברה, שניתן לתקן את החיים שלהם.

לשאלה מדוע לא פנתה להוריה, בייחוד כאשר התגוררה ב... , בסמוך להורים השיבה, כי פחדה שהוריה יפנו למשטרה, היתה ב"פחד מוות" מכך. משטרה בשביל הנאשם היתה - קו אדום וכאשר הוא היה מרביץ לה, היה אומר לה שאם היא תצעק ותבוא משטרה - היא "תקבל יותר גרוע".

המתלוננת נתבקשה להסביר, מדוע העידה כאשר תמונת ילדיה על הדוכן והשיבה, כי כאשר החלה החקירה הנגדית, היתה בהתקף חרדה, רעדה והחלה לבכות, היתה צריכה אוויר, התקשרה לגן של בנה הגדול וביקשה לדבר איתו ואמרה לו שהיא צריכה ממנו "חיבוק וחיזוק". הבן אמר לה: "אמא אנחנו איתך" והיא אמרה לו שהיא עושה את זה בשבילם. הבן אמר לה: "אני יודע שאת עושה את זה בשבילנו" ומאותו הרגע - חזר לה אוויר לגוף. אז הבינה, שהיא צריכה להזכיר לעצמה מדוע היא עושה את זה (כלומר מעידה).

המתלוננת הוסיפה, שכאשר ישוחרר הנאשם ממאסרו - היא בוודאות יודעת שחיייה יהיו בסכנה.

המתלוננת הוסיפה, כי הכירה את הנאשם בגיל 19 והוא לימד אותה הכל. בתחילת הקשר, היתה מקבלת המון מכות ועם השנים למדה "בבשר שלי... בעצמות שלי", להבין מה מניע את הנאשם ובהתאם לכך התנהלה מולו. לדוגמה, אם אמרה פעם לנאשם, כאשר פגשה אותו, שהיא קמה משינה, היה שואל אותה על איזה צד ישנה, וכשאמרה שישנה על צד מסוים של הגוף אמר לה, שהוא רואה שהיא אינה משקרת, כי יש לה סימן מהעגיל באותו צד.

המתלוננת התבקשה להסביר, מדוע לא קטעה את הקשר ואף לא פנתה לבני משפחתה לעזרה כאשר הנאשם הפגין אלימות כלפיה בחודשי הקשר הראשונים, בטרם השלים את השתלטותו עליה, והשיבה, כי היות שכל בני המשפחה שלה התנגדו לקשר מלכתחילה, לא היתה יכולה לפנות אליהם ולספר להם על הדברים הרעים שהנאשם עושה, היות שהם הזהירו אותה מהדברים האלה כבר בהתחלה והיא התביישה. לדבריה, אהבה את הנאשם מאוד וסברה, שהיא זו שגורמת למכות.

עד כאן - עדות המתלוננת.

עדות הנאשם

הנאשם כבן 39, אב לשישה, מתוכם ארבעה ילדים מאשתו ושתיים - מהמתלוננת.

עם אשתו התחתן לאחר שכבר נולדו לו שני ילדים והשניים הנוספים - נולדו בהיותם נשואים. עם זאת, מלכתחילה ראה את עצמו כגבר נשוי, גם אם לא היה נשוי "על הנייר" ואף אחד ב... לא ידע שהוא לא נשוי.

לדבריו, הכיר את המתלוננת דרך חברים.

לדבריו, היה מתפרנס בעסקים בתחומים שונים, היתה לו חברת כוח אדם, חנות של בשר ודגים, שווארמה, מיני מרקט, בית מאפה. העסקים היו רשומים על פי חוק.

לדבריו, המתלוננת ידעה ממה הוא מתפרנס ואפילו סייעה לו כמה פעמים כשעשתה סידור עבודה לעובדים שלו.

לדבריו, כאשר הכירה אותו המתלוננת היה לה חבר והיא "בגדה" באותו חבר והלכה עם הנאשם, זה לא הפריע לה.

המתלוננת היתה אובססיבית, שלחה לו הודעות והוא התחיל לראות שיש משהו לא בסדר, אך לא ייחס לכך חשיבות היות שלא ראה איתה "איזושהי התפתחות".

לדבריו, מלכתחילה היה "בראש" שהוא נשוי ויש לו ילדים, מעולם לא הסתיר זאת מהמתלוננת והיא תמיד ידעה שהוא חי עם אשתו וישן בבית.

לדבריו, המתלוננת היתה שולחת לו הודעות באופן אובססיבי, שהיא נכנסת להתקלח, יוצאת מהמקלחת, אוכלת, סיימה לאכול, 200 הודעות ביום שלא עניינו אותו.

הנאשם פנה לחברתה של המתלוננת, הראה לה את ההודעות ואמר לה שהיא קצת "אובר אובססיבית". החברה דיברה על זה עם המתלוננת והיא (המתלוננת) אמרה לה שזה נותן לה ביטחון עצמי שהיא מספרת לנאשם הכל.

לדבריו, לאחר מספר פעמים שקבע עם המתלוננת ולא בא לקחת אותה היא אמרה לו, שהיא לא מתקלחת ומתגלחת עד שהוא לא בא והיתה שולחת תמונות שלה עם שיער בבית השחי וברגליים כדי להוכיח לו זאת. אז הוא היה אומר לה שהוא יבוא אפילו שלא התכוון לבוא רק כדי שתתקלח.

לדבריו, המתלוננת סחטה אותו רגשית.

לדבריו, אף פעם לא ישן אצל המתלוננת אלא רק עם אשתו בבית. לדבריו, זה היה "חוק" אצלו ואצל אשתו שהוא ישן רק בבית איתה.

לדבריו, סיפרה לו המתלוננת שבביתה היו בעיות כלכליות ושאיבה היה מרביץ לאחים שלה, לה ולאמה, האב היה בבית אחרי תאונה.

המתלוננת סיפרה לו על מה שהיא חוותה בילדות, שהיה צריך לחשוב אם להדליק מזגן או לא להדליק, לאכול בצמצום, שאיבה היה מעיר על הורדת המים בשירותים לסוגי הצרכים השונים.

לדבריו, לאחר מספר חודשים של קשר עם המתלוננת "עלתה" אשתו על הקשר, התקשרה למתלוננת וביקשה ממנה כי "תשתחרר" מבעלה, כלומר מהנאשם, שהוא גבר נשוי, כי היא הורסת להם את הבית. המתלוננת היתה מנתקת לה את השיחה ולפעמים היתה אומרת לה שהיא לא תעזוב את הנאשם.

לדבריו, הבטיח לאשתו ו"נתן לה מילה" שהוא מפסיק את הקשר עם המתלוננת, הוא קבע עם המתלוננת להיפגש ואמר לה שהוא רוצה להיפרד, אך היא איימה בהתאבדות ואמרה שיהיה לה קשה בלעדיו. המתלוננת ביקשה, שהנאשם לפחות יענה לה לשיחות ולא ינתק את הקשר במכה אחת. כשהנאשם הוריד את המתלוננת בביתה, היא אמרה לו שבאותו היום היא מתאבדת ולאחר כמחצית השעה שלחה לו תמונה עם חבילה של כדורים ביד. לאחר מכן, שלחה לו תמונות שהיא בבית חולים וכתבה לו, שיראה לאיזה מצב היא הגיעה בגללו ושהיא לא יכולה בלעדיו.

לאחר המקרה הזה, אביה של המתלוננת התקשר לנאשם וביקש להיפגש איתו. הנאשם אמר לו שיבוא אליו (לנאשם) לעסק, הם ישבו ברכב של האב והאב אמר לו (לנאשם) שס' ניסתה להתאבד ושהנאשם "ישחרר" ממנה. הנאשם הסביר לאב, שבגלל שהוא השתחרר ממנה היא ניסתה להתאבד ואף הראה לו הודעות מהמתלוננת. אביה אמר לו, שעכשיו המשפחה מודעת לבעיה והם יטפלו בה, ייקחו אותה לפסיכולוג.

לדברי הנאשם, נפרד מהמתלוננת אך היא היתה ממשיכה לשלוח לו הודעות ללא הפסק, היתה עוברת עם הרכב ליד הבית שלו ושל אשתו, עוקפת אותו עם הרכב, מסמנת לו עם האורות. הנאשם לא היה עונה לה אך בשלב מסוים "נפל" לזה עוד הפעם ונשאב מחדש לקשר איתה.

לדבריו, אשתו פנתה לחברה של המתלוננת כדי שתפריד אותה מהנאשם והן תכננו יחד לעשות "אמבוש" למתלוננת, הן הזמינו את המתלוננת לחנות בה עבדה החברה ושם אשתו והחברה חיכו לה ואמרו לה, שלא מתאים שהיא הולכת עם גבר נשוי, שהיא הורסת בית ושהיא צריכה להיפרד מהנאשם.

לדבריו, המתלוננת התקשרה וסיפרה לו על כך ומאז החל הקרע בינה לבין חברותיה.

לדבריו, היתה פעם נוספת שבה חברותיה של המתלוננת הביאו את אשת הנאשם בהפתעה לביתה (של המתלוננת) ושם בבית תפסו אותה במיטה עם הנאשם, אשת הנאשם החלה לצעוק ולעשות "את כל הדרמה", הנאשם לקח אותה החוצה, הרגיע אותה.

כתוצאה מכל האירועים האלה - הפכה המתלוננת יותר ויותר אובססיבית.

לדברי הנאשם, היו רבים שניסו להפריע לקשר בינו לבין המתלוננת וכל מי שעשה זאת - הן חברות והן בני משפחה של המתלוננת - ניתקה איתם המתלוננת את הקשר.

לדבריו, כינתה המתלוננת את אביה בזיכרונות הטלפון כ"זבל" או "הומו" והוא היה שואל אותה מה זה הדבר הזה.

לדבריו, מלכתחילה אמרה לו המתלוננת שהיא רוצה להיות הפילגש שלו.

לדבריו, הקשר היה לרוב חד צדדי, הודעות שבאות רק מכיוון המתלוננת.

לדבריו, מעולם לא נהג באלימות כלפי המתלוננת.

לדבריו, מעולם לא נתנה לו המתלוננת כסף ולהפך, תמיד היה כסף שלו אצלה ובבית שבו היתה היו 300,000 או 400,000 ₪, או אפילו חצי מיליון ₪ היו אצלה תקופה מסוימת, לכן הוא לא היה צריך שהיא תביא לו "10 אגורות".

הנאשם הכחיש, כי אי פעם הגיע למתלוננת לאחר בילוי וטען, כי היה חוזר אחרי בילוי לאשתו.

לדבריו, היה אירוע נוסף בו המתלוננת ניסתה להתאבד ושתתה כדורים לאחר שהגיעה אליה סרטון של הנאשם מנשק מישהי במועדון. לדבריו, לא הוא שלח לה את הסרטון. לדבריו, הגיע אליה לבית והיא היתה זרוקה על הרצפה, בין השולחן לספה, עם סחרחורות ושריטות שהיא שרטה לעצמה בפנים. הנאשם בא להרים אותה כדי לקחת אותה לבית החולים אך היא החלה לצעוק ולבכות שהוא לא יקח אותה לבית החולים כי יאשפז אותה בפסיכיאטרי היות שזו הפעם השניה שהיא מנסה להתאבד. הנאשם אמר לה, שהיא חייבת להגיע לבית החולים לעשות שטיפת קיבה אך היא אמרה שהיא תתגבר כי היא לא שתתה הרבה כדורים ושיכניס אותה למקלחת. הנאשם רצה להתקשר להורים שלה אך היא תפסה אותו ביד ואמרה לו "אל תחייג להורים שלי, זה יעשה לי סיפור, יעשה לי בלגן". היא ביקשה שהוא לא יספר זאת לאף אחד. הנאשם הרים אותה למקלחת, הושיב אותה על שרפרף והיא ישבה שעה בתוך המים, אז הוא הוציא אותה מהמקלחת, היא התלבשה ונכנסה למיטה עם סחרחורות והקאות. הוא הביא לה לשתות וטיפל בה עד הבוקר, היה מדבר איתה כל הזמן כשהיה רואה שהיא נרדמת או מנמנמת. בבוקר היא הרגישה יותר טוב.

לדבריו, היה שולח לה כל הזמן תמונות שלו עם בחורות כדי לגרום לה להגיע ל"מצב הקיצון" ולהיפרד ממנו, אך זה לא עזר, כל דבר שהוא ניסה גרם לה להיות יותר אובססיבית.

לדבריו, פעם אחת הגיעה אמו של הנאשם לבקר את המתלוננת וראתה את הילדים "לא מטופחים", היא שאלה אותה מדוע הילדים במצב כזה והמתלוננת אמרה לה שהיא רבה עם הנאשם והוא "זרק" אותה ואינו רוצה אותה. אמו של הנאשם אמרה לה לקום, לאכול ולהתקלח כי יש לה ילדים לגדל.

לדבריו, עד היום המתלוננת אובססיבית כלפיו ולמעשה, כל יום שהוא במעצר זה ניצחון בשבילה כי הוא לא עם אשתו והילדים.

לדברי הנאשם, למעשה גדלה המתלוננת אצל דודתה בגלל האלימות והבעיות הכלכליות שהיו בביתה. שם היא קיבלה בית חם.

לדבריו, לא מנע מהמתלוננת ללכת לאירועים ואם היא לא הלכה - זה הבחירות האישיות שלה.

לדבריו, לא יתכן מצב כזה שהוא יאמר לאישה אם לצאת או לא לצאת מהבית.

לדבריו, היתה המתלוננת באובססיה להביא ממנו ילד ואחרי התמונות של הבגידות שלו היתה אומרת לו שאם הוא רוצה לכפר על הבגידות, שיביא איתה ילד. המתלוננת היתה אומרת לו, שאם לא יהיה לה ילד איתו - לא יהיה לה ילד מאף אחד בחיים.

לדבריו, לאחר שנקלטה המתלוננת להריון - "עלה הענין הזה שהיא לא יכולה להישאר ב ... " כי זו עיר קטנה וזה יכול להגיע לאשתו ולפוצץ לו את הבית" ואז "עלה הרעיון" לחפש בית ב ... או ב

הם מצאו בית קרקע חדש ב ... ושם שהתה המתלוננת בהריון עם הבן הראשון.

לדברי הנאשם, היתה המתלוננת "מקפיצה אותו" על כל דבר, אפילו אם "כאבה לה הבוהן באצבע" או שהיה "כואב לה הצד". היא היתה עושה בדיקות הריון כולל "אקסטרוות", וזה בגלל שיש לה אישיות אובססיבית.

לדבריו, כעת ניתן לראות את האובססיה הזאת שלה בבית המשפט.

לדבריו, בזמן הלידה של הבן הגדול היה כל הלילה בבית החולים ולמחרת נסע הביתה לנוח כי היה עייף. אחר כך חזר עם הציוד ועם כל הדברים. באותו היום, המתלוננת השתחררה. כך שהוא היה "מההתחלה ועד הסוף".

לדבריו, בסוכות 2017, התקשר אליו אביה של המתלוננת, אמר, שהוא מחייג למתלוננת והיא אינה עונה וביקש, שהיא תבוא לבני משפחתה לחג. המתלוננת תמיד לא רצתה ללכת להורים כי היו מסתכלים עליה בעין לא טובה שהיא עם גבר נשוי וזאת למרות שהנאשם היה אומר לה, שהוא בחג עם אשתו והילדים ושהיא לא תעשה חג לבד. לבסוף, היא השתכנעה ללכת למשפחתה לחג אבל קבעה איתו תנאי שכשהוא מסיים את החג הוא אוסף אותה והיא לא נשארת לישון בבית הוריה. הנאשם אמר, שהוא לא מבטיח לה כלום כי הוא לא יכול לצאת מהבית בערב חג היות שאשתו תשאל לאן הוא הולך. בסופו של דבר, הוא בא לקחת אותה אך היא נשארה לישון שם ולמחרת - הוא ניסה לחייג אליה והיא לא ענתה לו. הנאשם נסע ל ... וראה שהבית חשוך ושהיא לא בבית. הנאשם התקשר לאביה של המתלוננת והלה אמר לו, שהוא הוריד אותה בבית. הנאשם אמר לו, שהיא לא בבית והאב אמר, שהכל בסדר. לאחר מספר ימים, אמר לו אביה, שהיא עזבה, שהוא יעזוב, שהכל בסדר. הנאשם אמר, שהכל בסדר, אבל איפה הילד. אביה של המתלוננת אמר לו, שכשהיא תרצה היא תיצור איתו קשר. עבר חודש ולא היה כל מענה, אז הנאשם התקשר שוב לאביה והוא ענה לו בזלזול. הנאשם החל ללחוץ על אביה של המתלוננת בטלפונים ואז התקשר אליו אחיה הגדול של המתלוננת ואמר, שמאותו הרגע הקשר של הנאשם יהיה מולו ושהוא "יוציא את אביה מהתמונה". הנאשם נסע לאחיה של המתלוננת והוא אמר לו, שהמתלוננת תשלח מכתב ותסביר לו למה היא עשתה את הצעד הזה שהיא עזבה. לדברי הנאשם,

המתלוננת לא עניינה אותו אלא רק הילד.

לדבריו, המתלוננת עזבה את הבית וטסה לסינגפור בגלל ששמעה, שאשתו של הנאשם נכנסה להריון ובגלל שטענה, שהוא לא מספיק "אבא" לילד.

הנאשם מסר מכתב לאביה של המתלוננת, עמו נפגש בבאר שבע. המכתב נרשם על ידי דודו - ע.ה.6 אך הנאשם אמר לו מה לרשום. אחרי כמה ימים, שלחה המתלוננת, דרך ה"פייסבוק", הודעה לאחיו של הנאשם (לנאשם לא היה חשבון בפייסבוק), שהיא רוצה לדבר איתו. הנאשם והמתלוננת החלו לדבר בהודעות. המתלוננת אמרה לנאשם, שהוריה באים לבקר אותה בסינגפור ושיקנה לה כרטיסים לאותו היום שהם חוזרים לארץ, מספר שעות לאחר הטיסה של ההורים. הנאשם קנה לה כרטיס טיסה. לאחר שהוריה יצאו בטיסה חזרה, חיכתה המתלוננת שאחותה תצא לעבודה ואז אספה את חפציה וחזרה לארץ.

במהלך התקופה שהמתלוננת היתה בחו"ל, באחד הימים פתאום לא מצא הנאשם את רכבו, מסוג BMW סדרה 5, בחניה. היות שאין המדובר ברכב "גניב", הבין הנאשם, שאביה של המתלוננת הוא שלקח את הרכב, היות שמפתח אחד של הרכב נותר אצל המתלוננת. לטענת הנאשם, שיקר לו אביה של המתלוננת ואמר לו, שאינו יודע היכן הרכב ושהוא מוכן ללכת איתו למשטרה ולהתלונן על גניבת הרכב. לדברי הנאשם, לאחר מספר ימים, התקשרו אל הנאשם עבריינים ממשפחת פשע בחולון, שהוא אינו יכול לומר את שמם, וביקשו להיפגש איתו. הנאשם נסע עם אביו ואחיו לחולון והם אמרו לו, שהרכב שלו אצלם והם מחזירים לו אותו, אך הוא צריך "להשתחרר" מאביה של המתלוננת וגם מהילד. הנאשם אמר להם, שאין לו בעיה "להשתחרר" מאביה של המתלוננת אך הוא מעונין בהמשך קשר עם הילד. הנאשם הראה לעבריינים את ההודעות מהמתלוננת והם הבינו, שמדובר באובססיבית ואמרו, שבחיים לא ראו אישה "אובססיבית ומטורפת" כזו. העבריינים "קנסו" את אביה של המתלוננת בכסף בגלל שהם ראו שהבעיה איננה הנאשם.

הנאשם הכחיש, כי נסע לציון רבי שמעון בר יוחאי או "נדר" למתלוננת דבר מה.

לאחר חזרת המתלוננת לארץ, היו יומיים במלון ולאחר מכן נסעו לעומר לחפש יחידת דיור. המתלוננת גרה כחודשיים ביחידה אך היא לא הרגישה שם בנוח ולכן ביקשה ממנו למצוא לה מקום אחר. הנאשם החליט לפנות את דירת מגוריו ברחוב מ' ב ... , שם גר קודם לכן עם אשתו והילדים, שכר בית גדול יותר והמתלוננת נכנסה עם הבן הגדול לאותה דירה. הדירה היתה במצב "בסדר" והנאשם אף שיפץ אותה וצבע לפני שהמתלוננת נכנסה. הנאשם השאיר למתלוננת את רוב הרהיטים שהיו בדירה וקנה ריהוט חדש לבית ששכר עם אשתו.

הדירה ברחוב מ' רשומה על שם הוריו והנאשם שילם להם שכירות חודשית בתקופה שהמתלוננת התגוררה בה.

המדובר ב"בית ענק", 100 - 120 מטר, ארבעה חדרים וסלון. המתלוננת היתה מקבלת קצבת אבטחת הכנסה והנאשם שילם מתוך הכסף הזה את השכירות להוריו וגם את הארנונה. בנוסף, שימש הכסף להוצאות הבית.

הנאשם אישר, שהחשמל בדירה הזו הוא באמצעות מונה משולם מראש ולדבריו, כך זה היה גם כשהוא היה גר בבית, בבית היו סכומים גדולים של כסף והמתלוננת היתה יכולה להטעין את המונה דרך הטלפון או בכל פיצוציה.

לגבי הכביסה, טען הנאשם, כי בדירה היו שתי מכונות כביסה, כשאחת התקלקלה "נכנסה" מכונה חדשה ואם היא כיבסה ביד, זה היה בגדים "עדינים" של הילדים שהיא רצתה לשמור עליהם, וכל אישה מכבסת בגדים כאלה ביד.

בנוגע לבן הגדול, המתלוננת היא שביקשה לא לרשום אותו לגן ב... כי חמותו של הנאשם היתה גננת, ... היא עיר קטנה וכל הגננות מכירות זו את זו. גם אמו של הנאשם ביקשה ממנו לא לרשום את הילד לגן ב... , כדי שלא יצביעו על הילד ברחוב ויגידו ש"אבא שלו נשוי ואמא שלו הלכה עם גבר נשוי" וכדי שלא יהיו דיבורים על המתלוננת בעיר. כשהילד הגיע לגיל שלוש, אמרה לו המתלוננת, שהיא רושמת אותו לגן, אבל שהנאשם לא צריך לדאוג, כי לא יהיו לה שיחות עומק עם הסייעת ועם הגננות והן לא ידעו מי היא. בכל מקרה, הידיעה הזאת הגיעה לחמותו וזה גרם ל"סיפור" בינו לבין אשתו וכמעט לגירושין.

בתאריך 01.01, כתבה לו המתלוננת, שהיא התעלפה ביום שישי בשירותים לאחר שקמה להקיא ומצאה את עצמה שוכבת ברצפה. המתלוננת כתבה לו, שיש בדירה שני ילדים. זה משהו שחזר על עצמו כמה פעמים ואז הנאשם היה בא לדירה ורואה את הראש של הילד מציץ בחלון, שהוא ללא סורגים, עם חצי גוף בחוץ. הילד השני היה במטבח והמתלוננת "זרוקה" במיטה ובקושי מתפקדת. השכנה היתה באה ולוקחת את הילדים כשהמתלוננת היתה "זרוקה" על הרצפה.

המתלוננת היתה שולחת לו כל הזמן הודעות שהיא מתגעגעת אליו ושיבוא אליה, שלא היה כבר שבועיים שלושה, וכמו כן היתה כותבת לו מדוע הוא שוכב עם אחרות, היא לא מחסירה ממנו כלום במיטה ומספקת אותו בהכל.

לדברי הנאשם, כשהיה מגיע אל המתלוננת, לא היתה נותנת לו לצאת מהבית אם לא היה מקיים איתה יחסי מין והיתה אומרת לו, שהוא לא יצא משם. היא היתה עושה את זה גם כשהילדים בבית, מכניסה אותם לחדר והם היו מקיימים את האקט. למתלוננת היה רצון לשכב איתו ולרצות אותו וזה לא משתלב עם "בחורה שאוכלת אלימות, מקבלת מכות".

המתלוננת היתה עוקבת אחרי "שומון" ו"ואטסאפ" שלו ואם היתה לו שיחה ארוכה היתה חוקרת אותו עם מי הוא מדבר, האם הוא בוגד בה.

"אובססיביות" זו מילה עדינה למתלוננת.

לנאשם היה קשר עם בחורה נוספת בשם לילך והמתלוננת היתה חוקרת אותו על הקשר הזה. גם שנים אחרי שהקשר הזה נגמר.

לגבי הוריה של המתלוננת, הנאשם הוא שהיה דואג לקשר בינה לבניהם ומעביר אליהם סרטונים של הילדים. אם לא הנאשם - המתלוננת לא היתה רוצה קשר איתם. המתלוננת היתה רושמת בהודעות, שאין לה כוח לעשות חג עם הוריה ועם בני משפחתה והנאשם היה משכנע אותה "שכנועים כבירים" ללכת ואומר לה, שהיא לא יכולה לא לדבר עם הוריה כל החיים.

לדברי הנאשם, היה לוקח את המתלוננת עם ילדיה למרינה בהרצליה והיה שם מקום קבוע בו היו נפגשים עם הוריה. היה שם כיף גדול והילדים היו נהנים.

לדברי הנאשם, באותו יום של בר המצווה של בנו הגדול מאשתו, היתה ברית לבנו מהמתלוננת והוא היה צריך להתמודד עם כל הדבר ה"מורכב" של שתי משפחות ועם כל ה"לחץ" (באותו מעמד, העירה המתלוננת, כי המדובר היה בברית של הבן הקטן והנאשם השיב, שאם כך הוא התבלבל). לדברי הנאשם, נאלץ "לעקור" את עצמו מבר המצווה כשכל המשפחה יושבת בבית הכנסת ולנסוע לתל אביב לעשות ברית. בני משפחתו לא הבינו לאן הוא נעלם והוא לא ענה לשיחות מאשתו כי לא היה לו תירוץ לתת לה.

לדברי הנאשם, בשבת 08.01.22, היה בבית הכנסת שבו הוא מתפלל "שירת הבקשות", מאז פטירת סבו - אביו והוא אחראים על בית הכנסת. "שירת הבקשות" היתה לאחר תפילת מנחה, עם כיבוד ואוכל. משעה 14:00 שהה הנאשם בבית הכנסת. בית הכנסת נקרא "אהבת שלום" והנאשם הציג את המסמך נ/8 ממנו עולה, ש"שירת הבקשות" התקיימה שם באותו היום.

לדברי הנאשם, כלל לא הגיע לדירת המתלוננת באותו היום.

לדברי הנאשם, לא היתה לו כל בעיה עם כך שהמתלוננת בקשר עם השכנה - ע.ת.11 והיא אף גרה אצלה כחודש ומחצה בזמן השיפוץ אז למה שיהיה לו ענין עם כך שהיא תילך אליה לאחר מכן. היא גם היתה לוקחת את הילדים כשהמתלוננת היתה חולה "זרוקה" על הרצפה.

לדברי הנאשם, השיפוץ היה "מסיבי" וכלל חשמל, אינסטלציה, ארון חשמל חדש, גבס, טיח.

לאחר השיפוץ, זרק הנאשם את רוב הרהיטים שהיו בבית ועשה הזמנה של רהיטים חדשים, אך המתלוננת היא שלא חפצה לחכות להזמנה שתגיע והחליטה לחזור לדירה היות שטענה ש"בלתי נסבל" להיות אצל השכנה ע.ת.11 ושילדיה של המתלוננת מפריעים לשכנה לישון צהריים. הנאשם אמר לה, שהיא יכולה לעלות לראות את הדירה ואם מתאים לה - היא יכולה לחזור אליה אפילו שהשיפוץ עוד לא נגמר. המתלוננת כתבה לו, שהם יכולים להסתדר בדירה עד שיגיעו הרהיטים וחזרה לדירה.

לדבריו, בחדר הילדים היו משחקים והיתה גם טרמפולינה. במקרר היה שפע של מזון למרות שבבית היו רק שלוש

נפשות. הוא עשה יותר קניות למתלוננת מאשר לבית שלו.

לדברי הנאשם, היו בבית מתקן מים, כיריים גז. הגז היה דרך ספק פרטי - "משה של הגז".

הנאשם הכחיש, כי הכה את המתלוננת בגלל הקשר שלה עם החבר של אחיה הקטן וטען, כי אינו מכיר כלל את אותו חבר וראה אותו בפעם הראשונה בבית המשפט.

לדברי הנאשם, כאשר אחותה של המתלוננת היתה גרה בארץ, בדירה שכורה בתל אביב, נסע אליה כמה פעמים עם המתלוננת והילדים והם הלכו לים ולמסעדה. היתה פעם אחת שהלכו לפארק מים יחד.

כאשר נשאל הנאשם על חבילות המזון שהיו הוריה של המתלוננת שולחים לה דרכו, שהוא היה חי ב"רמת חיים" ולא היה צריך את ה"בולשיט" שההורים שלה היו שולחים לה, המדובר היה באוכל פתוח, שטויות וזבל וזה היה אולי חמש פעמים. המדובר היה ב"שאריות של מוצרים פתוחים שנשארו להם בבית" והוא היה זורק את זה לפח כי לא היה מוכן להביא את זה לילדים שלו. לדברי הנאשם, העיר על כך לאביה של המתלוננת, למה הוא שולח אוכל פתוח, אם הוא חושב שחסר להם אוכל ואמר לו שאם הוא שולח, שישלח משהו מכובד וכבד את בתו. הנאשם ראה בזה חוסר כבוד אך כמה פעמים בודדות לקח את החבילה בגלל שאביה של המתלוננת היה משכנע אותו ולמרות שלא היה צריך את הדברים האלה.

לדברי הנאשם, נסע ברכב בשווי חצי מליון ₪, הפקיד סכומים גבוהים מאוד בבנק ולא היה צריך לקחת את מאות השקלים שהיתה המתלוננת מקבלת.

הנאשם אישר, כי היה מדבר אל המתלוננת בניבולי פה וזאת בגלל ה"לחץ" וה"מירמור" שבו היה נמצא, אך מעולם הוא לא הרים עליה ידיים.

לדברי הנאשם, באחד המקרים היה בנו מאשתו אצל חבר ואמו של החבר אמרה לבנו, אם הוא יודע שיש לאביו עוד ילדים מאישה אחרת. הבן סיפר את זה לאשתו ואז היה להם ריב והוא שלח למתלוננת הודעה, שהם חייבים לפרק את הקשר. המתלוננת הגיבה בתחוננים של "אובססיה מטורפת", שהוא לא יעזוב אותה, נכנסה לחדר, "פיצצה" את הבן שלה מכות תוך שהוציאה עליו על כל התסכול שלה. לדבריו, דרכה לילד על הראש. לאחר מכן, סיפרה את זה לנאשם בהודעות ואמרה לו שכל מה שהוא עושה לה "עובר לילדים". לדברי הנאשם, המתלוננת היא שהרסה לילד שלו את החיים היות שהוא שמע את ה"טירלול" שלה. המתלוננת אינה אדם שפוי ואיך הילד יכול לגדול בסביבה רגילה אחרי מה שהוא שמע ממנה.

לדברי הנאשם, המתלוננת היתה בסוג של "ניתוק", בדיכאון, לא היתה מטפלת בילדים ואמו היתה יכולה להעיד על כך אם לא היתה נוכחת בדיונים.

לדברי הנאשם, עשה נסיונות רבים להיפרד מהמתלוננת וגם היה מחליף טלפונים, אך היא היתה משיגה את המספרים

החדשים וממשיכה להציק לו, מפעילה עליו "מניפולציות פסיכולוגיות".

בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם כי יש לו שני אחים ואחות, הוא הבן הבכור.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד אך לא שירת בצבא מסיבות אישיות, הוא אינו זוכר על מה קיבל פטור.

הנאשם הכחיש, כי בתחילת הקשר לא סיפר למתלוננת על הקשר שלו עם אשתו ועובדה, שהמתלוננת ביקשה להיות "פילגש" שלו, מכאן שידעה שהוא "נשוי". לדבריו, זו היתה הפעם הראשונה שנחשף למישהי שמהתחלה, אומרת שהיא מעוניינת להיות "פילגש" והוא שאל את המתלוננת אם היא יודעת מה זה פילגש ומה המשמעות של זה.

לדבריו, נכנסה אשתו ממנו להריון הראשון כשהיתה בת 16 והוא היה בן 18, הם לא רצו להתחתן כי היו צעירים מידי, אך חיו כזוג נשוי לכל דבר וענין.

לדבריו, לא חשב על קשר רציני עם המתלוננת אלא ראה בה רק ידידה שהוא מתראה איתה מידי פעם, נפגשים, מדברים פלוס סקס.

לדבריו, לא רצה מאהבת או אישה מהצד והמתלוננת היא ש"הביאה אותו לשם".

כשהוטח בו, שהיה לו קשר גם עם בנות נוספות השיב, שהן לא היו מאהבות.

כשהושמעו לנאשם הקלטות עם "ניבולי פה" ואיומים כלפי המתלוננת, השיב כי היו תקופות בהן היה "ממורמר" וכי המתלוננת היתה רוצה "לסחוט אותו רגשית" והיתה מפילה עליו מטלות. לא היה מענין אותה שיש לו גם "חיים אישיים". היא היתה רק רוצה "לדפוק אותו כמה שאפשר" ולכן היה מגיב בקללות. כשנשאל הנאשם, אם כאשר קרא למתלוננת "זונה של גברים נשואים" התכוון לעצמו השיב, כי היה לה גם בעבר קשר עם גבר נשוי, אך כשנשאל במי מדובר השיב, שאינו רוצה לומר.

הנאשם טען, כי התובעת משמיעה את ההקלטות כדי "להשחיר אותו".

לדברי הנאשם, החוקרת - ע.ת.14 היתה עוינת אליו בגלל שהיא אישה והיא באה עם "מוטיבציית יתר וסוג של רגש". בחקירה היא לא נתנה לו "להשחיל מילה".

כשנשאל, מדוע סירב לחיפוש במכשיר הטלפון שלו השיב, שאמר לחוקרים, שאין לו בעיה שהם יפרצו את הטלפון אבל הוא מבקש לשבת לידם כדי לראות מה הם עושים איתו והיות שלא הסכימו שהוא ישב לידם - לא מסר את הקוד.

לדבריו, גם אינו זוכר את הקוד בעל פה אלא רק שהוא מול הטלפון. המשטרה לא הביאה לו את הטלפון ומכאן הוא מסיק, שלא חפצה להגיע לחקר האמת.

לדבריו, היו גם "הודעות טובות" ששלח למתלוננת אך הם נמחקו על ידה, על ידי הוריה או על ידי המשטרה.

הנאשם נשאל, מתי היה נסיון ההתאבדות השני של המתלוננת (המוכחש על ידה) והשיב, כי אינו זוכר. בהמשך, נשאל אם זה היה כשכבר נולדו הילדים והשיב שזה היה בתחילת הקשר, תקופה קצרה לפני שנולד הבן הגדול ולפני שהיא נקלטה להריון.

הנאשם טען, כי נחקר מעל 12 שעות במשטרה ללא הפסקה וכי הביאו לו אוכל תוך כדי חקירה והוא נחקר כשהוא אוכל. כאשר הוצג לו, כי ניתנה לו הפסקה בת 15 דקות, הכחיש את הדבר.

כאשר הוצגו לנאשם הודעות בהן מאיים על המתלוננת, שישחט אותה בשל כך שקנתה דברים, השיב, שבסופו של דבר היא לא נשחטה וכי אף פעם לא שחט אף אחד. עוד הוסיף, שהוא יכול להגיד "איזה מילים שהוא רוצה" בזמן של "עצבים" אבל הוא נרגע בדיוק אחרי חמש דקות.

כשהוצג לו, שבהודעות איים גם לפגוע בילדים השיב, שלא הוא רשם את ההודעה הזאת וכי בכל מקרה, לא ביצע את האיומים ועובדה, שהמתלוננת "חיה ונושמת".

כשהוצגה לנאשם הודעה בה איים על המתלוננת בשל כך שביקשה ממנו להגיע ליום ההולדת של הבן בגן, השיב, כי אין לו מה לומר על כך.

כשהוצגו לו הודעות, בהן מתחקר את המתלוננת מדוע לקח לה זמן רב לחזור מהגן, השיב, כי ביקש לברר מה היא עשתה, אם היא דיברה עם הגננת ומה היה בשיחה עם הגננת וכי לא ניתן להאשים אותו על ה"אובססיביות והחולניות" של המתלוננת, ש"היא בן אדם לא בריא בנפשה" והיא "בן אדם עם הפרעות". כשהתובעת הראתה לו, שהמתלוננת מתנצלת בהודעות התשובה ואומרת לו, שלקח זמן כי היתה צריכה לשים לילדים כובעים ומעילים וכי אחד הילדים עשה את צרכיו בדרך, השיב: "...איזו טרגדיה באמת, בואי נעשה מזה סרט עכשיו... דבר שולי את עושה ממנו סרט...".

כשהוצגו לו הודעות נוספות בהן מתחקר את המתלוננת על משך ההליכה שלה לגן ובחזרה וטוען, כי לקח לה 16 דקות במקום 14 דקות השיב, שרצה לדעת אם היא משקרת לו ואם היא משתפת את הגננת בדברים האישיים שלהם.

כשהוצגה לנאשם הודעה בה אסר על המתלוננת לקחת את הבן הגדול למסיבת חנוכה ואף איים עליה אם תעשה זאת, השיב, כי כשרשמו את הילד לגן היה ביניהם הסכם שזה "זמני" והוא רצה לחסוך דיבורים על חוגים ומסיבות בגלל שזה "סוג של בעיה", לאור מה שביקשה ממנו חמותו. הקשר היה מורכב ואנשים שילמו מחיר, אך המתלוננת ידעה על זה

והסכימה לזה. עוד הוסיף, שהמתלוננת היתה "ערמומית" וניסתה להוביל אותו "שלב שלב" לקבל "דבר דבר, דבר דבר".

כשהוצגה לנאשם הודעה בה איים על המתלוננת אם תדבר עם הוריה, כינה אותם "מיץ של הזבל" ואמר לה לזכור, ש"הורים יש רק שניים" השיב, כי אמר למתלוננת שלא צריך לשקר וכי דווקא הוא יזם קשר בינה לבין ההורים שלה, אך רצה לדעת אם היא עושה זאת מאחורי גבו ואם היא מרמה אותו.

הנאשם טען, כי העובדה שאביה של המתלוננת גנב ממנו את הרכב והבריח את המתלוננת לסינגפור מלמדת על כך, שהמתלוננת ובני משפחתה לא חששו ממנו.

כשהוטח בנאשם, שההודעות מלמדות על שליטה בחייה של המתלוננת, עד לפרטים הכי קטנים, השיב כי לא היתה לו "שום שליטה במתלוננת" וכי היא זו ששלטה בו "בערמומיות, בשטניות" וכי ניסתה להרוס לו את הבית.

לדברי הנאשם, אם הילדים של המתלוננת צריכים טיפול זה בגללה, ולא בגללו ועובדה, שיש לו עוד ארבעה ילדים מאשתו והם "גדלים בריא" עם אמא "נורמלית" ו"יציבה בראש ולא אמא שהולכת עם גברים נשואים ומנסה להרוס בתים", ואינם צריכים טיפול. הנאשם הוסיף, כי "אלף פעמים" המתלוננת הציעה לתת את ילדיה לאשתו או לאמו, שיגדלו אותם.

כשנשאל, אם כך, מדוע התנגד בבית המשפט למשפחה לכך שהילדים יקבלו טיפול פסיכולוגי השיב, כי הוא לא בקשר עם הילדים כבר שנה ומחצה וכי לא שיתפו אותו במצב של הילדים.

לדברי הנאשם, כל הדברים שהמתלוננת טענה לגביהם הם אמתיים אך מדובר באביה שהרביץ לה והיא פשוט העתיקה את הסיפור והלבישה אותו עליו (על הנאשם).

כשהוטח בנאשם, כי בחקירתו במשטרה מסר, שהמתלוננת איננה שקרנית השיב, שהיא בדרך כלל שקרנית אך הוא לא רצה לומר זאת לשוטר כדי לא "ללכלך" עליה. עוד הוסיף הנאשם, שכיום הוא יודע, שהיה אצל המתלוננת גבר אחר בבית והיתה לה עוד מערכת יחסים.

הנאשם נשאל, האם גם כלפי אשתו "ניבל את הפה" והשיב, שדיבר כך רק למתלוננת, כי היא זו שהוציאה ממנו קללות וניבולי פה בגלל ה"אובססיות" שלה.

לדבריו, אשתו אינה עובדת אך הוא נותן לה כסף כל הזמן ולא חסר לה דבר, יש לה הכל "בשפע".

לדבריו, למתלוננת היו "סכומים אסטרונומיים" של כסף אצלה בתיק, היא שמה סכומים של 300,000 ו- 400,000 ₪ "אצלה בכיס". כשנשאל, מהיכן היו לו סכומים אלה השיב, שכשעובדים עם פירות וירקות יש "כסף נזיל".

כשנשאל, האם הוא נתון בהליך פשיטת רגל השיב, שיש לו חובות של שני מיליון ₪. כשנשאל כיצד, אם כן, הוא מחזיק בבית חצי מיליון ₪ השיב, כי אם יצטרך להסביר את הנושא הכספי זה יקח שעתים, כי היו לו הרבה סוגי עסקים.

כשנשאל, כיצד מימן רכב בשווי כה גבוה השיב, כי אפשר ללכת למע"מ, הכל רשום שם והכל חוקי.

כשנשאל, האם השיב למתלוננת את כספי ההלוואה, שלקחה על שמה כדי לרכוש לו רכב, השיב שהרכב עבר תאונה, הערך שלו ירד ביותר מחצי והוא החזיר אותו לחברה כדי שתקזז את הכסף של החוב שלה. עוד הוסיף, כי הוא הפסיד על הרכב קרוב ל- 200,000 ₪. הנאשם הכחיש, כי המתלוננת לקחה הלוואות בעבורו והוא כלל לא ידע על כך שלקחה הלוואות.

כשהוטח בו, שהמתלוננת נקלעה לפשיטת רגל בשל ההלוואות שלקחה בשבילו השיב, כי אם היא בפשיטת רגל זה בגללה. כשנשאל, האם יש לו או היה לו חשבון בנק השיב, כי אין לו חשבון וגם כאשר נעצר לא היה לו חשבון.

כשהוטח בו, כי הוא וגם רעייתו חיו על חשבונה של המתלוננת השיב, כי המתלוננת היא שגנבה ממנו 48,000 ₪, כאשר נלקחה למקלט.

כשנשאל בנוגע להפלות שעברה המתלוננת השיב, כי היתה צעירה, בזמן ההפלה הראשונה עוד היתה חיילת ושניהם לא רצו את הילד.

הנאשם נשאל, מהו תאריך הלידה של ילדיו, ולא ידע לומר. לגבי הבן הקטן, אף לא ידע לומר את שנת הלידה ואמר, כי הוא נולד ב- 2019 או 2018. הנאשם הוסיף, כי אינו זוכר את תאריך הלידה של אף אחד מילדיו. למרות זאת, טען הנאשם כי הוא "אבא מושלם מושלם". כשנשאל, מתי היה בא לראות את ילדיו השיב: "כל שבוע, שבועיים" ואישר, כי היו שבועות שלא ביקר אותם, משום ש"מה לעשות" הוא גבר נשוי. אך בהמשך אישר, כי היו גם חודשים שלא בא לראות את הילדים וכי לעיתים היה בא פעם בשלושה שבועות. עוד אישר, כי לא היה ישן בדירה ביחד עם ילדיו בלילות.

כשהוטח בנאשם, שלפי דבריו, המתלוננת הזניחה את הילדים והוא אף ראה את הילד עם חצי גוף בחלון, אז איפה הוא היה, השיב: "מה אני יכול לעשות, מה, אני אקח את הילדים?".

הנאשם הכחיש, כי לא היה בבית החולים בזמן הלידה של ילדיו אך אישר, כי לא נכנס ללידה משום שהוא "לא נכנס למקומות כאלה" ולדבריו, ישן באוטו, כי השער של בית החולים "היה סגור".

הנאשם עמד על כך, שהמתלוננת חיה בדירה ברמת חיים גבוהה, אפילו יותר מרמת החיים שלו.

כשהוצגו לו הודעות, בהן טוענת המתלוננת שנשאר לה בבית רק לחם, "אין מה לשים בלחם והילדים מורעבים", והמתלוננת מתחננת לנאשם, שיביא להם אוכל, השיב הנאשם, כי היה למתלוננת כסף בכיס, היא היתה יכולה לרדת למכולת, וכי מטרת ההודעות האלה היתה להביא אותו אליה לבית וכי המתלוננת עשתה לו "גניבת זרע", שלוש פעמים.

כשהוצגה לנאשם הודעה נוספת, בה כתבה המתלוננת, שאין לה מה להכין לילדים אוכל לשבת ושיביא מאמו אוכל השיב, כי זה דבר רגיל שאישה מבקשת דברים לשבת וכי המתלוננת לא ידעה לבשל, אפילו לא להכין חביתה, אז אמו היתה מביאה לה אוכל מוכן לשבת. כשהוצג לו, כי במוצאי אותה שבת פנתה אליו שוב המתלוננת וביקשה, לפחות, שיביא אוכל למחרת בבוקר השיב שוב, כי היא היתה יכולה ללכת למכולת וכי מטרתה היתה "לשחק לו ברגש". לדבריו, המתלוננת סירבה לעשות קניות כדי לחייב אותו לבוא לדירה. עוד הוסיף הנאשם, כי ילדיו היו "שמנים", היה להם "עודף אוכל" וכי ניתן לראות זאת בתמונות.

הנאשם לא זכר, כמה זמן ארכה הלידה של הבן הקטן וטען, כי חיכה למתלוננת מחוץ לחדר הלידה.

כשהוטח בנאשם, כי לא חפץ בהריון של המתלוננת עם הבן הראשון וכי לכן ביקש ממנה ללקק צמיגים, כדי שהתינוק שלה ימות, השיב שמדובר בשקר "מופרך, מגעיל ומסריח" וכי שניהם רצו את התינוק.

כשנשאל הנאשם לגבי הצלקת שיש למתלוננת מעל הגבה, כעולה מהתמונה ת/1, השיב, כי היא עשתה זאת לעצמה כאשר ניסתה להתאבד - שרטה לעצמה את הפנים.

הנאשם אישר, כי כינה את אביה של המתלוננת "שטן" ו"מלאך המוות" וטען, כי מי שרימה אותו, גנב לו רכב והבריא את בנו מהארץ - מתאים לו כינוי זה. הנאשם אישר אמנם, כי הרכב היה רשום על שם המתלוננת אך טען, כי מדובר ברכב "שלנו". עוד אישר הנאשם, כי אביה של המתלוננת דיבר איתו באופן מכובד בהודעות.

הנאשם אישר, כי לא ראה את אביה של המתלוננת מכה אותה, אלא המדובר בדברים שהוא שמע מפיה.

הנאשם אישר, כי מעולם לא היה בביתה של השכנה ע.ת.11. כשנאמר לו, כי אם כך, לא ביקר את המתלוננת שלושה שבועות, עמד על כך, שמעולם לא היה אצלה, אם כי הגיע לדירה של המתלוננת כדי לבדוק את התקדמות השיפוץ.

כשנשאל לגבי מערכת היחסים שבינו לבין השכנה ע.ת.11 השיב, כי אין מערכת יחסים מיוחדת למעט "שלום, שלום", קשר רגיל עם שכנים. כשנשאל, אם כן, מדוע פחדה העדה להעיד בבית המשפט השיב, כי היא ידעה שהיא תצטרך לענות לשאלות של הסניגורית ואז היא "תיפול".

הנאשם אישר, כי אשתו פנתה למתלוננת מספר רב של פעמים.

כשנתבקש הנאשם להשיב, כי אסר על המתלוננת ללמד גברים, השיב, כי כאשר היא גרה אצל הוריה, היא לימדה גברים וגם נשים, אך לאחר שעברה להתגורר לבד - הפסיקה ללמד גברים מהפחד שלה, היות שכאשר היתה גרה בבית הוריה, היו תמיד עוד אנשים איתה בבית, אבל כשהיא בדירה שלה עלול להיווצר מצב שהיא תשאר לבד עם גבר בדירה והדבר אינו קשור כלל אליו.

הנאשם אישר, כי היה יוצא הרבה למועדון הפורום, לדבריו בערך פעם בחודש, וכי היה נוהג לשתות שם אלכוהול. כשנשאל, כמה היה שותה, השיב: "ארבע או חמש בירות וגם וודקה", אך לאחר מכן טען, כי במועדון ה"פורום" נהג לשתות רק וודקה וכי בירות שתי במקומות אחרים.

לדבריו, כאשר היה חוזר מ"הפורום", היה הולך לבית, לאשתו ואף פעם לא קרה שהגיע אל המתלוננת. לדבריו, זה היה "הסדר שלום בית" עם אשתו. לדבריו, רק כאשר חזרה המתלוננת מסינגפור, היתה אחת הפעמים הבודדות שהם לנו ביחד במלון. לדבריו, הבילוי במועדון "הפורום" נגמר בשעה 05:00, 06:00 או 07:00 בבוקר.

עם זאת, בהמשך אישר הנאשם, כי היו "פעמים בודדות" בהן שהה אצל המתלוננת עד שעות מאוחרות, כלומר עד שעה 02:00 או 03:00 בלילה ואז היה חוזר הביתה לאשתו. כשהוטח בנאשם, כי אביה של המתלוננת הבחין בו פעם כשהוא ישן איתה, שאל "מה זה אומר?".

לדברי הנאשם, אינו זוכר בדיוק מתי גילתה אשתו על הקשר, אך זה היה בסמוך לתחילת הקשר, אולי עד 12 חודש וכי הבטיח לאשתו שיפרד ממנה, אך כאשר ניסה לעשות זאת, המתלוננת היתה עוקבת אחריו וגם חוסמת אותו בכביש עם הרכב שלה, לכן לא הצליח "להשתחרר" ממנה.

לדברי הנאשם, כעת הוא "מבסוט" ו"הכי מאושר בחיים" מכך שהקשר בינו לבין המתלוננת סוף סוף נגמר ובהיותו במעצר הוא עולה ל"ברכת כהנים" ומודה על כך ש"התפטר" ממנה.

כשהוטח בנאשם, כי הצלקת בברכה של המתלוננת נגרמה לה מסל הכביסה שהוא שבר על רגלה השיב, כי הצלקת הזו היא כתוצאה מכך שהמתלוננת נפלה בטיול שנתי וכי היא סיפרה לו על כך.

הנאשם טען, כי אינו זוכר את אירוע יום ההולדת 60 לאביה של המתלוננת וכי לא היתה סיטואציה בה אמר למתלוננת לצאת מיום ההולדת ולחזור הביתה. הנאשם הוסיף, כי לא יתכן שהוא היכה את המתלוננת לאחר שנשארה פרק זמן נוסף ביום ההולדת וכי אם היה מכה אותה כשהיא בהריון - היה צריך לקרות משהו לעובר.

לדברי הנאשם, לא קרה מעולם שהמתלוננת ישנה בדירה של חבר שלו אך היו מקרים שהיא היתה "יושבת" בבית של חבר שלו, בתשלום, אך לא ישנה שם. היה מקרה שבו המתלוננת רבה עם הוריה והנאשם שכר בשבילה בית של חבר,

לשבוע, היא היתה שם כמה ימים.

לדברי הנאשם, כאשר נודע להוריה של המתלוננת, שנולד ילד, הוא זה שמסר להם את הכתובת של הדירה ב ... ואף אמר לאביה של המתלוננת ש"יסע לשם, אולי היא תפתח להם את הדלת", אך המתלוננת לא רצתה לפתוח להם את הדלת, כי לא היתה מעוניינת בקשר איתם.

לגבי חג הסוכות, טען הנאשם, כי המתלוננת לא המרתה את פיו כאשר נשארה לילה נוסף בבית הוריה, אלא הוא עצמו העדיף שהיא תישאר אצלם, כי לא יכול היה לבוא לאסוף אותה.

הנאשם טען, כי טרם המכתב ששלח למתלוננת - שלחה היא אליו מכתב וכשעומת עם כך, שבחקירתו במשטרה אמר, שהמתלוננת שלחה לו הודעת וואטסאפ (ולא מכתב) השיב, כי לא היתה הודעת וואטסאפ. ההודעות ששלחה המתלוננת לאחיו באמצעות "פייסבוק" היו לאחר שהיא קיבלה את המכתב שלו.

כשהוטח בנאשם, כי במכתב ששלח למתלוננת לא התייחס לאלימות שהיא ספגה ממנו כי חשש שהמכתב יעבור לעוד גורמים השיב, כי הקשר עם המתלוננת היה "מורכב" וכי הוא לא ידע "להכיל את הסיטואציה".

הנאשם הגדיר עצמו כאדם "דתי, מסורתי, שומר שבת, שומר חגים, מתפלל תפילות, מניח תפילין". לטענתו, הוא שומר שבת, אינו נוסע בשבת ו"לרוב" אינו מדבר בטלפון בשבת. היו תקופות ששמר יותר ופחות.

לדבריו, בתאריך 08.01.22, שמר שבת, שמירה מלאה.

כשהוטח בנאשם, כי לדברי אשתו - בשבתות הם נוהגים לנסוע, לטייל עם הילדים ואף לנסוע לבתי מלון השיב, כי אם נסעו למלון זה היה ביום שישי לפני כניסת שבת וכי לא בכל שנות חיו שמר שבת.

כשהוטח בנאשם, כי בתאריך 08.01.22, שלח למתלוננת הודעה בשעה 17:05, לפני שיצאה השבת (השבת יצאה בשעה 17:32 באותו יום) השיב, כי הוא "מוציא בכוכבים שבת".

כשהוטח בו, כי זו השעה בה יצאה שבת לפי צאת הכוכבים השיב, כי הכוכבים יוצאים לפני זה, עשר דקות או רבע שעה.

בהמשך הוסיף, כי "יש צאת שבת של באר שבע, יש של תל אביב, יש של ירושלים". אך כשהוטח בו, כי השעה שהוצגה לו שעת יציאת השבת ב ... השיב, כי כאשר שלח את ההודעה כבר יצאה שבת. כשהוטח בו, כי ההודעה האמורה נשלחה בשבת השיב, כי "מבחינתו יצאה שבת".

כשהוטח בו, כי באותה הודעה כתב למתלוננת, כי "תשתי מים ותשתפף פנים, בלי לשתות מים" (כך במקור) ובהמשך,

הודעות נוספות בהן מגדף אותה ואוסר עליה לישון השיב, כי הודעה זו מתחברת להודעות הקודמות של המתלוננת, שהיא נפלה בשירותים ונרדמה על הרצפה ושהיא לא הרגישה טוב וכי הוא חשב על הילדים. כשהוטח בו, כי אין שיחות או הודעות קודמות מהמתלוננת באותו היום השיב, כי כשבוע קודם סיפרה לו המתלוננת שהיא נפלה במקלחת וכי הוא התכוון למצב זה.

הנאשם טען, כי שהה בבית הכנסת כל אותו היום ונשאל, אם הגיע לבית הכנסת עם מכשיר טלפון. הוא השיב: "ברור, יצאה שבת, ברור, מה זה" ועוד הוסיף, שהוא בא לבית הכנסת הוא שם הטלפון ב"ארון במטבח" לפני שנכנסת שבת, שם משאירים עוד אנשים טלפונים וגם סיגריות וכי אין המדובר בדבר חריג. לדבריו, במוצאי שבת הוא מוציא משם את הטלפון.

כשהוטח בנאשם, כי אין אף הודעה בה פנה למתלוננת ושאל אותה כיצד היא מרגישה או איך הילדים מרגישים השיב, כי היו "מלא" הודעות כאלה וכי הן "נמחקו". לשאלה, שדווקא הודעות אלה תימחקנה השיב, כי זה היה במטרה "להשחיר" אותו. עוד הוסיף, כי בדירה של המתלוננת היו עוד שלושה טלפונים, הוא לקח אותם "לכל הפורצים בארץ" כדי לפרוץ אותם ושילם אלפי ₪ אך לא ניתן היה לפרוץ אותם. כשנשאל, אם כן, היכן הם אותם טלפונים השיב: "אין טלפונים" וכי הם נמחקו ונזרקו. כשנשאל, האם, אם כן, גנב מהמתלוננת טלפונים השיב, כי הוא שקנה לה אותם והם "שלו". כשנשאל, מדוע לא מסר אותם למשטרת ישראל כדי שתבדוק את התוכן שלהם וכי במשטרת ישראל יש צוות טכנולוגי מיומן לצורך כך השיב, כי גם משטרת ישראל מחקה תוכן וכי הוא אינו מאמין באף אחד, רק בעצמו. כשנשאל, מתי הספיק לעשות את כל זאת - למסור את הטלפונים לפריצה וכו' השיב, כי עשה זאת כשהוא עצור בבית הסוהר. כשנשאל, מדוע, אם כן, סירב לפתוח את הטלפון שלו בחקירה שהרי העתק מאותן הודעות שנמחקו, לטענתו, נשאר בטלפון שלו, השיב - כי אין לו את ההודעות בטלפון כי הוא אינו שומר הודעות ישנות.

כשנשאל הנאשם, אם הבין מהמתלוננת, שהיא אינה מרגישה טוב - מדוע לא בא לבקר את הילדים בשבת ומדוע השאיר אותם איתה השיב, כי יכול להיות שהיה צריך לקחת אחריות וכי יתכן שהיה למתלוננת בן זוג אחר והוא שהרביץ לה באותה שבת.

כשהוטח בנאשם, כי שלח למתלוננת הודעה ובה רשם, שהוא שומר על עצמו ולא עליה ולכן היא צריכה לעשות מה שהוא אומר, השיב, כי כאשר כתב שהוא שומר על עצמו כוונתו היה כך שהוא "שומר על הילדים". הנאשם עמד על טענה זו גם כאשר נשאל על כך שוב מפי בית המשפט. עוד הוסיף, כי התובעת מציגה לו רק את ההודעות שנוח לה להציג ומוציאה דברים מהקשרם.

כשהוטח בנאשם, כי לאחר הודעה זו שלח למתלוננת הודעה נוספת ובה רשם, כי הוא "שונא אותה ברמות של אויב" השיב, כי המתלוננת "ידעה לאיפה היא נכנסה", כלומר לקשר עם גבר נשוי עם ילדים וידעה שיש לו אישה ויש לו מחויבות. עוד הוסיף, כי הוא יכול להגיד מילה ולא תמיד להתכוון אליה וכי אין משמעות למילים שהוא כותב, אשר יכולות לשקף "סוג של עצבים באותו רגע".

כשהוטח בנאשם, כי בהמשך המתלוננת כתבה לו ש"היא התלבשה, הסתרקה והיא תעלה למיטה אך לא תירדם אלא רק תנוח" וכי הוא שאל אותה בתגובה "האם הקיאה", השיב, כי המתלוננת "מקיאה כל הזמן" ואינה מרגישה טוב, היא "נזרקת במיטה", השכנה מטפלת לה בילדים ולכן שלח את ההודעות האלה.

כשהוטח בנאשם, כי ביום למחרת כתבה לו המתלוננת הודעה ובה שאלה מה לרשום לגננות, היות שאינה יכולה לשלוח את הילדים לגן, והוא כתב לה לומר לגננות שהילדים חולים, השיב כי כנראה שהיו שיחות שמשלימות את ההודעות וכי אינו זוכר מה היה. כשנשאל, אם כן, מדוע הוא עצמו לא בא לקחת את הילדים לגן, השיב, שאינו יודע.

כשהוטח בנאשם, כי אופן יציאת המתלוננת בבית, כאשר השאירה את כל החפצים, כולל טלפונים, מעיד על בריחה השיב: "יש לה מה לברוח".

כשהוטח בנאשם, כי השכנה ע.ת.11 התקשרה לאמה של המתלוננת ואמרה לה, שהנאשם "פירק אותה וכיסח אותה, פירק אותה לגורמים" וכי זו אינה הפעם הראשונה, והוא נשאל, מדוע שהיא תעליל עליו דבר כזה, השיב, כי אין לו מושג, וכי אם זו היתה האמת - ע.ת.11 היתה אומרת זאת בבית המשפט.

כשהוצגו לנאשם תכתובות הדוא"ל הסודיות בין המתלוננת לבין השכנה - ע.ת.11 כאשר בתאריך 09.01.22, שעה 06:27 בבוקר, כתבה לה השכנה: "כפרה עלייך, מה את מחכה שהוא יהרוג אותך?" והציעה לה להתרחק מהבית ולהיות רחוקה מהנאשם השיב, כי המתלוננת נהגה לשקר להרבה גורמים ושיקרה גם לשכנה.

כשהוצגו הודעות נוספות מטעם השכנה, אשר הזהירה את המתלוננת, שהאלימות תגיע לבסוף גם לילדים וגם כתבה לה, כי חייבים לבדוק שהנאשם לא גרם לה לאיזה שהוא נזק כמו דימום פנימי במוח והוא נשאל, מדוע שהמתלוננת תשקר לשכנה השיב בשאלה, "האם לא היו מקרים שכן אדם בנה לעצמו סיפור" וכי יתכן שהיא שיקרה לשכנה ע.ת.11 או ששתיהן ביחד בנו סיפור והשכנה "שותפה לעבירה".

כשהוטח בנאשם, שהמתלוננת כלל לא רצתה להתלונן נגדו באותו שלב ולכן הוא נשאל, מדוע שתבנה סיפור השיב, כי הוא אינו יודע "מה הולך מאחורי זה" וכי הכל "מעורפל" ו"לא מיושב", אך הוא מאמין בחפותו.

כשנשאל הנאשם, אם יש לו ראיה אחת שמישהו אחר היה אצל המתלוננת השיב, כי זו סברה, שכן אם לא הוא הרביץ לה אז מישהו אחר היה צריך לעשות זאת.

הנאשם הוסיף, כי המתלוננת מנסה לנקום בו על זה שלא התחתן איתה, על זה לא התגרש מאשתו, על זה שעשה עוד ילדים עם אשתו ועל זה שבמילים שלה "בגד בה".

כשהוצגו לנאשם ממצאי הבדיקה הרפואית של המתלוננת מיום 09.01.22 השיב: "מישהו אמר שהיא לא חוותה את

זה?", אך הדבר אינו קשור אליו.

כשהוטח בנאשם, שבחקירת הילדים מסר בנו לחוקרת, ש"אבא גרם לאמא בובו" וכי הכוונה למכות השיב, כי אין לו מושג למה התכוון הבן.

הנאשם הוסיף, כי אין הגיון בכך שהוא ירביץ למתלוננת בשל כך שהיתה אצל השכנה, כאשר לפני כן חיה אצלה בבית חודש שלם.

כשהוצג לנאשם, כי במשטרה לא דיבר על נוכחות רציפה בבית הכנסת באותה שבת של 08.01.22 השיב, כי משעה 15:00 שהה רצוף בבית הכנסת.

כשנשאל הנאשם, כמה זמן לוקח להגיע מבית הכנסת אל הדירה בה שהתה המתלוננת השיב, כי מדובר ברבע שעה אך לאחר שנשאל שוב, תיקן לעשר דקות, שמונה דקות, שבע דקות ולאחר שהציגה לו התובעת, כי מבירור באמצעות יישומון "וויז" מדובר בשש דקות השיב, כי התייחס ל"פקקים" וכי ביום שבת אכן זה יכול להיות שבע, שמונה דקות. הנאשם הוסיף, כי לא יתכן שיצא מהילולה בבית הכנסת ואז הניע את האוטו ונסע אליה בשבת.

הנאשם הכחיש, כי היה אירוע בו השכנה ע.ת.11 דפקה על הדלת כאשר הוא מכה את המתלוננת וכי הוא אמר לה להשאיר את הכפכפים של הילד בחוץ.

כשהוטחו בנאשם, בסיום חקירתו, המעשים שעשה במתלוננת השיב, כי המתלוננת היא "בחורה, אישה אובססיבית, אישה לא בריאה בנפשה" וכי הוא "הקורבן".

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי הנאשם הפעיל מינפולציה רגשית על המתלוננת על מנת להשיג בה שליטה מוחלטת בכל תחומי חייה.

התביעה טענה, כי ניתן ללמוד מאסופת הקלטות השמע על זוגיות אלימה ומשפילה.

התביעה ביקשה לאמץ את גרסת המתלוננת בעדותה, אשר משתלבת עם מארג הראיות החיצוניות לה ולקבוע, כי גרסת הנאשם היתה "גרסת בדים".

לטענת התביעה, בודד הנאשם את המתלוננת מסביבתה; שלט בה מבחינה כספית והיא חיה בתנאים קשים, בתנאי הישרדות.

התביעה הפנתה להודעות הדוא"ל שבין המתלוננת לבין השכנה ע.ת.11, אשר תומכות באופן חד משמעי בעדות המתלוננת בכלל ובגרסתה בנוגע למפורט באישום הראשון בפרט.

התביעה הפנתה לחליפת ההודעות בין הנאשם לבין המתלוננת לאחר אירוע התקיפה נושא האישום הראשון.

התביעה עתרה להעדיף את גרסתה של ע.ת.11 במשטרה, כפי שבאה לידי ביטוי במוצגים ת/16א - ב, וזאת לאור הפחד שחשה מהנאשם, כעולה מהמזכר ת/23א ואף מאמרתה במשטרה.

התביעה הפנתה גם לעדויות מסייעות נוספות של העו"סיות שפגשו במתלוננת עם הימלטותה מהדירה וכן של בני משפחתה, התומכות באירועים. גורמים אלה שמעו מהמתלוננת אמרות ספונטניות מיד לאחר אירוע נושא האישום הראשון והן קבילות לענין אמיתות תוכנן.

חיזוק נוסף מבקשת התביעה לראות בתמונות ובמסמכים הרפואיים, המחזקים הן את האישום הראשון והן אישומים נוספים.

התביעה ביקשה לראות במצבה הנפשי של המתלוננת משום חיזוק ואף סיוע לעדותה.

התביעה מפנה לחקירות הילדים, אשר לשיטתה תומכות בגרסת המתלוננת.

התביעה טענה, כי עולים מהמסרונים שהוחלפו בין הנאשם לבין המתלוננת ריבוי עבירות של איומים כלפיה, לצורך הטלת אימה ושליטה מוחלטת בהתנהלותה.

התביעה טענה, כי נוכחות הילדים, פעוטות שטרם מלאו להם 5 שנים, בליבה של זירה בה תוקף הנאשם את המתלוננת באלימות חסרת רסן כשהיא מתחננת על חייה, מהווה התעללות בקטינים והותירה בהם נזקים קשים.

התביעה טענה, כי בעבירות אלימות במשפחה - פעמים רבות אין עדים חיצוניים למעשים וכי ישן לבחון התנהגותה של המתלוננת תוך התייחסות לתסמונת "האישה המוכה".

התביעה ביקשה לדחות את גרסת הנאשם, כי שמר שבת בזמן האירוע נושא האישום הראשון.

לטענת התביעה, לא היה בידי הנאשם ליתן הסבר מתאים להודעות שכתב למתלוננת בסמוך לאחר אירוע זה.

התביעה עתרה, כי בית המשפט ידחה את טענת האליבי של הנאשם באשר לאישום הראשון, אשר סותרת ראיות פוזיטיביות שהובאו לפני בית המשפט. לטענת התביעה, סוללת עדי ההגנה שהתייצבו מתוך מתפללי בית הכנסת סתרו זה את זה ואת גרסת הנאשם.

התביעה ביקשה לדחות גם את עדותם של יתר עדי ההגנה, ובניהם אבי הנאשם ובן דודו, אשר, לשיטתה, הם עדים בעלי אינטרס.

עוד טענה התביעה, בהקשר זה, כי מרבית עדויות עדי ההגנה הן עדויות כבושות, שלא נמסרו למשטרה בזמן אמת.

התביעה ביקשה לדחות את נסיונותיו של הנאשם להכפיש את המתלוננת ואת בני משפחתה.

התביעה טענה, כי לנאשם תפיסת עולם אלימה ומעוותת וכי תפיסת עולם זו באה לידי ביטוי גם בעדותו בבית המשפט וביחסו כלפי התובעת וכלפי חוקרת האלמ"ב ע.ת.14.

התביעה טענה כי כלל הטענות של הנאשם אינן מתיישבות עם ההגיון הסביר.

התביעה טענה, כי מההודעות נושא האישום העשירי עולה כוונה ברורה לאיים והאיומים עומדים במבחנים שעומדים בפסיקה להרשעה בעבירה זו.

התביעה טענה, כי הנאשם נמנע מלהביא ראיות אשר, לשיטתו עשויות היו לשפוך אור על גרסתו ולחזק את דבריו. הנאשם לא העיד את אמו; את אשתו; נמנע מלאפשר בדיקת מכשיר הטלפון הנייד שלו. עוד טענה התביעה, כי בניגוד לדברי ב"כ הנאשם - לא הוגשה חוות דעת רפואית מטעם ההגנה.

התביעה הפנתה לפרכות ושקרים בגרסת הנאשם אשר, לשיטתה, משמשים סיוע לעדות המתלוננת.

התביעה עותרת להרשעת הנאשם בעבירות נוספות, בעקבות פרטים שנתגלו בעת עדותו בבית המשפט ובין היתר, גניבה של מכשירי הטלפון שהיו שייכים למתלוננת; שיבוש מהלכי משפט והשמדת ראיה עקב העלמת מכשירי הטלפון הללו.

התביעה עותרת להרשיע את הנאשם בכלל העובדות והעבירות בכתב האישום וכן בעבירות הנוספות שנתגלו כמפורט לעיל.

ההגנה עותרת, כי בית המשפט יתעלם מ"רעשי הרקע" ויקבע, כי כשלה התביעה מלהוכיח את העבירות המיוחסות לנאשם ברמת הראיה הנדרשת.

ההגנה טענה, כי עניינים שונים שנשמעו במשפט - אינם בגדר עבירות פליליות והבאתם נועדה "להשחיר" את הנאשם.

ההגנה טענה, כי אירועים רבים המיוחסים לנאשם התרחשו לפני שנים רבות ואין להם כל חיזוק או סיוע.

ההגנה טענה, כי המתלוננת משקרת לאנשים שונים שוב ושוב במשך השנים; מביימת התאבדות; נוקטת במניפולציות ולמעשה היא "משחקת" בכל פרסונה וכל אדם בשבילה הוא "חייל על לוח" האמור לשרת מטרה.

ההגנה טענה, כי המתלוננת נפרדה מהנאשם מספר פעמים וחזרה אליו, בשל כך שזה מה שהיא רצתה באותה העת.

ההגנה טענה, כי גם אם לא היה הנאשם בן הזוג האידיאלי והאבא המושלם עבור ילדיו, אין בכך כדי לומר שיש להרשיעו בעבירות אלימות.

ההגנה טענה, כי יתכן שעדות המתלוננת היתה משכנעת, אך הדבר עשוי להיות מ"שכנוע עצמי", ממצב נפשי או מרצון להתפייס עם המשפחה.

ההגנה הגדירה את האשמות המתלוננת כלפי הנאשם "על גדר ההזווית".

ההגנה ביקשה, כי בית המשפט ירד ל"נבכי המנגנון הפסיכולוגי של המתלוננת".

ההגנה טענה, כי: "לשקר אין רגליים" וכי "לא די בסיפורים הנשמעים טוב ולא די בפרסומת שהיא צופה בטלוויזיה על אלימות ולא די בתכנים שלימדו אותה במרכז בו שהתה, אם לימדו, ובית המשפט איננו במה ותיאטרון".

ההגנה טענה, למחדלי חקירה, שנבעו מכך שהחקורות בתיק "לקו בראיית מנהרה צרה ובקונספציית חקירה שהנאשם אשם".

ההגנה טענה, כי משלב מוקדם ביותר בעדותה של המתלוננת ניתן היה להבחין באובססיה, שיגעון ו"דיבוק" שאוחז בה כלפי הנאשם.

ההגנה טענה, כי אופן תיאורה של המתלוננת בנוגע לעובדות מלמד על "בוחן מציאות שאיננו תקין".

ההגנה כפרה בכך, שהנאשם הוא שניתק את המתלוננת מסביבתה ומבני משפחתה וטענה, כי המתלוננת עצמה החליטה, שאין מקום לאותם אנשים בחייה, וזאת לאור התנגדותם לקשר שבינה לבין הנאשם. ההגנה הוסיפה, כי אכן הוצגו ראיות לפיהן משפחת המתלוננת עשתה כל שניתן להפריד בינה לבין הנאשם. לטענת ההגנה, מהודאת דוא"ל ששלחה המתלוננת לאחיה עולה, שהיא זו שחפצה בניתוק הקשר עם ההורים והמדובר בהודעה אותנטית.

ההגנה טענה, כי "לא היה ולא נברא" מצב בו המתלוננת מסרה את כל כספי עבודתה לנאשם.

ההגנה טענה, כי למתלוננת היתה "פנטזיה" על בית ומשפחה ביחד עם הנאשם, למרות שידעה שיש לו משפחה משלו הקודמת לה ולילדיה וכי לכן בחרה להיכנס להריון ממנו.

ההגנה טענה, כי לא הוכח קשר סיבתי בין הסימנים על גופה של המתלוננת לבין הנאשם.

ההגנה טענה, כי פרט למפורט באישום הראשון - אף אדם עלי אדמות לא ראה את המתלוננת מוכה או חבולה או עם סימנים במשך 12 שנה.

ההגנה טענה, כי היחידה החוקרת לא ניסתה לאתר את דירת חברו של הנאשם, שם, לטענת המתלוננת, הותקפה על ידו.

היחידה החוקרת גם לא בדקה את טענות המתלוננת בנוגע לנטילת הלוואות בעבור הנאשם.

היחידה החוקרת אף לא ניסתה לאתר תכתובות דוא"ל בין המתלוננת לבין הוריה או לשחזר אותם אם נמחקו.

ההגנה טענה, כי הסיבה האמיתית לנסיעה הרחוקה לסינגפור היא "תסכול, כעס וטירוף" של המתלוננת כלפי הנאשם, לאחר שלא סיפר לה שאשתו נכנסה להריון.

ההגנה טענה, כי למתלוננת היו "נקודות יציאה" מהקשר עם הנאשם, למשל בסינגפור, ולמרות זאת לא עירבה את המשטרה או כל גורם אחר במערכת היחסים. למרות זאת, בחרה המתלוננת לחדש את הקשר עם הנאשם ולשלוח אליו מכתב.

ההגנה טענה, כי העובדה שהמתלוננת מספרת על תקופה ארוכה לאחר החזקה מסינגפור, בה לא סבלה מאלימות, אינה הגיונית ושאלה: "האם מי שרגיל להכות ולתקוף אישה לפתע יחדל ממעשיו האלימים?".

ההגנה שאלה, כיצד הרופא אשר ערך את הברית לבנה של המתלוננת, לא הבחין בחבלות שלטענתה נגרמו לה בדרך

למקום.

ההגנה טענה, כי העובדה שהמתלוננת כותבת לנאשם הודעות רבות של אהבה וגעגוע, סותרת את טענתה שחיפשה "שקט".

ההגנה טענה, כי ההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם על כך שאין אוכל ואין תנאים מתאימים בדירות בהן גרה היו "תכסיס רגשי נוסף מארסנל הטריקים של המתלוננת" כדי לגרום לנאשם להגיע לבקרה, לדאוג להם ולכלכל אותם.

ההגנה טענה, כי המתלוננת "מקנאה במשפחתו של הנאשם", "סובלת מחרדות ילדות" ולכן דמיינה סיטואציות שלא קרו.

ההגנה טענה, כי גרסתה של המתלוננת "התפוררה" בחקירה וכי המדובר ב"אישה חכמה ומתוחכמת, מניפולטיבית ביותר, חולת שליטה, אובססיבית, טווחה נגד הנאשם רשת שקרים...". לדבריה, המתלוננת סתרה בעדותה גם את עובדות כתב האישום.

ההגנה טענה, כי דבריה של המתלוננת לפיהם המשפחה היא ערך עליון בעבורה אינם תואמים את התנהגותה, כאשר ניתקה קשר עם המשפחה.

ההגנה טענה בנוגע לאליומות שהפעיל אביה של המתלוננת כלפי בני המשפחה. לטענת ההגנה, קיימות עדויות התומכות בכך, בעיקר עדויות אחותה ואחיה של המתלוננת.

ההגנה טענה, כי אין שחר לטענות לדברי המתלוננת בנוגע להפקרת הילדים או הפקרתה בעת הלידות וכי הנאשם נסע איתה ללידה ואף דאג לקחת את הילדים לטיפת חלב לחיסונים.

ההגנה טענה, כי אין שחר לדברי המתלוננת בדבר התנהלות אובססיבית של הנאשם כלפיה וכי המציאות היתה הפוכה, כלומר - היא זו שרדפה אחריו באובססיביות.

ההגנה טענה, כי כאשר חפצה המתלוננת בכך - עזבה המתלוננת את הנאשם וחזרה לבית הוריה וכי מכאן ניתן להסיק, שהיא איננה אישה תלותית, מסכנה או מוכה, אלא אישה שהיתה "בשליטה מלאה" על חייה.

ההגנה טענה, כי מעשיה של המתלוננת בנסיון ההתאבדות הינם "מעוותים, אובססיביים, גובלים בטירוף". עוד נטען, בהקשר לכך, כי המתלוננת לא סיפרה, בחקירתה במשטרה, על נסיון ההתאבדות מיוזמתה אלא רק לאחר שנתקבלה גרסת הנאשם וכן לא סיפרה על כך במקלט בו שהתה.

ההגנה טענה, כי "רצונה העז של המתלוננת להשחיר ולהעניש ולהפליל את הנאשם, על לא עוול בכפו, העביר אותה על דעתה..."

ההגנה טענה, כי אין כל סיכוי או אפשרות עובדתית, שהנאשם ניפץ על ראשה של המתלוננת 20 פעם בקבוקי זכוכית ולא נותרו חבלות, בהן ניתן היה להבחין.

באשר לסימנים עליהם הצביעה המתלוננת, מעל הגבה ובברך, טענה ההגנה, כי לא הוצג כל תיעוד רפואי המלמד על "היתכנות הסימנים לאור תיאור המכות" וכי, כאמור, לטענת הנאשם - אחד הסימנים נגרם לה מתקופת התיכון.

ההגנה טענה, כי לא הגיוני שבערוץ הדוא"ל הסודי שפתחה המתלוננת מול הוריה, היא אינה מדווחת להם על האלימות.

ההגנה טענה, כי אין ליתן כל משקל ראייתי להתכתבויות של המתלוננת בהודעות דוא"ל או בהודעות בטלפון וזאת משום שלא ניתן לדעת אם מדובר בהודעות אמת או בשקר או במניפולציה.

ההגנה טענה, כי דברי המתלוננת, לפיהם חייב אותה הנאשם לדווח לו על כל תנועה שלה, אינם הגיוניים וזאת לאור כך, שמכשיר הטלפון של הנאשם היה, פעמים רבות, סגור ושהוא לא היה פותח את ההודעות.

ההגנה טענה, כי מהודעות הדוא"ל שבין המתלוננת להוריה ניתן ללמוד, שהיא והנאשם נפגשו מספר פעמים עם הוריה במרינה בהרצליה ומכאן שאין שחר לטענה, שהנאשם והמתלוננת לא יצאו לבילויים.

ההגנה טענה, כי המתלוננת שלחה הודעות סותרות להוריה ולנאשם ובכך עשתה "הפרד ומשול", תוך שהיא "שולטת באביה ובנאשם".

ההגנה טענה, כי מההודעות עולה שהילדים המשותפים היו "שמחים ומאושרים" וכי אין שחר לטענה, שהיו מוזנחים ואומללים.

ההגנה טענה, כי ממוצג ת/14 ניתן ללמוד, שאמו של הנאשם היתה מבשלת למתלוננת ולילדים כל שבת וכי הנאשם ניסה לגשר בין המתלוננת לבין הוריה.

ההגנה טענה, כי האירוע שתואר על ידי המתלוננת במסגרתו קיבלה מכות והנאשם הותיר אותה בשטח - הוא "דמיוני". לא נמצא במשטרה תיעוד על אירוע רלוונטי ולא הגיוני, ששוטר היה רואה אותה יחפה, סתורת שיער ושותתת דם, ולא היה עושה דבר.

ההגנה טענה, כי מההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם ומהפתקים שרשמה לעצמה ניתן ללמוד, שהמדובר באישה

אשר "שולטת במצב ובבן זוגה".

ההגנה טענה, כי מה שכתבה המתלוננת לעצמה ולילדים במחברת נ/3, משקף את המציאות וכי לא יכול להיות שחר לטענתה, שהיא יצרה מציאות לטובת הילדים.

ההגנה טענה, כי ההודעות שנשלחו בין הנאשם לבין המתלוננת עולה, שהיא היתה קנאית ואובססיבית כלפיו.

ההגנה טענה, כי יש לקבל את טענת האליבי בנוגע לאירוע נושא האישום הראשון; כי התנהגות חוקרות המשטרה, אשר הקליטו את השכנה ע.ת.11 ללא ידיעתה, היא "שערורייתית... עד כדי בלתי חוקית" וכי שתי השוטרות עובדות בתחנה בה מתנדב אביה של המתלוננת והיו בעלות "מוטיבציית יתר להפליל מהר מהר את הנאשם".

ההגנה טענה, כי במציאות של היום ישנה הטיה ולו פסיכולוגית לטובת נפגעת העבירה.

ההגנה טענה לפערים בין עדותה של המתלוננת לבין יתר עדי התביעה.

ההגנה טענה, כי דודתה של המתלוננת - ע.ת.6 - לא ראתה עליה סימני אלימות ואף לא שמעה ממנה טענות כאלה.

ההגנה טענה, כי מכשיר הטלפון של המתלוננת היה בחזקתה של עובדת הרווחה ע.ת.3 בטרם הגיע למשטרה וכי הדבר פוגם בקבילות ההודעות שבמכשיר, שכן לא ניתן לדעת האם לא נמחקו הודעות שעשויות היו לתמוך בהגנת הנאשם, מה גם שאותה עובדת היתה בקשר טוב עם הוריה של המתלוננת.

ההגנה טענה, כי עדות אביה של המתלוננת - ע.ת.5 - תומכת דווקא בגרסת הנאשם, כי המתלוננת היא שבחרה לנתק הקשר עם משפחתה וכי היתה מודעת לכך, שתהווה "פילגש" לנאשם.

ההגנה טענה בנוגע לסירובו של אבי המתלוננת להעביר את מלוא היומנים לעיון בית המשפט, כדבר הפוגע במהימנותו.

ההגנה טענה, כי דברי אבי המתלוננת, שהוא הלך לתחנת המשטרה ב... ושם נאמר לו, שאין באפשרותם להתערב היות שהמתלוננת הינה ילדה גדולה והיא הלכה עם הנאשם מרצונה - הם דמיוניים.

ההגנה טענה עוד, כי דברי אבי המתלוננת, שהיא פחדה מהנאשם וטענה, שהנאשם יוכל למצוא אותה בכל מקום - הם "אמירות שקריות... שהעד ממציא ומשקר".

ההגנה טענה, כי בעוד שאבי המתלוננת הכחיש את העובדה, שפנה לעבריינים במטרה לסחוט את הנאשם תמורת החזרת רכבו אליו, הרי עולה מיומנו - ת/15, כי כך היה.

עוד עולה מהיומן, כי אבי המתלוננת ביקש מהנאשם לעשות "סולחה" בינם לבין המתלוננת.

ההגנה טענה, כי השכנה ע.ת.11 לא ראתה דבר, וכי דבריה, כי חוששת מהנאשם - אין להם על מה לסמוך.

ההגנה טענה, כי לחקירת הילדים אין ערך כלשהו.

ההגנה טענה למחדלי חקירה ובין היתר: אי בדיקת הצלקות של המתלוננת על ידי רופא; אי בדיקת הטענה, כי למרות ניפוץ הבקבוקים על ראשה לא נמצאו אצלה חבלות; אי איסוף המסמכים הרפואיים בנוגע לנסיון ההתאבדות של המתלוננת; אי תפיסת כלל יומני אביה של המתלוננת; אי חקירת היעלמות רכבו של הנאשם; אי בדיקת חגורת החלוק במעבדה; אי שחזור הודעות דוא"ל בין המתלוננת לבין גורמים שונים; אי בדיקת האליבי שמסר הנאשם - אם בדרך של חקירת הנוכחים בבית הכנסת ואם באמצעות בדיקת מצלמות בדרך; אי בדיקת מצלמות הבנק אליו נטען, שהגיעה המתלוננת לאחר שהוכתה על ידי הנאשם; אי חקירת עדים שונים ובניהם - חברו של הנאשם, שנטען, שהמתלוננת ישנה בדירתו; המתדלק בתחנת הדלק; אחיה של המתלוננת; חברותיה של המתלוננת; אי בדיקת התלמידים בשיעורי הXXX; אי בדיקת נושא ההלוואות והחובות הכספיים; אי חקירת השכנה ע.ת.11 בחקירה רגילה; העדר חקירה של השכנים בבנין בו שהתה המתלוננת או של הגגנות בגן; אי בדיקת הודעות שנשלחו בין בני המשפחה של המתלוננת לבין עצמם; ועוד.

ההגנה טענה, כי המשטרה והתביעה התמקדו ב"התנהגותו המוסרית" של הנאשם כלפי המתלוננת וגם בהיבטים הנפשיים והכלכליים, אך הנאשם אינו עומד לדין בגין עניינים אלה.

ההגנה עותרת, כי בית המשפט יקבל את גרסת הנאשם, אשר, לשיטתה, עדותו היתה "קוהרנטית, אמינה, סדורה".

ההגנה עותרת לקבל גם את עדותם של עדי ההגנה, כמהימנה.

לטענת ההגנה, רב הנסתר על הגלוי ובכל מקרה, עותרת היא כי בית המשפט יקבע, שלא הוכחה האשמה מעבר לכל ספק סביר.

ההגנה עותרת לזכות את הנאשם בדין.

דין והכרעה

כאמור, מכיל כתב האישום חלק כללי ולאחריו - עשרה אישומים, בתשעה מתוכם - כפר הנאשם הן בעובדות והן באשמה ואילו באישום העשירי - הודה הנאשם בעובדות אך כפר באשמה, כלומר טען, כי ההודעות והמילים שנאמרו אינן מהוות איומים.

בנוגע לנקודות שבמחלוקת, שמע בית המשפט ארוכות את המתלוננת ואת הנאשם. כל אחד מהם, העיד על פני מספר ישיבות, שחלקן השתרעו על פני יום דיונים שלם או קרוב לכך, ולפיכך, היה בידו לצלול לנבכי מערכת היחסים שבין הצדדים בתיק זה.

מערכת יחסים זו לא היתה שגרתית, מלכתחילה. הנאשם הוא אדם אשר, מגיל צעיר, ניהל אורח חיים שאינו תמיד תואם את המוסכמות. הוא חי עם בת זוג, ממנה הביא ילדים ללא נישואין והרומן עם המתלוננת החל, כאשר הוא מנהל זוגיות נוספת, כשבחלוף הזמן גם התחתן עם אשתו והשניים הביאו לעולם עוד שני ילדים. כלעומת הנאשם - המתלוננת אדם בעל קווי אופי מכזיבים אשר, משלב מוקדם יחסית בקשר, התמסרה באופן מלא לגחמותיו של הנאשם ולמעשה, ביטלה את עצמה כליל בפניו, כאשר במשך הזמן אף הוברר לה, כי אין בדעתו של הנאשם להתמסר אליה והיא קיבלה על עצמה את הדין, תוך שהסתפקה בתשומת לב חלקית מצדו של הנאשם. הנאשם לא הסתפק בשתי מערכות היחסים שניהל במקביל - עם מי שלאחר מכן הפכה אשתו ועם המתלוננת - אלא עלה מהראיות, כי בנוסף ניהל קשרי זוגיות, בעצימות משתנה, עם מספר לא מבוטל של בנות זוג נוספות.

במציאות החיים ואף בהשתקפותה בעולם האמנות - הקולנוע, הספרות והשירה - ניתן למצוא מערכות יחסים רבות ושונות בצורתן, כולל מצבים בהם מנהל גבר שתי מערכות יחסים או יותר ואף מקרים, בהם, מקבלות אחת או יותר מבנות הזוג מצב זה. ראו, למשל, "זמר שלוש התשובות" מאת המשורר נתן אלתרמן; השיר "אין בלבי עלייך" מאת המשוררת רחל; השיר "שבתות וחגים" מאת הפזמונאי יעקב רוטבליט. כולם מתארים בת זוג, המקיימת קשר אינטימי או רומנטי עם אחר, אשר מצדו - מקיים מערכת יחסים נוספת. תהא אשר תהא תפיסתנו באשר למערכת יחסים מסוג כזה - שומה עלינו לזכור, כי כשם שבני אדם נבדלים זה מזה במראה, בקווי אופי ובנתונים פיזיים ואף רגשיים ושכליים - כך נבדלים הם באופן בו מנהלים מערכות יחסים עם הזולת, לרבות מערכות יחסים אינטימיות או רומנטיות ועל כן יובהר כבר כעת - כי בהכרעת דין זו לא יידרש בית המשפט לשאלות הערכיות או המוסריות ולא יבחן התנהגות הצדדים בפריזמה זו.

כל שיבחן בית המשפט, להלן, יהיה - האם עלה בידי התביעה להוכיח את העובדות המפורטות בכתב האישום, הן בחלק הכללי והן באישומים המפורטים ובפרט - האם עלה בידיה להוכיח הפעלת אלימות - בראש ובראשונה - פיזית או מילולית אך גם נפשית וכלכלית, ככל שהדבר נדרש על מנת לשפוך אור הנסיבות האופפות את אותם מעשים פיזיים והתבטאויות מילוליות - כלפי המתלוננת; האם יש בעובדות אלה כדי להקים את היסודות הנדרשים לצורך הרשעה בעבירות, שבצדם של האישומים השונים.

מתוך נקודת מוצא זו, יפנה בית המשפט כעת לבחינת החלק הכללי של כתב האישום והאישומים השונים.

המתלוננת העידה בפתיחות רבה, תוך שפרשה לפני בית המשפט את מחשבותיה, תפיסותיה ומכמני ליבה.

בית המשפט התרשם מהמתלוננת כצעירה, רגישה, אינטליגנטית, אשר גדלה במשפחה תומכת, שהנחילה לה ערכי חיים ראויים.

המתלוננת החלה את הקשר בגיל צעיר יחסית, כשהיא חיילת, אך הנאשם בוגר ממנה במספר לא מבוטל של שנים מהבחינה הכרונולוגית והוא בעל נסיון חיים עודף בהרבה - שכן כבר בגיל העשרה הביא לעולם ילד ממי שהיום היא אשתו והחל לנהל מערכות יחסים זוגיות משמעותיות.

נסיון החיים העודף אפשר לו לעשות מניפולציות במתלוננת ובהצטרף לקווים המרצים באישיותה, עלה בידו לנתב אותה לכל כיוון בו בחר ולמעשה - לעצב את אישיותה ואת תפיסות חייה, בייחוד במישור הזוגי. כך, כבר משלב מוקדם יחסית בקשר שבינה לבין הנאשם - החל להשתלט על כל אספקט בחייה, כשמחד - פועל לצורך בידודה הכמעט מוחלט מכל סביבה תומכת - החל מניתוק קשריה עם בני משפחתה; עבור לצמצום עבודתה בהדרכת XXX ולבסוף - סגירת העסק שניהלה; עבור לניתוקה מחברותיה וכלה בניתובה לכיוון סגירת כלל החשבונות ברשתות החברתיות.

כל העובדות הללו נתמכות - הן בעדויות אנוש, כגון עדויות בני המשפחה והן בראיות חיצוניות אחרות ובית המשפט מקבל במלואה את גרסת המתלוננת באשר לכך.

הצעדים לקראת בידודה של המתלוננת הוצגו, פעמים רבות, כך שבאו מיוזמתה. כך למשל, מספרת המתלוננת, כי היא החליטה לסגור את החשבונות ברשתות החברתיות, לאור חקירות אין סופיות מצדו של הנאשם על כל הודעת "מזל טוב" שנשלחה אליה ביום הולדתה. אך למעשה, היה זה הנאשם שהביא אותה לכך, והיא התאימה התנהגותה כלפיו.

סגירת המעגל של חומות הבידוד סביב המתלוננת הביא אותה, תוך תקופה לא ארוכה, למצב בו הפכה תלויה לחלוטין בנאשם בכל תחום אפשרי, החל מהתחום הכלכלי - כשהנאשם השתלט על מקורות ההכנסה שלה, תחילה - הכספים שהרוויחה מהוראת XXX ולאחר סגירת העסק - קצבאות המוסד לביטוח הלאומי; עבור לכלכלתה, כשהנאשם אסר עליה לצאת מהבית ולכן היתה תלויה בו להספקת מזון, לה, ובהמשך גם לילדיה; עבור לריהוט, חפצים ומכשירים בבית, כשהמתלוננת הוחזקה על ידי הנאשם בתת תנאים, ללא מיטה לה ולילדיה, ללא אמצעים מספקים לבישול, ללא אמצעים מספקים לקשר עם הזולת, כולל עם הנאשם עצמו (כך, סיפרה המתלוננת כיצד היתה נאלצת לעמוד כשמכשיר הטלפון מחוץ לחלון כדי להצליח לשלוח הודעות באמצעות חשבון "WIFI" של מאן דהוא, שלא היה מוצפן בסיסמה. כך, סיפרה כיצד, במשך רוב תקופת חייה בדירות השונות, לא היתה לה מכונת כביסה, ולאחר מכן היתה מכונה שפועלת חלקית בלבד ורק בחודשים האחרונים - "זכתה" למכונת כביסה תקינה. כך, ברוב השנים לא היה לה גז לבישול והיא נאלצה להכין אוכל במיקרוגל או בטוסטר אובן).

המתלוננת חיה בדירה עם מונה חשמל משולם מראש (בעדותה כינתה זאת "טוקמן"), כאשר רק הנאשם היה רוכש בעבורה חשמל ופעמים רבות נגמר החשמל במונה והיא שהתה בדירה, ביחד עם ילדיה, ללא חשמל, גם ללא מקרר, ללא אפשרות לבשל, ללא תאורה. המתלוננת נאלצה לכלכל מראש כל הפעלה של מכשיר חשמלי כדי שלא להישאר ללא חשמל.

בידודה של המתלוננת מהסביבה יצר גם תלות רגשית בנאשם, אשר היווה בעבור המתלוננת את הכל - אבא, אמא, בן זוג, אוזן קשבת. שהרי, לא היה בידי המתלוננת ליצור קשר עם אף אדם אחר. תלות זו חשובה מאוד כדי לשפוך אור על הודעות ששלחה לנאשם, ובהם ביטאה כמיהה לקשר עמו. למעשה, לא היה לה אף אחד אחר.

במקביל לבידודה של המתלוננת אשר הוצג, כלפי חוץ, כמגיע מיוזמתה (כך, כתבה הודעות פוגעניות לבני משפחתה, כי אינה חפצה בקשר עמם) - החל הנאשם במשטר פיקוח אובססיבי שיש לומר, שקשה למצוא דוגמה דומה לו. משטר זה נבע מקנאה - שאין אלא להגדירה כחולנית - כלפי המתלוננת. למעשה, נדרשה המתלוננת לדווח לנאשם, מידי מחצית השעה, על כל צעד או פעולה שעשתה, לרבות דברים טריוויאליים ביותר - כגון מקלחת, הודעה ששלחה למען דהוא ואפילו הודעה שנתקבלה מאת מי מבני משפחתה, כשנאסר על המתלוננת לפתוח בעצמה הודעות, שלא בנוכחות הנאשם.

משטר פיקוח זה עולה בבירור מהראיות, כשמעבר לעדויות בני משפחתה של המתלוננת - ניתן להתרשם ממנו מתוך פלט ההודעות הקוליות - ת/5א - ב וכן אסופת הודעות הטקסט - ת/6א - ב. איך שלא תנסה ההגנה להפוך בהודעות אלה - ניתן לראות, כי המתלוננת עוברת חקירות מפרכות - פשוטו כמשמעו - על איחור של דקה או שתיים בחזרה לביתה מיציאה שהיתה מאושרת על ידי הנאשם, כגון יציאה לגן לקחת או להחזיר ילדים; כי המתלוננת נאלצת לדווח על כניסתה למקלחת ועל יציאתה ממנה; כי המתלוננת מדווחת על הודעות שקיבלה; כי המתלוננת נחקרת ארוכות וצריכה למסור דין וחשבון ולהתנצל בגין אירוע בו ירדה למטה פעם נוספת מזו שהותרה לה כדי לראות אם השאיר הנאשם שקיות נוספות מפריטים שנמסרו לו על ידי בני משפחתה.

להלן, תובאנה מספר קטן של דוגמאות, מתוך תכתובות נוספות, רבות מספור, שניתן למצוא במוצגי התביעה, וזאת רק כדי להמחיש את עומק השליטה ואת היקף הפיקוח על מעשיה של המתלוננת. הגידופים והאיומים - הובאו כלשונם במקור.

· כך לדוגמה, בנוגע לפיקוח על המספר המדויק של הדקות שארכה יציאתה של המתלוננת לגן אליו היו רשומים ילדיה, ראו התכתובת בין הנאשם למתלוננת מיום 02.01.22:

בשעה 15:27, כתבה המתלוננת לנאשם:

יצאתי לגן אבי

ובשעה 15:43, כתבה לו:

הגענו הביתה אבי.

בתגובה, כתב לה הנאשם: 20 דקות יזונה

זה לוקח 20 דקות מתי ישרמוטה

מתי לקח ככה אני רוצה לראות יזונה

המתלוננת החלה לספק לנאשם הסברים אשר יניחו את דעתו, הכל כדלקמן:

המתלוננת: זה מה שלוקח לנו אבי יש הלבשות וחילקו היום את התיקיות של העבודות והכל

כי אני שולחת לך שאנחנו נכנסים לבניין

עכשיו זה להגיע להתחבר בחלון ולשלוח

הנאשם בתגובה: ישרמוטה יש לך דקה לשלוח לי

לא תשלחי ואני בא אלייך

את תהיה יותר סחוטה

אני רוצה לראות מתי לוקח לך 16 דקות

רוצה לראות

16 דקות יזונה בת זונה

· כך למשל, בהודעות מיום 30.11.21, כאשר אמו של הנאשם רכשה תרופות עבור ילדי המתלוננת, מכספה של המתלוננת, התעורר זעמו של הנאשם על כך, וכתב למתלוננת כדלקמן:

הנאשם: יבת שרמוטה יזונה בת אלף זונות למה את צריך את כל הדברים האילו יבת אלף זונה אני ישחת אותך בסוף

הסוף שלך איתי היה רע מאוד אני מזערי אותך ס'

למה כל זה ישרמוטה אני ישחת לך את החיים

עמוד 85

אני ישחת אותך ישרמוטה למה את מושכת את החיים ככה זה יעלה לך בסוף

המתלוננת מתגוננת ומסבירה:

מודד חוסםם כי הם לא נותנים למדוד להם בטוסיק כבר הם לא נותנים להכניס בכלל

ובהמשך, כתבה: אבי זה היא הציעה לי את רוצה את המדחום הזה הוא בלי מגע זה במקום בטוסיק מה יש לך

השיב לה הנאשם: לא נותנים אני יבוא יכנס להם מקל לתחת יבת זונה

יתעלל לך באים עם צריך ישרמוטה

יבת שרמוטה ס' אני ילמד אותך הפעם משהו חשוב

לא יעבור לך בשקט הפעם

זה הפעם סוף שלך

הסוף שלך הסעם נשבע לך בכובד שלי

אני יתעלל בך וביאם על זה בכולםכם

כאשר ניסתה המתלוננת להפציר בנאשם, שלא יכעס, ולהסביר לו שההצעה לרכוש מד-חום דיגיטלי הגיעה מאמו ולא ממנה, המשיך הנאשם במסכת האיומים הקשה ואמר לה:

אני ילמד אותך מה עשית

לא במלים

יראה לך בחיים

את תשלמי ביוקר על זה

אני יראה לך על מה ישרמוטה את תצטערי על זה

אני יראה לך בפנים על מה

לא במלים

ועם את תשתמשי במודד חום הזה פעם אחת אני יטפל לך בילדים שלך

פעם אחת ניראה אותך גיבורה

תשתמשי במחמם ובמודד חום הזה ותרי מה היה לך

עוד ראו תמלול הודעות קוליות ביישומון הוואטסאפ (ת/5א) בין המתלוננת לנאשם כאשר המתלוננת ידעה, מתוך ערוץ הדואל הסודי שפתחה מול הוריה, שנשלחו אליה מספר שקיות של מזון וכאשר הופתעה שלא קיבלה אותן - שאלה את הנאשם אם יש היו דברים באותו משלוח. הנאשם חקר אותה, חקירת שתי וערב, כיצד יתכן שסברה שיש שקיות. כך למשל:

הנאשם: מה אמרו לך שיש עוד דברים מה חיכית לעוד גברים כאילו לא הבנתי דברי פתוח דברי כפרע דברי חיימשלי דברי אל תדברי איתי בקודים מה מה חשבת שיש עוד דברים להעמיס מה מה הבנת (צוחק) שטן.

(הנאשם צוחק) בבא סאלי אני נקרע מצחוק איזה גמגום אמרת לי לבוא לא ראיתי אותך ראיתי בפנים לא ראיתי אותך עולה אמרתי אני יעלה אמרת לי פעם אחת לרדת מתי אמרתי עשר פעמים לרדת מהבית (צוחק) תגידי לי מה אני איזה ילד בגן בגנון על מי את באה עלי עם המשחקים האלה יא בת זונה יא שטן יא שרמוטה.

הנאשם: מרוב שזה מרוב שאני באטרף אני כבר צוחק יענו כבר אין כוח כבר בבא באלי באלוהים אין לי כוח גבר לדאוין של המשחק המזדיין הזה לשקר שיש בך למשחק חלאס יא זונה די יא זבל יא מזבלה די.

...

הנאשם: הלוואי יקח לך אותם (את הילדים - לא במקור) למה מה את צריכה לדעת (צוחק) על מה נשבעת עכשיו אם את יודעת על מה מה אני אני לא הבנתי אם את נשבעת אמרתי לך תרדי תיקחי את הדברים תעלי מה את מדברים על לרדת עוד הפעם כאילו מה חשבת שיש עוד דברים להעמיס לא הבנתי מה מה תגידי כן חשבתי שיש עוד דברים לקחת ככה תגידי ככה תעני.

הנאשם: למה מתי אני שם לך דברים ואני הולך קבוע אני שם לך דברים ועולה או ש 99 אחוז מהזמן אני שם דברים ולא עולה אה יא חתיכת בת זונה יא שרמוטה יא שטן יא ערמומית של שקל וחצי לפחות אם את ערמומית וזבל של בחורה וזונה כמו את לפחות אל תעשי לפחות שזה לא יהיה שקוף תלמדי לא למדת בעשר שנים להיות זונה כמו שאת כל החיים היית לפחות תלמדי את המשחק יא

שרלילה אל תיהי שקופה יש שרמוטה עאלק לעלות לא לעלות שלחת לך הודעה אחת מתי שלחתי לך עשר הודעות לרדת לא הבנתי יא חתיכת שרמוטה תישאלי ישירות יש דברים לקחת יא בת זונה יא שרמוטה סתם יא בת זונה.

לאורך ההודעות, המתלוננת מנסה להסביר מדוע חשבה שיש שקיות נוספות, אך לא היה בכך כדי לרצות את הנאשם אשר המשיך להטיח בה קללות ועלבונות וניסה להבין כיצד באמת ידעה שנשלחו אליה שקיות נוספות וניסה לגרום לה להודות שהיא בקשר עם הוריה מאחורי גבו:

אבא שלך ואימא שלך שולחת לך הודעות בפרטי בהודות הרגילות או בוואצאפ איפה את מקבלת מהם הודעות בוואצאפ או בהודעות הרגילות איפה אבא שלך שולח לך הודעות בהודעות הרגילות נכון שמה את הרואה את ההודעות שלו.

המתלוננת מנסה שוב להתגונן ואומרת:

אבי איזה אבא שלי איזה אבא שלי איזה אבא שלי מה עובר עלייך על מה אתה מדבר איזה אבא איזה איזה הודעות אבא שלי שולח לי איזה הודעות אם אני מדברת עם מי אני מדברת אני הבן הכי נאמן לך בעולם עם מי אני מדברת עם מי מה אתה לא וידע על את הפליצה שאני עושה אתה יודע מה עובר עלייך איזה אבא שלי מה יש לך כל היום עם השאלות האלה על אבא שלי מה עובר עלייך אבל.

תוך כדי שהקליטה המתלוננת לנאשם הודעה קולית - התקבלה הודעה והנאשם מיד נדרך ומתחיל לחקור גם בכיוון זה:

הנאשם: ממי קיבלת עכשיו הודעה באמצע השיחה שלי ושליך קיבלת הודעה תיבדקי ממי ההודעה מאבא שלך או ממי שליך תיבדקי ממי ההודעה.

המתלוננת: זה הודעה וואצאפ של הגנים שלא פתחתי ממיקודם זה הכל ואני אצלם לך את זה.

הנאשם: ותישלחי תמונה של ההודעה שקיבלת עכשיו שעה והכל של ההודעה שעכשיו קיבלת באמצע ההודעה קולית קיבלת הודעה תישלחי לי את זה.

ובהמשך:

הנאשם: למה את לא אומרת שמ' (אחות המתלוננת) שלח לך הודעות.

המתלוננת: ממתי היא שלחה לי הודעות אבי כל ההודעות שאמרתי לך שהיא שלחה לי רשמתי לך באותו רגע פשוט אני לא נכנסת אליהם אז מופיע המספר הזה כי לא נכנסתי להודעות שלה כמה חודשים אז זה מופיע כל ההודעות שהיא שלחה לי 21 אבל זה לא מעכשיו כל פעם שהיא שלחה לי הודעה באותה שניה רשמתי לך אבי היא שלחה הודעה אבל פשוט לא נכנסתי אליהם אז מופיע מספר.

הנאשם: בואי תקשיבי משהו עכשיו תקשיבי טוב מה שאני אומר לך אני רוצה שתשלחי לי את ההודעות שאת אומרת שהיא שלחה לך הודעה עכשיו אני רוצה את ההודעות האלה קדימה שלוח לי אותם אני רוצה לראות אותם.

...

הנאשם: מה רשמת לגננת שהיא אמרה לך חחח כיף לשמוע תודה על השיתוף פעולה מה רשמת לה בדיוק.

לאחר שהמתלוננת הסבירה, שהילד התקדם מבחינת שיתוף הפעולה בגן ושהגננת אמרה שהוא ילד טוב בימים האחרונים אמר לה הנאשם:

פילגש למה את מדברת בשקט יא שרמוטה יא נערת ליווי יא זונה.

...

יא שרמוטה מה הגננת שלחה לך תמר שלחה לך לבבות וכל זה מה זה עכשיו כל יום שיחות עם הגננות יא נערת ליווי יא זונה 24 שעות שיחות יא שרמוטה יא כחבה מה קורה שמה יא זונה מה הגן חירפן אותך יא נערת ליווי יא פילגש.

הם יודעים שאת זונה ואת הולכת עם גבר נשוי ואת שרמוטה ואת פילגש קטנה הם יודעת את זה הגננות יא שרמוטה תספרי להם גם את זה יא שרמוט.

המתלוננת: אני עכשיו אבדוק מה תמר רשמה אני לא מבינה מה יש לך ממני על מה הקללות למה אתה מדבר ככה מה אתה רוצה מה אתה רוצה לא הבנתי מה אתה רוצה ממני היום מה אתה רוצה.

הנאשם: תספרי להם שאת שרמוטה מוצצת לזיין כל היום ללבבות כל היום שיחות הילד

הילד הילד עכשיו משתנה עשיו בוכה כל איזה מילימטר את משתפת את הגננת כמו איזה שרמוטה יא יא זונה יא כחבה יש שרמוטה יא נערת לווי.

בהמשך, חוקר הנאשם את המתלוננת בנוגע להוראת קבע שיש בכרטיס קופת החולים ואמר לה:

תגידי מה את חושבת שזה ילד קטן יא חתיכת שרמוטה יא נבלה יא זונה יא בת זונה למה זה פעם ראשונה שאני תופס אותך בדברים האלה יא חתיכת שרמוטה פחדת שהכרטיס יישאר אצלי יא שרמוטה יא זונה זה שקוף יא בת זונה יא זבל יא מזבלה יא שרמוטה מה כאב לך יא בת זונה מה פחדת שהכרטיס יישאר אצלי יא שרמוטה קניתי תרופות לילדים עשר פעמים הבאתי להם תרופות קניתי לך תרופות לשיניים איזה 10 פעמים יא חתיכת שרמוטה יא מוצצת יא שבל למה לא אמרתי לי קח כרטיס תיקנה תרופה לשיניים פעם הייתי קונה לך לשיניים יחתיכת שרמוטה יא זונה יא מזדיינת עם ערבים יא שרמוטה.

אין פעם אחת שלא נפלת בדבר הזה של כסף ודברים כאלה אין פעם אחת ועוד כסף שלא שלך של הורים שלך מה קרה פחדת יא חתיכת זבל מה פחדת להגיד שיש לך הוראת קבע יא חתיכת זונה יא שרמוטה שיש לך כרטיס מימה פחדת נתת לי כמה פעמים לשלם כסף יא זונה יא חתיכת שרמוטה.

ההגנה עמלה רבות בנסיון "להפוך את הקערה על פיה" ולהציג הודעות אלה כאובססיה מצידה של המתלוננת; אך קריאת הקשר הדברים ואף שמיעת ההודעות הקוליות, כולל האינטונציה של כל אחד מהצדדים - האלימות המילולית הקשה מצדו של הנאשם, אשר מתנשא מעל המתלוננת; הזלזול והבוז שמפגין כלפיה ומנגד - תחנוניה והתנצלויותיה על דברים של מה בכך - אינם מותירים מקום לכל מסקנה אחרת ובית המשפט מקבל באופן מלא את גרסתה בנוגע לאירועים אלה.

עצם העובדה, שהמתלוננת נאלצה לפתוח חשבונות דוא"ל סודיים מול בני משפחה וכן, מאוחר יותר, מול השכנה ע.ת.11 כשבמקביל - שולחת לאותם גורמים הודעות אחרות חלקן הפוכות בתוכן באמצעות מכשיר הטלפון, אותן הודעות הנתונות לפיקוח הנאשם - מלמדת על גובהן של חומות הבידוד בהן הקיף הנאשם את המתלוננת ויצוין, כי המתלוננת העזה לפתוח את אותם חשבונות סודיים רק בשלבים האחרונים של הקשר, כשהזנחה מצדו של הנאשם הלכה וגברה ומנגד - הילדים שנולדו, גרמו לה לחפש דרך עוקפת להשיג בעבורם אוכל וציוד.

תמיכה נוספת בעדותה של המתלוננת באשר לבידודה המלא ובאשר להחזקתה בתת תנאים אפשר למצוא גם בהודעות שנשלחו בין הנאשם לבין בני משפחה - ת/14 ובהודעות שבין המתלוננת לבין בני משפחה - ת/4, ת/10. ניתן לראות, כיצד הולכים בני משפחה של המתלוננת "על חבל דק" בנסיון שלא להכעיס או "לעצבן" את הנאשם על מנת שיתיר להם לשמור על קשר, ולו מזערי, עם המתלוננת ועם ילדיה וכן להעביר לה מזון וציוד. מנגד, ניתן לראות כיצד המתלוננת מנסה, בכל כוחה, להשיג מהוריה מזון ופרטי ציוד בסיסיים לה וילידים.

כל הראיות הללו הן אובייקטיביות והועברו בזמן אמת בין הצדדים השונים, כך שמשקלן הראייתי רב מאוד והוא גובר על כל עדות אנוש של מי מהצדדים.

כעולה מעדויות רבות - נמנעה המתלוננת מלהגיע לאירועים משפחתיים, הן של הוריה, הן של אחיה - ואם הגיעה, היה זה לפרקי זמן קצרים ביותר. גם בכך יש כדי לתמוך באופן משמעותי בעדותה.

ההגנה טענה רבות באשר לנסיגות משפחתה של המתלוננת וכן חברותיה להפריד בינה לבין הנאשם וניסתה להציג את "חומות הבידוד" ככאלו בהן בחרה המתלוננת, במטרה למנוע מאחרים להפריע לקשר בין השניים.

אכן, עולה מהראיות, כי הקשר שבין המתלוננת לבין הנאשם היה עוד מתחילתו לצנינים בעיני בני משפחתה של המתלוננת ובייחוד - הוריה, ואף בעיני חלק מחברותיה. אין בכך תימה, לאור כך שעוד מלכתחילה היה ידוע, כי הנאשם מבוגר מהמתלוננת; אינו מנהל אורח חיים שגרתי; הוא בזוגיות אחרת, מקבילה, ואף אב לילדים. אך טבעי היה, שהוריה של המתלוננת לא חפצו בקשר כזה ועולה מהראיות, כי אכן התקיים שיח בין הנאשם לבין המתלוננת, במסגרתו טען הנאשם, כי בני משפחתה מפריעים לקשר. המתלוננת אישרה, כי אהבה את הנאשם, כאשר בשלב מסוים בקשר - כאמור לעיל - הפכה אהבה זו לתלות, באין גורם אחר עמו היה בידה למלא את צרכיה הרגשיים. אך לאחר שמיעת הראיות, התרשם בית המשפט מבני משפחתה של המתלוננת כאנשים מהישוב, אנשים חיוביים, אשר נקלעו להתמודדות עם מצב קיצוני ובלתי צפוי. בית המשפט לא התרשם, כי היה בנסיגות בני המשפחה להוציא את המתלוננת מאותו קשר, שנתפס בעיניהם כקשר שאינו בריא ואף מעוות - כדי להשפיע על המתלוננת להטות את עדותה או אף את עדותם שלהם.

בית המשפט מקבל את עדויות כלל בני משפחתה של המתלוננת - הוריה (אביה - ע.ת.10 ואמה, שאמרתה הוגשה בהסכמה - ת/30א - ב), אחותה (ע.ת.13), אחיה הגדול (ע.ת.5), דודתה (ע.ת.4), כמהימנות.

ההגנה טענה עוד באשר ל"גניבת" רכבו של הנאשם על ידי אבי המתלוננת ונסיגתו לערב גורמים עבריינים במטרה "לסחוט" את הנאשם. אכן, עולה מהראיות, כי אביה של המתלוננת נטל רכב שהיה בשימוש של הנאשם, אך רשום על שם המתלוננת ונקנה, לפחות בחלקו, מכספה, וכן עולה מיומנו של אבי המתלוננת - ע.ת.10 - ת/15, כי אכן היה דין ודברים בנוגע לרכב תוך תיווך גורמים חיצוניים, ביניהם, קרוב משפחה של הורי המתלוננת, אשר קיים קשר עם גורמים אחרים, שנתרו עלומים. ברם, התמונה המלאה בנוגע לכך לא בוררה עד תום ואין לשלול כי היה זה הנאשם, דווקא, שפנה לאותם גורמים במטרה לחייב את אבי המתלוננת להשיב לו את רכבו (זו מסקנה הגיונית גם היא מסתברת, היות שהנאשם הוא זה שביקש לקבל בחזרה את הרכב שנלקח ממנו). כך או כך, בית המשפט אינו מוצא בפרשיה זו ככזו שיש בה להעיב על מהימנותו של אבי המתלוננת. מקרים יוצאי דופן דורשים, לעיתים, התמודדות בלתי שגרתי. ואם יש בכך כדי להעיד משהו, הרי זה על עומק המצוקה אליה נקלעה המשפחה תוך נסיגות התמודדות עם הנאשם. אכן, עולה מהיומן ת/15, כי כל רצונו של אבי המתלוננת היה, שהנאשם יניח לבני המשפחה.

ההגנה ניסתה להיתלות באירועים שונים, כגון נסיעה של המתלוננת עם הנאשם לים, אותם מקרים ספורים בהם הסיע

הנאשם את המתלוננת להוריה, מקרים בהם אפשר הנאשם למתלוננת ולילדים לשהות בגן משחקים בדרך לסידור כלשהו או מקרה אחד בו רכש הנאשם גלידה לילדיו - כדי להצביע על כך, שהמתלוננת לא הוחזקה בבידוד. אך דווקא העובדה, כי הנאשם זכר כל אחד מהם, היא הנותנת, כי המדובר באירועים חריגים בשגרת חייה של המתלוננת במשך 11 השנים בהם היתה נתונה במערכת יחסים עם הנאשם. דוגמה יפה לכך היתה אותו מקרה בו התפרץ הנאשם במהלך הדיון והזכיר, כי דווקא היה מקרה אחד בו קנה למתלוננת ולילדים גלידה. הנאשם זכר מקרה אחד!

בהסתמך על אותם מקרים מועטים, אף ניסתה המתלוננת להציג - הן לילדיה, במחברת ששימשה כמעין יומן ובו מכתבים לילדים, והן כלפי בני משפחה, תמונה של מערכת יחסים טובה ואוהבת, אך כשבוחנים את אותם מקרים במסגרת הכוללת של ההודעות והתכתובות בין הצדדים - ניתן להבין עד כמה היו נסיונות אלה פתטיים ונבעו, בעיקר, מבושה שחשה המתלוננת בשל אורח החיים אליו נקלעה.

לסיכום ענין זה - מקבל בית המשפט באופן מלא את גרסת המתלוננת, אשר נתמכת בראיות רבות ושונות, חלקן תכתובות והודעות שהועברו בין הצדדים השונים בזמן אמת, בנוגע לשליטה המוחלטת שהשיג הנאשם במתלוננת; לבידודה הכמעט מוחלט מסביבתה; לאלימות כלכלית שהתבטאה בהחזקת המתלוננת בתת תנאים ובהעברת מזון וכן אמצעי קיום בסיסיים כגון חשמל במשורה ובאופן קצוב; ולהיותה נתונה במסגרת הדוקה של פיקוח, הכוללת חקירות על כל צעד ושעל שעשתה.

ומכאן - מוצא בית המשפט כי עלה בידי התביעה להוכיח את האמור בחלק הכללי לכתב האישום.

האישום הראשון

אישום זה, הוא למעשה - האחרון מבחינה כרונולוגית במסכת האירועים אותם חוותה המתלוננת.

המדובר בתקיפה אכזרית, ברוטלית ומתמשכת, תקיפה שלא רב היה המרחק בינה לבין איבוד חייה של המתלוננת והכל - בשל "העזתה" של המתלוננת לרדת לבית השכנה - ע.ת.11 - ללא רשות הנאשם.

המתלוננת העידה בפירוט רב על אישום זה וכיצד הבינה, כבר ברגע בו הקיש הנאשם בדלת, כי עומד להתקיף אותה באופן חמור וכי לא תשרוד תקיפה זו. במהלך התקיפה עצמה - בשלב החניקה - אף חשה המתלוננת - כי עומדת למות, פשוטו כמשמעו.

בית המשפט מקבל את עדות המתלוננת באשר לאירוע נושא אישום זה כמהימנה. עדותה נתמכת במספר רב של ראיות חיצוניות, אובייקטיביות וחד משמעיות.

ראש וראשית - התמונות - ת/7, וכן התעודה הרפואית - ת/18 ומכתב עו"ס בית החולים - ת/19, בהן מוסרת המתלוננת

גם את האנמנזה, כי בן זוגה הכה אותה וחנק אותה באמצעות חגורת החלוק. המתלוננת אף מדברת על פחדיה מהנאשם.

שנית - התכתבות שבין הנאשם לבין המתלוננת בסמוך לאחר האירוע, כעולה מפלט המסרונים ת/6א - ב. בין היתר, כותב לה הנאשם, כי תשטוף פנים ותשתה מים, אך לאחר מכן נמלך בדעתו ואומר לה לא לשתות מים. לאחר מכן - כותב לה, כי אינה יכולה לישון בשעות הקרובות וקיים שיח ארוך בו כותבת לו המתלוננת, שהיא מרגישה, שהיא חייבת לישון. הנאשם אף מגדיל וכותב לה, שההגבלות שמטיל עליה שלא לישון ולא לאכול, הם כי הוא "שומר על עצמו". גם למחרת, ממשיכה ההתכתבות כשהמתלוננת כותבת לנאשם, שאינה מצליחה לקום מהמיטה, כל הגוף כואב לה וכי אינה יכולה לקחת את הילדים לגן והנאשם מורה לה לרשום לגננות, שהילדים חולים ואינם מרגישים טוב. בעדותו, ניסה הנאשם ליתן הסברים שונים להתכתבות זו, אך אף אחד מהם אינו עומד במבחן ההגיון ונסייון החיים וההתכתבות מדברת בעד עצמה והיא טובה ממאה עדים.

התכתבות מיום 08.01.22, אשר נערכה בין הנאשם למתלוננת, בהודעות SMS והודעות ביישומון WHATSAPP:

הנאשם: תשתי מים ותשתפף פנים

בלי לשתות מים

המתלוננת: לשטוף פנים התכוונת?

או לשתות

הנאשם: תשתוף פנים

המתלוננת: טוב בסדר

הנאשם: זונה אחת

אנחנו גמרנו

איך את מרגישה יותר טוב

המתלוננת: לא אני אותו דבר אבל הם רעבים הכנתי להם לאכול פרוסה והם יסיימו נעלה לישון

הנאשם: את לא יכולה לישון בשעות הקרובות

המתלוננת: אם אני לא ישנה אני מתה

אני חייבת לנוח רגע דחוף

הנאשם: את לא יכולה לישון

לנוח כן

המתלוננת:

אז איך אני יהיה ערה

אני נרדמת שאני במיטה

הנאשם: תתקלחי מים

לא לישון

המתלוננת: לא מחר אני יתקלח

טוב

אני ינוח

הנאשם: לא

להתקלח

המתלוננת: ינוח לא ישן

אני לא יכולה כבד לי

הנאשם: אני שומר על עצמי לא עלייך

המתלוננת: בסדר אבי

הנאשם: אז תעשי מה אומר לך זבל

המתלוננת: בסדר

אני יתקלח תכף

הנאשם: מקלחת

אני שונא אותך ברמות של אויב

מה קורה

המתלוננת: אני במקלחת אני יסיים ירשום לך אני רטובה באמצע

...

הנאשם: איך מרגישה

המתלוננת: אותו דבר בגלל זה רוצה רק לשכב רגע לא יכולה לעמוד פה

אני לא יירדם

התקלחתי יש לי בחילות לא יכולה לעמוד פה בגלל זה רוצה לשכב לנוח אני לא יישן

הם ערים אני לא יישן אני רק ינוח לא יכולה לעמוד פה עוד

הנאשם: לא לישון עכשין

המתלוננת: לא לא ישנה

אני ערה תתקשר אני ידבר מהמיטה

תתקשר אני במיטה ינוח לא יירדם רק לא יכולה לעמוד בחלון

אני לא רואה אם אתה מקליד חזרה אז תתקשר אליו שיחה אבי

הנאשם: את רק נותנת לי לכבד את אישתי יותר ויותר הכל מהלוחים אבל זה לא לעכשיו נעשה סדר !!

אני יתקשר אליך חח

אני רק דועג לעצמי עכשיו שלא היה משהו

את בשבילי אוויר

לא מבינה כמה שאת אוויר

המתלוננת: בסדר אני יודעת אבי אמרתי תתקשר כי לא יכולה לעמוד פה אני חייבת לשכב לנוח לא נרדמת ולא יקרה כלום

אבי באיזה שעה אפשר להירדם מתפוצץ לי הראש זה כבר הרבה שעות אפשר להירדם?

אבי תרשום אם אפשר להירדם כי עבר הרבה שעות הראש מתפוצץ לי אני מתה להירדם

אבי עד עכשיו הכל בסדר רק כאבי ראש קשים אפשר לישון אני עייפה לא מצליחה להחזיק ערה עוד שעות בבקשה

הנאשם: מה קורה

המתלוננת: רק כאבים לא שום דבר חוץ מכאבים בראש אז אני ישנה אבי

הנאשם: שרמוטה הכל טוב

המתלוננת: כן אבי הכל בסדר אני ישנה

הכאב אותו כאב כלום לא השתנה הראש בפנים ומאחורה כואב חוץ מזה הכל חיצוני זהו אבל ישנה אין שום דבר הכל בסדר

הנאשם: יופי ישרמוטה

טוב זונה

ובהמשך, בבוקר של יום 09.01.22:

המתלוננת: אבי בוקר טוב מה לרשום לגננות שאנחנו בבידוד או מה להגיד?

נגמר החשמל אבי דבר איתי שתראה תגיד מה לרשום לגננות

תדבר איתי שאתה רואה אבי מחכה

עשית טעות חמורה לא מאמין שעשית את זה

הנאשם:

שהילדים חולים לא מרגישם טוב

המתלוננת: אבי אני לא מצליחה לקום מהמיטה אני כל היום במיטה כואב לי כל הגוף בבקשה ממך
תן לי לנוח היום אני מתחננת הגוף שלי הראש שלי הכל כואב ברמות לא יכולה לקום

בסדר אני ישלח להם עכשיו הודעה לגננות

שלחתי להם שהם לא מרגישים טוב אני חוזרת למיטה אבי אני על הפנים יותר גרוע מאתמול

תמר התקשרה שאלה מה יש לו אמרתי חום ושיעול שוב אמרה טוב תבדקו שלא קורונה אמרתי בסדר
מחר ייקח אותם לרופא

לחץ כבר על ה0 ישרמוטה יזונה

הנאשם:

למה לא עונה

תחזרי אליי

תחזרי אליי

הלכת הכל בסדר תעני להודעות נסגור כמה דברים

תעני להודעות שיחות

את רוצה ללכת הכל טוב לענות לשיחות הודעות לא לעשות כמו פעם שעברה זה לא יפה לחזור לדרך
הזו לא נותן כלום לאף אחד

חיזוק משמעותי נוסף לעדותה של המתלוננת בנוגע לאישום זה ניתן למצוא באמרת החוץ של השכנה - ע.ת.11 - במשטרה, כמתועד בתקליטור ובתמלול ת/16א - ב. עדה זו סירבה להעיד בבית המשפט ומילאה פיה מים, עד אשר נאלץ בית המשפט להכריז עליה כ"עדה עוינת" מתוקף סמכותו בהתאם להוראות סעיף 179 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982. גם במשטרה, סירבה העדה למסור אמרה מסודרת אלא, שהחוקרות ניהלו אותה מעין שיחה חופשית ותיעדו את דבריה בהקלטה (יצוין, כי ההגנה טענה באשר לחוקיות הקלטה זו, אך בית המשפט לא מצא בסיס לטענה. המדובר בפרקטיקה שאינה בלתי מקובלת, בייחוד במצב בו קיים עד המסרב לשתף פעולה, מסיבות

שונות ובמקרה דנן אף יש לשבח את החוקרות ע.ת.14 ו- ע.ת.16, על כך שלא הסתפקו בדברי העדה, שאינה מוכנה לשתף פעולה וניסו להעמיק חקר ולהבין את הסיבות לכך וכן לשפוך אור נוסף על עדותה של המתלוננת). בשיחה זו, מסרה המתלוננת, כי חוששת לחייה - פשוטו כמשמעו מהנאשם וכי היא סבורה, שאין מקום בו תוכל להסתתר ממנו. ראו מזכרה של החוקרת ע.ת.16 - ת/23א, וכן ראו הדברים שמסרה לחוקרות, כמתועד בתמליל ת/16א. העדה אומרת במפורש, כי חוששת שהנאשם ישלח מישהו אליה וכי מתכוונת לטוס לצרפת מיד לאחר מסירת העדות, שעלולה לסכן את ילדיה.

גם על דוכן העדים ניתן היה להבחין בכך, שעדה זו מפוחדת מאוד ומנסה לעשות הכל כדי להימנע מלהעיד, בתואנות שונות.

לאור הדברים שמסרה העדה במשטרה וכן התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט ממנה - מוצא בית המשפט, מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 ולאחר שבית המשפט נוכח, כי נתמלאו התנאים המפורטים בסעיף זה - להעדיף את אמרת החוץ של העדה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. באמרת החוץ מסרה העדה, כאשר אינה יודעת ששיחתה מתועדת בהקלטה, כי הנאשם "פירק" את המתלוננת באותו היום וכי לאחר שהנאשם עזב - נקשה בדלתה של המתלוננת, אשר סירבה לפתוח לה. נכון, כי קיימים חסרים מסוימים בין הדברים שמסרה העדה באותה שיחה חופשית לעומת עדות המתלוננת. ברם, יש לזכור, כאמור, כי המדובר בשיחה שהעדה סברה שאינה מתועדת וברי, כי בשיחה מסוג זה, לא התבקשה לפרט הדברים באופן מאורגן וכרונולוגי. עיקרם של הדברים - תואם לחלוטין לעדות המתלוננת ומחזק אותה מאוד, בייחוד כאשר המדובר במי שלא ששה לשתף פעולה ולסבך את הנאשם.

חיזוק משמעותי נוסף לעדות המתלוננת ניתן למצוא בהודעות הדוא"ל באותו ערוץ סודי שנפתח בינה לבין השכנה ע.ת.11 - ת/8. בשעה 16:15 שלחה המתלוננת הודעה לשכנה ע.ת.11 ובה "תיאמה איתה גרסה" מול הנאשם, כלומר, שהשכנה תאשר שהן רק קראו תהילים. עצם עובדה זו מעידה על הטרור בו היתה נתונה המתלוננת - עד כדי כך שעליה לתאם גרסאות עם שכנתה בשל ההגבלות שהוטלו עליה על ידי הנאשם. גם למחרת האירוע, שלחה המתלוננת הודעה לשכנה, כי היא "מתה מכאבים" והתנהל בין השתיים שיח, במסגרתו מנסה השכנה לשכנע את המתלוננת לנקוט בצעד כלשהו, תוך שכותבת לה שאם תחכה - הנאשם עלול להרוג אותה ושבעתיד האלימות עלולה להיות מופנית גם כלפי הילדים. זוהי תכתובת אותנטית לחלוטין בין השתיים, בשלב בו אף אחת מהן אינה צופה, שתיחשף לעין זר, והיא מסתיימת ביציאתה של המתלוננת מהדירה.

חיזוקים נוספים לעדות המתלוננת ניתן למצוא בעדויותיהן של העובדות הסוציאליות/ עובדות מחלקת הרווחה בעיריית ... , אשר פגשו במתלוננת למחרת האירוע. כך, העו"ס ע.ת.2 - מנהלת היחידה לטיפול באלימות במשפחה - תיארה בבית המשפט, באופן מכמיר לב, כיצד נראתה המתלוננת כאשר פגשה בה בראשונה, כך שלא היה ניתן לראות לה את העיניים או את הפנים, מראה שלמרות נסיונה בטיפול נפגעות אלימות במשפחה - לא ראתה כמוהו. אותה עדה גם שמעה מפי המתלוננת, כי מקור החבלות בכך שהותקפה על ידי הנאשם, וזוהי אמרת חוץ קבילה של המתלוננת, מכוח החרג המכונה "res-gesta", כאמרת קורבן אלימות בסמוך לאחר המקרה ויש באמרה זו כדי להפחית עד כדי לאיין החשש, כי המדובר בגרסה מעושה.

עדה זו גם שמעה שיחה בין המתלוננת לבין בנה הגדול, כאשר המתלוננת שאלה את הבן, מדוע לא יצא מהחדר כשאביו הרביץ למתלוננת והבן ענה לה, שאם היה בא אליה, אבא היה כועס גם עליו. בהמשך הנסיעה, אף דיברה העדה עצמה עם הבן אשר אמר לה: "אמא לא מרגישה טוב, אבא עשה לאמא בו בו".

העדה אף טענה, כי התנהגות המתלוננת מתאימה לדפוסים של נפגעות אלימות זוגית.

התביעה ביקשה, בסיכומיה, כי בית המשפט יסתמך גם על התרשמותה זאת של העדה, אך משלא הובאה עדה זו כעדה מומחית ולא הוגשה חוות דעת מטעמה - המדובר במסקנות שהן בגדר "עדות סברה" ואינן קבילות. לכן, לא ניתן משקל להתרשמות זו.

עו"ס נוספת שעדותה מהווה תמיכה לגרסת המתלוננת היא ע.ת.3 - עובדת היחידה למניעת אלימות במשפחה בעיריית אף עדה זו מצאה לציין את חבלות הקשות בהן הבחינה בעיניה ובראשה של המתלוננת ואף סימן חניקה בצוואר.

גם עדה זו הדגישה, כי היה לה קשה מאוד לראות את המתלוננת וכי מעולם לא נתקלה במקרה בדרגת חומרה כזו.

העדה סיפרה, כי המתלוננת לא היתה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה ואף ביטאה בפניה את רצונה שלא לפגוע בנאשם - שוב, תיאור השולל הטענות בדבר "עלילה" שטוותה המתלוננת כדי להסתיר קשריה עם מאן דהוא אחר.

אף עדה זו התייחסה להתרשמות מהתנהגותה של המתלוננת ומאישיותה המכּצה בהתאם לנסיונה המקצועי, וגם כאן יחזור בית המשפט על האמור בנוגע לעדותה של ע.ת.2 לעיל - כי משלא הוגשה עדותה של העדה במסגרת חוות דעת מומחה - אין המדובר בהתרשמות קבילה, ולא ניתן לה משקל.

עדה נוספת המחזקת את גרסת המתלוננת היא ע.ת.6, עובדת עיריית ... (חברתה לעבודה של אם המתלוננת) אשר השתתפה ב"מבצע החילוץ" של המתלוננת מהדירה למקלט. העדה סיפרה, כי כאשר הורידה המתלוננת את המסכה ואת הכובע - היא קיבלה את "השוק של החיים שלה". המתלוננת נראתה כאילו יצאה מסרט אגרוף, היתה כולה מדממת וחבולה, שפתה שסועה, פרצופה עקום, עין אחת היתה סגורה, היה לה אדום בצוואר, אדום במצח ושריטות מדממות בפנים. העדה מצאה לציין, כי לא תשכח תמונה זו לעולם.

גם לעדה זו מסרה המתלוננת, כי הנאשם הוא שהכה אותה ואף חנק אותה עם החגורה של החלוק. גם זו אמרה קבילה של המתלוננת, המחזקת את עדותה.

אמה של המתלוננת מסרה אף היא, באמרתה - ת/30 - אשר הוגשה בהסכמת הצדדים, חלף עדותה בבית המשפט, כי בתאריך 09.01.22, בשעות הבוקר, קיבלה שיחה משכנתה של המתלוננת ע.ת.11, אשר סיפרה לו, כי יום קודם לכן - הכה הנאשם את המתלוננת באופן קשה, או בלשונה של ע.ת.11: "פירק את ס' וכיסח אותה ופירק אותה לגורמים...".

השכנה אף עדכנה אותה, כי המתלוננת נכונה לצאת למקלט לנשים מוכות אך אינה מסכימה להתלונן. גם האם פגשה במתלוננת והבחינה בסימני חבלה קשים - "פיצוצים בעיניים, סימן חניקה" ואף מסרה, כי ניסתה לחבק את בתה - המתלוננת - אך הדבר לא היה אפשרי היות שהמתלוננת מסרה, שכואב לה כל הגוף. גם ע.ת.10 - אבי המתלוננת - מסר, בעדותו בבית המשפט, כי אשתו התקשרה אליו בבהלה וביקשה ממנו להגיע למרכז הקשר ב... היות שהנאשם "פיצץ" את המתלוננת במכות. העד הגיע למקום ופגש במתלוננת כשכולה חבולה, "יש לה פנס" חזק בעין, עד כדי כך שלא היתה יכולה לפתוח את העין, חבלות בידיים, סימן בצוואר. אף העד ביקש לחבק את בתו והיא אמרה לו, שלא יחבק אותה כי כואב לה כל הגוף. העד ביטא זעזוע ממצבה.

המתלוננת אף מסרה לעד - אביה - את עיקרי הסיפור, כלומר שהנאשם הגיע לבקר, למרות שלא היה אמור להגיע ומצא אותה אצל השכנה.

שוב, ההגנה התעכבה על שינויים קלים בין גרסתו של העד לבין גרסת המתלוננת, כגון בשאלה, אם הנאשם הגיע לדירת השכנה או לדירה של המתלוננת. אלו ניואנסים קטנים, חסרי חשיבות, שמלמדים דווקא על כך שהמתלוננת לא תיאמה את גרסתה, אפילו עם בני משפחתה.

לפני בית המשפט הופיעה גם חוקרת הילדים - ע.ת.15.

הגם שעקב גילם הצעיר של הילדים, אי שיתוף הפעולה של הבן הגדול (שבאותה העת טרם מלאו לו חמש שנים) ומסירת פרטים דלים מאת הבן הקטן, שהיה כבן שלוש - לא היה בידי העדה לקבוע את מהימנותם, הרי חוקרת הילדים מתמקדת בהערכת עדויות הילדים שהובאו בפניה, כשלעצמן. אך כשהדברים באים לפני בית המשפט - מהווים הם חלק מתמונה כוללת.

במקרה דנן - מוצא בית המשפט, כי התנהגות הבן הגדול בחקירה וכן הפרטים, שנמסרו מפי הבן הקטן - משתלבים בתמונה הראייתית הכוללת. המתלוננת סיפרה, בעדותה, על כך שהיה עליה ללמד את ילדיה, להימנע מלספר על כל דבר שקרה בבית. והנה - הבן הגדול סירב לשתף פעולה בחקירה, שתק, הצמיד את ראשו לכתפו ולא הגיב לשאלות.

לעומתו, הבן הקטן - שהיה פעוט ממש - סיפר, כי אביו עשה לאמו "בו בו בפנים". כעולה מעדות המתלוננת ואף מעדותה של ע.ת.2 - הבן השתמש במילה זו כדי לתאר מכות, והדברים מדברים בעד עצמם.

חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת ניתן היה למצוא בהתנהגותה על דוכן העדים. כאשר הוצגה לה חגורת החלוק - החלה המתלוננת לרעוד, באופן בלתי נשלט והפחד שאחז בה ניכר לעין כל. איש לא יכול היה להתעלם ממראה זה, שייחרט בזיכרונם של כל הנוכחים באולם.

אל מול גרסתה הסדורה של המתלוננת הציג הנאשם גרסה מלאת פרכות וסתירות. בין היתר, טען, כי לא יתכן שהגיע

להכות את המתלוננת, היות שהוא "שומר שבת", אך כשנתבקש להסביר הודעה ששלח למתלוננת במהלך השבת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד - טען, לא פחות מאשר, כי הוא מוציא את השבת בשעה אחרת - "לפי הכוכבים". השעה בה נשלחה ההודעה היא לכל הדעות במהלך השבת וטענת הנאשם לענין זה אינה פחות מאשר מגוחכת. מה גם, שמכלל הראיות עלה, שהנאשם מעולם לא שמר את השבת וכאשר הוטח בו ענין זה - טען, כי לעיתים הוא שומר את השבת ולעיתים אינו שומר את השבת.

ההגנה הציגה לפני בית המשפט מצעד של עדי אליבי, שטענתם, בקצירת האומר, היתה, כי כל אותו אחר הצהריים שהה הנאשם בבית הכנסת, במסגרת "שירת הבקשות". אין לשלול, כי הנאשם שהה בבית הכנסת שעות מסוימות במהלך השבת, אך מטבע הדברים, המדובר במקום ציבורי, כשאנשים באים והולכים, חלקם מכינים את הכיבוד; חלקם מתפללים וטענותיהם השונות של העדים, כי הבחינו בנאשם באופן רציף כל שעות היום - אינן רציניות. לא היתה כל מניעה שהנאשם יעזוב את בית הכנסת למחצית השעה או שעה ואף ישוב לתפילה או לשירה לאחר מכן ולא היה הכרח שמישהו ישים לב לכך. בוודאי גם לא היתה למי מהנוכחים סיבה מיוחדת לזכור זאת.

כלל עדי ההגנה עשו רושם של עדים מעונינים ומגמתיים, שבאו לסייע לנאשם ובית המשפט אינו מוצא ליתן כל אמון בגרסותיהם.

חשוב לציין, שמלבד טענת הנאשם, כי לא הוא שהכה את המתלוננת באותו היום - טענה שכאמור, אינה עולה בקנה אחד עם מכלול הראיות החיצוניות, לרבות חליפת ההודעות שבינו לבינה לאחר מעשה - לא הוצגה מצדו כל תזה חלופית העולה בקנה אחד עם ההגיון ועם כלל הראיות. למעשה, טוען הנאשם, כי גורם עלום כלשהו הגיע, כך סתם, לדירת המתלוננת והפלה את מכותיו בה, כשמסיבה בלתי מוסברת בחרה המתלוננת להעלים את זהותו ולטפול זאת על הנאשם. כל זאת, כאשר המדובר במי שעוקב אחר כל צעד של המתלוננת.

הנאשם אף ניסה לרמוז, פעמים מספר במהלך ההליך, כי אביה של המתלוננת הוא שתקף אותה ולצורך כך - "גייס" דברים שנשמעו מפי חלק מבני המשפחה, כי בתקופה בה חווה האב משבר בריאותי וכלכלי עקב תאונה שעבר - היתה תקופה בה נקט באלימות פיזית ומילולית כלפי ילדיו. מהראיות שנשמעו עולה בבירור, כי לא היה מדובר באלימות קשה ומכל מקום - אין לכך כל רלוונטיות לחייה של המתלוננת בהיותה בגירה, כבת 30, אם לילדים, כאשר בתקופה בה היתה בקשר עם הנאשם כבר היו אירועים אלה נחלת העבר הרחוק. חבל, שבחר הנאשם בקו הגנה של הכפשת אבי המתלוננת, שבית המשפט התרשם ממנו כאדם חיובי וכאב טוב ומסור למתלוננת, אב שארגן מבצע חילוץ חובק עולם בנסיונו להציל את בתו מהנאשם.

המכות שקיבלה המתלוננת וכן הדברים שאמר לה הנאשם בעת האירועים ובנוסף - כתב לה בהודעות, שהוגשו לבית המשפט - מבססים ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן ריבוי עבירות של איומים.

הנה כי כן, עלה בידי התביעה להוכיח, ברמת הראיה הנדרשת בפלילין ואף מעבר לכך, את העובדות והעבירות שבאישום הראשון.

אישום שני

אישום זה הוא הראשון מבחינה כרונולוגית והוא חוזר לשנים הראשונות לקשר, בהם התגוררה המתלוננת בבית הוריה ובחלק מהם עוד החזיקה עסק פרטי להדרכה ולהכנה למבחני XXX.

אישום זה מבוסס, בעיקרו, על עדותה המפורטת והחיה של המתלוננת, אשר סיפרה על האלימות שחוותה, כשהנאשם היה מוציא אותה באמצע השיעורים ועל נסיונותיה להסוות אלימות זו.

חיזוק לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בעדות האב - ע.ת.10 - אשר סיפר, כיצד הבחין, בשלב מסוים, כי המתלוננת אינה מלמדת עוד בנות ואף הביע כלפיה תמיהה בנושא, ושאל, האם הפכה ל"דתיה".

אישום שלישי

אישום זה עניינו התקופה זה הרתה המתלוננת את בנה הבכור.

גם כאן, המדובר באישום המבוסס, בעיקרו, על עדותה המפורטת והחיה של המתלוננת, אותה מוצא בית המשפט כמהימנה.

באישום זה תיאור של אלימות סדיסטית וחולנית, ובייחוד הכוונה לאירוע בו כפה הנאשם על המתלוננת לנקות את גלגל הרכב באמצעות לשונה, כשהיא הרה, כדי שהעובר אותו נושאת ברחמה ימות מחיידקים. זאת, בנוסף לניפוץ בקבוק על ראשה; למכות קשות בכל גופה, שהביאו לחבלות לרבות שבירת ציפורן; דם הזב מפיה. כל זאת - לאור "אי דיווח" של המתלוננת על כך שחבר של אחיה הצעיר - היה נוכח בבית הוריה.

לעדות המתלוננת חיזוק בעדותו של ע.ת.12 בבית המשפט (ואף באמרתו במשטרה ת/17). אותו עד מאשר את המפגש עם הנאשם אשר פתח את החדר בו היה ישן.

תימוכין נוספים לעדות המתלוננת היא הצלקת בפניה, מעל הגבה, בה היה ניתן להבחין במהלך עדותה ובנוסף - מתועדת בתמונה ת/1.

אך כל זאת מעבר לנדרש, שכן בעדות המתלוננת, באופן כללי וגם ספציפית לאישום זה - ניכרו אותות אמת רבים ויצוין, כי סיפור המעשה הסדיסטי נושא אישום זה הוא כה חריג ויוצא דופן - סיפור שאין לו אח ורע, אפילו בספרות או בסרטים - כך שקשה מאוד לבדות סיפור מעין זה. לשון אחר: לו היתה המתלוננת חפצה להעליל על הנאשם - מדוע לה לבדות סיפור כה חריג?! הרי הפשוט ביותר - הוא לדבר על מכות, או תקיפה באמצעות נשק קר כלשהו.

סיפור זה אף משתלב עם דמותו של הנאשם, כפי שעלתה מהראיות, לרבות הקנאות החולנית והמעקבים הבלתי פוסקים אחרי המתלוננת.

ההגנה טענה למחדלי חקירה בכל הנוגע לאישום זה, ובין היתר - בנוגע לכך שלא נערכו פעולות חקירה לאיתור דירת חברו של הנאשם אליה - על פי הנטען - נלקחה המתלוננת כשהיתה חבולה, מאחר שהנאשם סירב להחזירה לבית הוריה או לבית דודתה. אלא, שפרטי אותו חבר לא היו ידועים לתביעה בבירור והמתלוננת לא ידעה למסור די פרטים, שיאפשרו את זיהוי המקום או את הזמן המסוים. יתר על כן, אותה דירה אכלסה חלק קטן וספציפי מתוך מסכת העובדות נושא אישום זה. השנים שחלפו גם הפכו את הביקור באותה זירה ללא רלבנטי, לצורך השוואה אל מול התיאור שמסרה המתלוננת. כפי שנפסק לא פעם - אין חקירה מושלמת וכאשר נדרשה היחידה החוקרת לתעדף את פעולות החקירה - לא היה זה בלתי סביר להימנע מבדיקת ענין זה, אשר משמעותו לצורך ביסוס גרסת המתלוננת - שולית.

ראו, לענין זה, ע"פ 5741/98 **עלי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אכן, המשטרה אמורה לערוך חקירה מלאה ויסודית ככל שניתן. אולם המשטרה אינה אמורה, ואינה מסוגלת, לערוך חקירה מושלמת בכל מקרה... אם הגיעה למסקנה כי יש בידה די ראיות כדי לתת תמונת אמת ולהוכיח לכאורה את האישום, ובעבירות חמורות נדרש שמסקנה זאת תהיה מקובלת גם על פרקליטות המדינה המגישה את האישום, היא אינה חייבת להמשיך בחקירה עד שתהיה מושלמת.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום רביעי

אישום זה מתרחש ביחידת הדיור ברחוב ח', בשנת 2016.

על פי הנטען, תקף הנאשם את המתלוננת ואף שבר סל כביסה על רגליה, לאור כך שסייעה לדודתה בכיבוס בגדי בני משפחתה.

גם בנוגע לאישום זה - מסרה המתלוננת גרסה סדורה ומפורטת שבית המשפט נותן בה אמון מלא.

גם כאן - המדובר בתקיפה סדיסטית, כשהנאשם אף אינו טורח לספק למתלוננת טיפול רפואי מתאים לסגירת הפצע הפתוח ובשל כך - נותרה לה לעד הצלקת בברך, אשר גם בה ניתן להבחין בגליון התמונות ת/1.

ההגנה העלתה טענות בנוגע לאי תפיסת סל הכביסה וכן אי הזמנת חוות דעת מאת המכון הרפואי על מנת לבדוק, האם הצלקת שנגרמה תואמת את מנגנון החבלה. ואולם, המדובר בצלקת בגין פצע פתוח שנסגר, תיעוד הצלקת הוצג לבית

המשפט ואין ברור מה תוסיף חוות דעת, מקום בו המדובר על אירועים מלפני שנים. התאמת צלקת זו (וכן הצלקת יציר העבירות באישום השלישי) לפגיעה המתוארת - היא בגדר ידיעת הכלל ואינה דורשת מומחיות מיוחדת.

יצוין, שב"כ הנאשם ציינה, במהלך הדיונים בבית המשפט - כי בכוונתה להפנות את המתלוננת לבדיקה מטעמה בנוגע לצלקות, על מנת להוכיח, כי אינן קשורות לאירועים נושא כתב האישום. ואולם, בקשה כזו - לא הוגשה מטעם ההגנה, כך שגם להגנה היה ברי, כי אין כל טעם בבדיקה מסוג זה.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום חמישי

אף אישום זה אירע ביחידת הדיור ברחוב ח', בשנת 2016.

על פי הנתען - תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בגופה עם מקל עץ, אשר נשבר לחלקים קטנים, וזאת על רקע בקשתה להפרד ממנו.

גם בנוגע לאישום זה - מסרה המתלוננת גרסה מפורטת ובה אותות אמת רבים. המתלוננת סיפרה, כיצד ניסתה לגונן על הנאשם ולכן החניקה את צעקותיה, כדי שהשכנים לא ישמעו ולא יזמינו משטרה, וזאת כאשר הנאשם מכה בה בחמת זעם.

המתלוננת סיפרה, בנוסף, כי למחרת האירוע - נכנס בעל הדירה ליחידת הדיור כדי "לרחרח" וזאת לאחר הרעשים ששמע, ככל הנראה.

על מנת לסתור טענה זו של המתלוננת - הוגש מטעם ההגנה הזכ"ד נ/10, אך בית המשפט מקבל טענת התביעה, כי אין לייחס לו משקל כלשהו. מדובר בשיחה, שנערכה עם אשת הבעלים, שנים לאחר האירוע, ובה מסרה - כי אינה זוכרת דבר מה חריג. לא נערכה בדיקה עם הבעלים עצמו שהוא, על פי הטענה - אשר ביקר ביחידה.

גם במקרה זה - קיימים מאפיינים מיוחדים בתיאור שמסרה המתלוננת, כגון - החנקת זעקותיה או שבירת המקל לחתיכות - המדובר בפירוט המגביר את אמינותה ובית המשפט מוצא לייחס אמון מלא בגרסתה גם בנוגע לאישום זה.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום שישי

אישום זה עניינו תקיפת המתלוננת, בהיותה הרה, כשהיא שרועה על הקרקע בחדר השירותים, על רקע חריגה ממשך הזמן שהקציב לה את הנאשם לשהות במסיבת יום ההולדת 60 של אביה - עשר דקות. המתלוננת הינה לשהות במסיבה מחצית השעה.

אף בנוגע לאישום זה - מסרה המתלוננת גרסה סדורה ומפורטת, אשר בה אותות אמת רבים.

אף כאן - המדובר באירוע כה חריג ויוצא דופן, הן מבחינת הסיבות לתקיפה והן אפיה הסדיסטי והאכזרי של התקיפה - אשר קשה מאוד לבדות. תיאורה של המתלוננת, כיצד ניסתה לגונן על עוברת כשהנאשם בועט בה - היה כה אותנטי עד שלא הותיר עין יבשה באולם.

לעדותה זו של המתלוננת - חיזוק בראיות נוספות ובין היתר - עדות האב - ע.ת.10 - אשר סיפר על המצב הנפשי בו היתה שרויה באירוע ועל כך - שנעלמה ממנו לאחר פרק זמן קצר, לשיטתו - בין רבע שעה עד 20 דקות. מובן, שאין המדובר בשוני היורד לשורשו של ענין, שכן לא נטען, שמי מהנוכחים (פרט לנאשם) מדד את זמן שהותה של המתלוננת במקום באופן מדויק.

עדים נוספים, ובין היתר - אחי המתלוננת - ע.ת.5, ודודתה - ע.ת.4 - סיפרו כיצד נמנעה המתלוננת מלהגיע לאירועים וגם בכך ישנו חיזוק משמעותי לגרסת המתלוננת. הדודה אף תיארה, כי המתלוננת סיפרה לה, בזמן אמת, שהיתה ממש "כלואה" ונדרשה לאישור מהנאשם על כל יציאה מהבית וכן סיפרה על אירוע הלוויה של אמה, בה שהתה המתלוננת רבע שעה עד עשרים דקות, כשהמתלוננת אמרה לה, באותה הלוויה, שהנאשם ממתין בחוץ וכי אינה יכולה להישאר. המדובר באותה תבנית ממש של מה שאירע במסיבה וכאשר הדברים נשמעים מפי עדה אחרת, בנוגע לאירוע אחר - יש בכך משום חיזוק משמעותי.

בית המשפט נותן אמון מלא בגרסת המתלוננת בכל הנוגע לאירועים בכלל ולתקיפה המתוארת באישום זה בפרט.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראייה הנדרשת בפלילין.

אישום שביעי

אישום זה ענינו סדרת תקיפות של המתלוננת, בהיותה הרה. זירת האירועים היא בדירת חברו של הנאשם - חיים חדר.

נטען, כי הנאשם היכה במתלוננת באמצעות כבל מאריך וכן מחבת, וגרם לה לנפיחות ברגל.

גם כאן - מסרה המתלוננת גרסה מלאה וסדורה ובה אותות אמת רבים.

בין היתר, סיפרה כיצד היתה מעלימה פריטים מטווח הראיה, כגון אותו כבל מאריץ, היות שחששה שהנאשם יכה בה באמצעותם. גם תיאור זה - לא הותיר עין יבשה.

הרקע לתקיפה - היה העובדה, כי נודע למתלוננת, שהוריה מחפשים אותה ומתכוונים לפנות למשטרה והיא שיתפה במידע זה את הנאשם, כשהנאשם בתגובה - הורה לה להתקשר להוריה, לומר, שאינה רוצה קשר איתם ואף לגדף אותם ולצעוק עליהם.

המתלוננת עשתה כדברי הנאשם, אך לא גידפה את הוריה ולא צעקה עליהם ובשל כך - תקף אותה הנאשם עד שרגלה התנפחה - לפי דבריה - למימדים עצומים והיא לא היתה יכולה לעמוד על הרגל ונאלצה לדדות. הנאשם חזר על התקיפה בימים שלאחר מכן ואף הזכיר לה את האירועים נושא האישום השלישי.

מעבר לנדרש יצוין, כי גם הפעם קיים חיזוקים משמעותיים לגרסתה של המתלוננת, בין היתר מתוך עדויות בני המשפחה - אביה - ע.ת.10; אחיה - ע.ת.5; ועוד - כי המתלוננת הציגה כלפיהם, שאינה מעונינת בקשר כלשהו עם המשפחה, אל מול חליפת ההודעות הדוא"ל הסודיות שבינה לבין בני המשפחה השונים, ובייחוד בינה לבין הוריה (ת/4), בהן ניתן לראות, כי חפצה בקשר עמם. אמנם, חליפת הודעות אלה מאוחרת לאירועים נושא אישום זה, אך ניתן ללמוד ממנה על הלך הרוח במהלך התקופה כולה.

כאן המקום להתייחס לטענת ההגנה, לפיה - היתה זו המתלוננת אשר חפצה בניתוק הקשר עם הוריה. אותן הודעות סודיות שבינה לבין הוריה; בינה לבין אחותה; בינה לבין אחיה - כמו גם עצם העובדה, שנאלצה לעשות שימוש בחשבונות דוא"ל סודיים - הן בגדר עדות אובייקטיבית למצבה ולאמיתות טענתה, כי היחס המתנכר כלפי בני המשפחה היה פסאדה בלבד, אותה נאלצה לעטות בהתאם להוראות הנאשם.

גם כאן - בית המשפט נותן אמון מלא בגרסת המתלוננת בכל הנוגע לאירועים בכלל ולתקיפה המתוארת באישום זה בפרט.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום שמיני

אישום זה מתרחש בדירה ברחוב ש' ב ... , בחודש ינואר 2017 לערך.

הרקע לאירועים - מכתב שהגיע להורי הנאשמת מאת מרפאת "מכבי", ממנו נודע להם על לידת בנה הבכור - נכדם.

הורי המתלוננת פנו לנאשם והוא איים עליה - כי אם המידע יגיע לאשתו הוא ירצח אותה.

בהמשך, הגיעו בני משפחתה של המתלוננת לבית ודפקו על הדלת. כשהמתלוננת יידעה בכך את הנאשם - איים עליה פעם נוספת, שאם אשתו תגלה את כתובת המגורים של המתלוננת - הוא יהרוג אותה (את המתלוננת).

חיזוק משמעותי לעדות המתלוננת, בכל הנוגע לאישום זה, ניתן למצוא בעדות אביה - ע.ת.10, בבית המשפט וכן באמרת אמה - ת/30. שני ההורים מתארים, כי גילו באמצעות מידע שהגיע אליהם (האב - סיפר כי המדובר במכתב ממרפאת "מכבי" ואילו האם סיפרה, כי המדובר בשיחה שקיבלה מנציג חברת "הוט", אשר סבר, כי הוא משוחח עם המתלוננת, אך גם כאן המדובר בשוני שאינו מהותי שהרי העיקר הוא, כי בדרך לא צפויה נוגע להורים על לידת הבן ועל מקום מגוריה של המתלוננת וייתכן גם, שהמידע הגיע משני מקורות).

אביה של המתלוננת תיאר, כיצד הדירה היתה סגורה ומסוגרת, כל התריסים מוגפים, אך למרות זאת, עלה בידו להציץ פנימה, והוא ראה שאין בבית ארונות או רהיטים ולאחר מכן - הפצירה בו המתלוננת ללכת משם.

גם אחיה של המתלוננת - ע.ת.5 - עודכן בדבר האירועים בזמן אמת והגיע אף הוא למקום, כשאף הבחין ברכב שהוברר, לאחר מכן, שהיה רכבו של הנאשם, אשר עקב אחר המתרחש.

בהמשך לאותו ביקור - אף יצרה המתלוננת קשר עם אחיה - ע.ת.5 באמצעות חשבון הדוא"ל הסודי - ראו חליפת ההודעות ת/10. מקריאת הודעות אלה ניתן להבחין בפחד של המתלוננת מכך, שהנאשם יחשף להם - לכן מבקשת היא מאחיה להתכתב עמה רק באמצעות אותו חשבון סודי; עוד ניתן לקרוא, כיצד מתחננת לאחיה, שלא יגלה להוריה על הולדת הבן - מה שמשתלב באופן מלא עם האיומים שקיבלה מהנאשם. האח אף מלין, באותן הודעות, על "הדרתו" על ידי המתלוננת והנאשם.

חיזוק נוסף המשתלב עם האירועים נושא אישום זה ניתן למצוא בגרסת הנאשם עצמו, אשר סיפר על היות אשתו עוינת את המתלוננת ועל מפגש שאורגן, במסגרתו ניסתה לגרום למתלוננת להיפרד ממנו. כך שהמתח בו היה שרוי הנאשם והחשש - שאשתו תגלה על העמקת הקשר שבינו לבין המתלוננת, כשהיא הולידה בן ואף נמצאת בדיקה בה נפגשת עם הנאשם - יש בהם כדי להסביר היטב את התנהגותו.

גם כאן - בית המשפט נותן אמון מלא בגרסת המתלוננת בכל הנוגע לאירועים בכלל ולתקיפה המתוארת באישום זה בפרט.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום תשיעי

אישום זה התרחש סביב חג הסוכות - אוקטובר 2017.

על רקע בדידותה של המתלוננת, בעיקר בשבתות ובחגים - חפצה המתלוננת לחוג את החג בבית הוריה, אך בידועה, שהנאשם לא יעתר לכך אם היא תבקש זאת - התקשרה עם הוריה באמצעות הדוא"ל הסודי והנחתה אותם כדי לפנות לנאשם ולבקש ממנו זאת, כשהיא עצמה מציגה לנאשם, שאינה חפצה לכך.

עד אשר, בסופו של דבר - התיר לה הנאשם לשהות בבית הוריה לילה אחד בלבד.

למחרת, בתאריך 05.10.17, התקשרה המתלוננת לנאשם, שיבוא לאסוף אותה, אך הוא לא ענה לה ולכן - נשארה בבית הוריה יום נוסף.

למחרת, בתאריך 06.10.17, שלח הנאשם מסרון למתלוננת ובה ביקש לדעת, האם היא עדיין בבית הוריה. המתלוננת השיבה שכן, אך היא מיד חוזרת הביתה. בתגובה - איים עליה הנאשם, כי "זה הסוף שלה" בשל כך שנשארה בבית הוריה יום נוסף.

המתלוננת ביקשה מיד מאביה, שיחזיר אותה לדירה ב... אך לאחר שבדרך - קיבלה הודעות של גידופים ואיומים מהנאשם - החלה לחשוש מתגובת הנאשם וביקשה מאביה, כי יקח אותה למקום "הכי רחוק שאפשר".

בתגובה - נערך מעין "מבצע", בו נטלו חלק בני משפחתה של המתלוננת, להברחתה ביחד עם הבן הבכור ללונדון ומשם - לאחותה - ע.ת.13 - בסינגפור.

בחלוף כשלושה חודשים - חזרה המתלוננת ארצה לאחר שחודש הקשר בינה לבין הנאשם.

לגרסתה הסדורה והמפורטת של המתלוננת בכל הנוגע לאירועים נושא אישום זה - מספר רב של חיזוקים, הן בעדויות והן בראיות אובייקטיביות.

כך, ניתן ללמוד על האופן בו נאלצה המתלוננת לתמרן את הנאשם, מחליפת הודעות הדוא"ל הסודי שבינה לבין הוריה - ת/4, אל מול המסרונים שבינה לבין הנאשם - ת/6 וכן המסרונים בין אבי המתלוננת לבין הנאשם - ת/14.

עצם הצעד הקיצוני של בריחת המתלוננת מהבית ונסיעה לסינגפור, ללא תכנון מראש וללא אמצעי קיום כלשהם - ממחישה באופן בולט ביותר את המצוקה בה היתה נתונה המתלוננת. מכתבו של הנאשם למתלוננת (ת/2) - אשר נכתב על ידי דודו ע.ה.6) מתיישב אף הוא עם עדותה של המתלוננת, כיצד שכנע אותה הנאשם לשוב.

עדות הדודה - ע.ת.4 - אליה הגיעה המתלוננת טרם עלייתה לטיסה - מחזקת אף היא, באופן משמעותי את עדותה, כאשר המתלוננת סיפרה לה, בזמן אמת, על הפחד בו היתה נתונה; על היותה כלואה בבית; על כך שדי במבט מצדו של

הנאשם כדי לשתק אותה; על כך שהנאשם עלול לרצוח את בנה. העדה אף הבחינה במתלוננת במצב נפשי קשה, רועדת ובוכה. גם אחיה של המתלוננת - ע.ת.5 וגם הוריה - האב ע.ת.10 והאם, שדבריה מפורטת באמרה ת/30 - מחזקים את העדות.

אחות המתלוננת - ע.ת.13 - העידה כיצד סיפרה לה המתלוננת, שהנאשם שולט בה "שליטה מנטאלית" באמצעות מילים, שהיא רוצה לרצות אותו ולשמח אותו וכיצד היתה נראת לה "קפוצה" ו"משקשקת מפחד" - כאשר היא נמצאת במרחק אלפי מילין מהנאשם.

חיזוק משמעותי מאוד לגרסת המתלוננת ניתן למצוא ביומנו של אביה - ת/15. בתאריך 04.10.17 מתאר האב - ע.ת.10 - כיצד לא הסכים הנאשם לכך, שלא תבוא אליהם לחג. בתאריך 05.10.17 מתאר, כיצד היתה המתלוננת לחוצה מאוד מכך שהנאשם אינו עונה לה והיא אינה יודעת אם עליה לחזור ל... או להישאר בביתם. בתאריך 06.10.17 מתאר אבי המתלוננת - ע.ת.10 - באופן ציורי, כיצד, במהלך הסעודה בחזרה לדירה ל... , פנתה עליו המתלוננת ושאלה: "אבא, כמה דלק יש לך" ולאחר מכן אמרה לו, שיעשה פרסה ושהם "יברחו משם", היות שאין לה כוח ל"בלאגן" שהנאשם יעשה לה. אבי המתלוננת מתאר את הנסיעה לדודה - ע.ת.4 ולאחר מכן את הוצאתה לחו"ל במבצע בזק. בימים שלאחר מכן - מתאר את הלחצים שהפעיל הנאשם כדי ליצור עמה קשר מחדש וכיצד הנאשם נכנס לביתו וחיפש אחר המתלוננת. המדובר בדברים שנרשמים בזמן אמת והם מלמדים על מצבה של המתלוננת באופן האוטנטי ביותר.

אמנם, לנאשם הסבר אחר לנסיעתה של המתלוננת לסינגפור והוא - השמועה על הריונה הנוסף של אשתו. אך הסבר זה אינו מצדיק הפגנת לחץ וחשש כה כבד ממנו, עד כדי כך שהמשפחה נאלצת לארגן ולממן מבצע כה יקר, של הטסתה לסינגפור, כולל רכישת ציוד ואף דאגה למגורים ולכלכלה שם. אם היה אמת בדברי הנאשם ואם המתלוננת לא היתה מאוימת על ידו ולא חששה ממנו - מה פשוט יותר מלקחת את רגליה ולחזור לבית הוריה?! מדוע האופרציה חובקת העולם?!

בית המשפט מקבל, באופן מלא, את גרסת המתלוננת בכל הנוגע לאירועים נושא אישום זה, המשתלבים במארג רחב של ראיות חיצוניות.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

אישום עשירי

באישום זה, עומד הנאשם לדין בגין ריבוי עבירות של אימים, רובם ככולם משתקפים במסרונים או בהודעות, ששלח הנאשם למתלוננת.

בכל הנוגע לאישום זה בלבד - נמנעה ההגנה מלכפור בעובדות, בהיותן מתועדות בראיות חיצוניות ואובייקטיביות, אך נטען - כי הנאשם נהג "לקלל ואו לגדף ואו לעשות שימוש בשפה שאיננה ראויה..." אך לא היתה מצדו כוונה לאיים.

ובמהלך ניהול המשפט הועלתה טענה נוספת מפי הנאשם, כי פלטי ההודעות אינם מייצגים את השתלשלות הדברים, לאור שינויים או מניפולציות, שנערכו במכשירי הטלפון שנתפסו, לרבות מחיקת הודעות, שהביאו לכך, שההודעות שנותרו - יצאו מהקשרם.

אשר לטענתו האחרונה של הנאשם - לא נמצא לה כל בסיס בראיות. אמנם, מכשיר הטלפון של המתלוננת שהה תקופה מסוימת אצל גורמי הרווחה, אשר לקחו אותו ממנה בעת העברתה למקלט, בטרם הועבר למשטרה. אך העדות הרלוונטיות מהרווחה נחקרו בבית המשפט ושוללו כל מניפולציה בתוכן הטלפון.

מה קל היה לנאשם להצביע על מניפולציות שכאלה - אם היה מציג את ההודעות שבמכשיר הטלפון שלו, אך הנאשם סירב למסור את קוד המכשיר ומנע השוואת התוכן שבמכשירו אל מול מכשיר המתלוננת.

מעדות הנאשם עלה גם, שנותרו בידו מכשירי טלפון נוספים של המתלוננת, אותם ניסה, לטענתו (שלא נתמכה בראיה כלשהי) לפרוץ וגם אותם - נמנע מלמסור למשטרה, שבוודאי היתה עשויה לפעול לפריצתם.

על כגון דא נאמר, לא פעם, בפסיקה, כי צד שבידו ראיה, העשויה לשפוך אור על עובדות רלוונטיות, והוא נמנע מלהציגה בבית המשפט - חזקה, כי אותה ראיה היתה פועלת נגדו.

לענין זה, יפים דברי השופטת הדסה בן עתו בפסק הדין ע"א 548/78 **שרון נ' לוי**, פ"ד לה(1) 736:

בכלל הנקוט על ידי בית המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעלי דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה.

עוד ראו, לענין זה, פרופ' י' קדמי, **על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת**, תש"ע - 2009, חלק IV, ע' 1865.

גם מקריאת השתלשלות ההודעות עצמן - אין עדות לחוסרים או לניתוק ההקשר.

אשר לשאלת הכוונה - תוכן ההודעות מלמד, ללא כל ספק, על מטרת הנאשם, והיא - הטלת אימה על המתלוננת, מה שעולה עם הגדרת העבירה, בסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 - "ובכוונה להפחיד את האדם או להקניטו".

וראו, לענין זה, ע"פ 3779/94, **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב(1) 415:

איום הינו הטלת אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף...

הקשר ההודעות מלמד בבירור על כוונת הנאשם להטיל מורא על המתלוננת. כך למשך, כאשר הוא מאיים עליה בשל "עיקוב" בן שתי דקות תמימות ועד ארבע דקות בחזרתה מהגן עם הילדים; או בגין כך, שהטריחה את אמו של הנאשם לרכוש בעבורה תרופות ומד חום (מכספה של המתלוננת); או בגין כך, שלשיטתו - דיברה עליו עם הוריה "מאחורי הגב". האיומים באו, לכאורה, בשל חריגות, ולו קלות ביותר, של המתלוננת, מסד ה"כללים" בו שם הנאשם את המתלוננת וגם אם יהפוך בהם מאן דהוא שוב ושוב - לא יוכל למצוא להם הקשר אחר.

אשר לתוכן האיומים - המבחן שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון בנוגע לכך, הוא מבחן אובייקטיבי - כיצד יקלט האיום על ידי אדם סביר, ולא מבחן סובייקטיבי. ראו, לענין זה, השופט פרופ' י' קדמי, **על הדין בפלילים - חוק העונשין**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, חלק IV, עמוד 2124:

מבחנו של האיום, הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר: יש לבחון את השאלה אם הדברים שנאמרו על ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו. אשר על כן, אפילו לא היה באיום כדי להטיל מורא על המתלונן המסוים במקרה נתון, אפשר ויהא בו די כדי לבסס הרשעה בעבירה של איומים באותו מקרה, אם הוא עונה על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על האדם הסביר...

'המאיום הסביר' אינו צריך להידרש לפרשנויות מפולפלות... כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש את איומו... המבחן הוא מבחן פשוט של הבנה בסיסית.

קשה לחלוק על כך, שכל אדם סביר אשר יקרא את ההודעות - יבחין בכך, כי כוונתן היא הטלת אימה.

כל יתר הטענות - אינן אלא בגדר התפלפלות חסרת בסיס.

גם בנוגע לאיומים אלה - מקבל בית המשפט באופן מלא את עדות המתלוננת, המצטרפת ומשלימה את הראיות המשתקפות בפלטים ובמדיה הדיגיטלית.

בית המשפט מוצא, כי עלה בידי התביעה להוכיח אישום זה ברמת הראיה הנדרשת בפלילין.

בקשת התביעה להרשיע את הנאשם בעבירות נוספות

בפרק ו' לסיכומיה - עתרה התביעה, כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי

[נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (הסעיף הנכון הוא - 184) וזאת לאחר שהודה, בחקירתו בבית המשפט, כי נטל לחזקתו שלושה מכשירי טלפון נייד השייכים למתלוננת, אותם הותירה אחריה כאשר נמלטה למקלט; ואף ניסה לפרוץ אליהם ולעשות שימוש בתוכן פרטי של המתלוננת. עוד מסר הנאשם, כי לאחר מכן זרק את המכשירים.

המתלוננת אף היא סיפרה בבית המשפט, כי היו לה מכשירי טלפון שנותרו בדירה והיא אינה יודעת מה אירע עמהם.

התביעה טוענת, כי במעשים המתוארים על ידי הנאשם - נתקיימו יסודות של מספר עבירות, ובין היתר - גניבה; שיבוש מהלכי משפט; השמדת ראיה.

לאחר שבית המשפט עיין בטיעוני הצדדים - אינו מוצא מקום להרשיע את הנאשם בעבירות נוספות לאלה שפורטו בכתב האישום.

בכל הנוגע לנטילת מכשירי הטלפון שלא כדין - אכן הוצגו די ראיות המבססות טענה זו.

בכל הנוגע לנסיונות הפריצה או לזריקתם - המדובר בדברים בעלמא של הנאשם שאין להם תימוכין נוספים וקשה לקבוע את מהימנות דבריו, כאשר לכל אורך הדרך - התרשם ממנו בית המשפט כמי שאינו מהימן ואין כלל ודאות - מה אירע עם אותם מכשירים.

אך מכל מקום - אין בית המשפט מוצא, כי היתה בידי ההגנה הזדמנות להתגונן בפני אישומים אלה ולפיכך - הרשעת הנאשם בהם על סמך טענה שהועלתה לראשונה בסיכומים, כאשר מי מהצדדים לא עסק בענין זה ולא נערכו פעולות חקירה לבדוק הדברים לעומק, אינה עומדת בכללי ההליך התקין.

התייחסות לטענות ההגנה

לא תצא הכרעת דין זו פטורה בלא התייחסות לטענות, שהועלו מטעם ההגנה בסיכומיה ובמהלך הדיונים השונים:

• אשר לטענה, כי נשמעו ראיות בנוגע לפרטים רבים שהיה בהם כדי "להשחיר, את הנאשם - ראוי לציין, כי הנאשם יתן את הדין על האירועים הספציפיים, המבססים את העבירות שבכתב האישום - בלבד. עם זאת, כלל העדויות שנשמעו מטעם התביעה היו רלוונטיות לצורך בחינת הקשר הדברים ועל מנת לשפוך אור על הסיטואציה המורכבת בה התנהלה המתלוננת;

• אשר לטענה, בדבר אירועים המיוחסים לנאשם, שהתרחשו לפני שנים ואין בנוגע להם ראיות סיוע: אכן - חלק מהאישומים בהם הורשע הנאשם, נסמכים בעיקר על גרסת המתלוננת. אין המדובר בענין חריג בתחום המטריה

הנדונה, וזאת מהסיבה הפשוטה, שעבירות אלימות במשפחה או אלימות זוגית נעברות, על דרך השגרה, כשאין עדים נוספים בסביבה.

ראו, ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

העבירות בהן עסקינן הן עבירות אלימות בתוך המשפחה. כשמן כן הן, עבירות המתבצעות בדרך כלל במישור הסמוי מהעין, שכן הן נעברות בדלת אמותיו של התא המשפחתי. עבירות אלה מתבצעות במרבית המקרים בצנעה, ללא עדים נוספים, זולת מבצע העבירה הנטענת והקורבן, ולכן לבית המשפט אשר נדרש לקבוע את אשמתו של הנאשם אין אלא להעדיף את גרסתו של אחד הצדדים. בשאלת אימוץ גרסתו של צד זה או אחר, כאשר אין בנמצא ראיות חיצוניות, ישנה חשיבות יתרה להתרשמות הבלתי אמצעית מאותות האמת ושפת הגוף של הקורבן, של הנאשם ושל העדים...

עוד ראו, ע"פ 9100/20 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

...עבירות אלימות במשפחה, המתבצעות לעיתים קרובות בדלת אמות התא המשפחתי, ללא עדים נוספים מלבד מבצע העבירה והקורבן.

עם זאת, קיימים גם אישומים, כגון האישום הראשון והעשירי - הנסמכים על ראיות אובייקטיביות. הצלקות שנגרמו למתלוננת בגין התקיפות מושא האישומים השלישי והרביעי - תועדו בתמונות (ת/1). בנוגע לאישומים נוספים וכן לרקע העולה בחלק הכללי לכתב האישום, בדבר בידוד המתלוננת; משטר האימה שהוטל עליה; האלימות הכלכלית; האלימות המילולית - קיימות ראיות אובייקטיביות למכביר. עוד יצוין, כי לאור התקופה הארוכה בה היתה המתלוננת בקשר עם הנאשם - עבר זמן רב מאז האירועים נושא חלק מהאישומים ומטבע הדברים - קיימת בעיה לשחזר ראיות התומכות בהן. מכלול הראיות שהוצגו בנוגע לאותם אישומים, בהם נמצאה תמיכה משמעותית לעדות המתלוננת, ביחד עם אותות האמת העולים מעדותה - הביאו את בית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתה ולאמץ אותה גם בכל הנוגע לאותן עובדות, שלא נמצאה להן תמיכה חיצונית;

ההגנה טענה ארוכות בנוגע למניפולטיביות של המתלוננת, אשר הציגה תמונת מצב שונה לאנשים שונים ובייחוד, הפעילה מניפולציות כלפי הנאשם - בלשון ההגנה: "משחקת" בנאשם, שהיה בעבורה "חייל על לוח". לאחר שבית המשפט נחשף לכלל הראיות, אכן עולה, כי המתלוננת נדרשה לפתח התנהגות מניפולטיבית, שמטרתה היתה - לחמוק ככל הניתן מנחת זרועו של הנאשם, מחד ומאידך - לנסות ולהוביל אותו לאפשר לה, ולו במעט שבמעט - מגע עם העולם החיצון ובייחוד - עם בני משפחתה, וכן לגרום לו לספק את הצרכים הבסיסיים שלה ושל ילדיה. דוגמה טובה להתנהלות זו עולה מקריאת הודעות הדוא"ל הסודיות ששלחה המתלוננת לגורמים שונים, כפי המשתקף במוצגים ת/4; ת/10; ת/8; אל מול חליפת ההודעות שבינה לבין הנאשם - ת/6 וכן חליפת ההודעות שבין הנאשם לבין אביה של המתלוננת - ת/14. מקריאת הודעות אלה ניתן לראות בבירור כיצד מדריכה המתלוננת את הוריה באיזו דרך לפנות לנאשם, כדי לשכנעו להתיר לה לבוא אליהם או לקבל ציוד או מזון מהם כאשר מנגד, בשל קנאותו החולנית של הנאשם ואופיו הסדיסטי, שהביאו שלא להענות לכל בקשה שהוא חש, שהיתה מיטיבה עם המתלוננת - הציגה כלפיו, כאילו אינה מעונינת בקשר עם הוריה כלל, ואינה זקוקה לדברים שהם שולחים, שאחרת -

היה הנאשם מונע את הקשר עמם ואף מונע קבלת הדברים - כפי שאכן אירע בפועל באותן מקרים בהם סבר, כי המתלוננת חפצה לקבלם. כך גם בנוגע להודעות, בהן הביעה המתלוננת תרעומת על קשרים אינטימיים של הנאשם עם אחרות - הסבירה המתלוננת, כי אלמלא היתה מפגינה מעין קנאה - היה הנאשם, בתפיסתו המעוותת - מפתח מחשבות, לפיהן היא "בוגדת בו" ולכן - היה עליה להפגין, כל העת, כי היא זקוקה לו ומתגעגעת אליו. אמור מעתה: המתלוננת אכן התנהגה באופן מניפולטיבי, אך היו אלה מנגנונים, אותם פיתחה לצורך שרידות. בית המשפט אינו מוצא בהתנהגות זו כמחלישה את גרסת המתלוננת אלא להיפך - עובדות אלה רק מלמדות על משטר הטרור והלחץ העצום בו היתה נתונה כל משך השנים בהן היתה תחת ידו של הנאשם;

ההגנה טענה ארוכות באשר לשורה של מקרים בהם היתה למתלוננת האפשרות להיפרד מהנאשם ובכך - לחסוך מעצמה את פגיעותיו. בייחוד ניתן הדגש - על הברחת המתלוננת לסינגפור. למרות האמור - בכל המקרים המתוארים - לא נפרדה המתלוננת מהנאשם ושבה אליו. במהלך עדות המתלוננת - מצא גם בית המשפט להעמיק מולה הבירור בשאלות אלה, תוך הפניית שאלות ישירות מטעמו. המתלוננת הסבירה, כי מי שהיא כיום - כלומר בזמן מסירת עדותה - אינו מי שהיתה בתקופה בה היתה בקשר עם הנאשם וכי באותה תקופה - היתה נתונה לשליטתו המלאה. ואכן, עלה מהראיות שנשמעו, כי כך היה המצב. מה לנו יותר מכך, שלאחר שהוכנה בעבור המתלוננת דירת פאר בסינגפור ובה מלוא הציוד הנדרש לה ולבנה הבכור - די היה במכתב ובכמה הודעות ושברי שיחות עם הנאשם, כדי לגרום לה לעזוב הכל ולשוב אליו, לחיים בתת תנאים ובבידוד. מדוע חיה המתלוננת ללא חשמל וללא מזון, כאשר אין מחלוקת, שבדירה הוחזקו סכומי כסף מזומן בהיקף גדול מאוד (אף הנאשם מאשר זאת בעדותו), והיא לא העזה לקחת שטר אחד מתוכם ולהטעין את מונה החשמל בדירה והעדיפה להישאר ללא מקרר, ללא אור, ללא חימום או קירור?

עוד עלה מהראיות, שאפילו לאחר התקיפה החמורה נושא האישום הראשון, בגינה כמעט קיפחה המתלוננת את חייה - סירבה להתלונן על הנאשם והסכימה רק לפינוי למקלט, בו היה צורך בתהליך טיפולי ארוך אל מול המתלוננת על מנת לשכנעה לשתף פעולה.

כל אלה מלמדים על עוצמת השליטה אותה השיג הנאשם במתלוננת ואשר הביאה אותה לרוץ לזרועותיו ולהימנע מלממש את "נקודות היציאה" שהיו לה מתוך אותו קשר הרסני. את מצבה של המתלוננת יש לבחון באספקלריה של המציאות הסובייקטיבית אותה חוותה;

אשר לטענות ההגנה כי בנוגע ל"אובססיה, שיגעון ודיבוק" של המתלוננת כלפי הנאשם בהמשך לשליטה המוחלטת שהשיג הנאשם במתלוננת, כפי שפורט לעיל - ולאור בידודה הכמעט מלא מהסביבה והאלימות הכלכלית שהופעלה כלפיה - פיתחה המתלוננת תלות מלאה בנאשם, לכל צורך שהיה לה ולילדיה - החל מצרכים בסיסיים כגון - מזון, חשמל, ציוד; ועבור לצרכים נפשיים וחברתיים, כגון - לאפשר לילדים להירשם לגן; לצאת את הבית ולו לעיתים נדירות - על מנת למלא צרכים אלה, אכן הפגינה המתלוננת כמיהה להיפגש עם הנאשם וגעגועים כלפיו. המתלוננת אף סיפרה, בגילוי לב, כי אהבה את הנאשם (והלא זה מה שגרם לה לקשור את גורלה עמו בניגוד לעמדת כל הסביבה התומכת שלה) וכי היתה זקוקה גם לזוגיות ולתחושת משפחתיות כלשהי, ולו ברמה הנמוכה ביותר.

עם זאת, מה שתיארה ההגנה כ"אובססיביות" - היה בהיסתמך על אותן הודעות דיווח של המתלוננת מידי מחצית השעה לנאשם, על כל צעד וצעד - כאשר לענין זה מקבל בית המשפט באופן מלא את גרסת המתלוננת, כי המדובר היה בדרישה של הנאשם וכי אם לא עמדה בדרישה זו - שילמה מחירים כבדים. די, לענין זה, לקרוא את אותן הודעות בהן

מתחקר הנאשם את המתלוננת למי אמרה שלום בגן ודורש הסברים על "איחור" של דקות במשך ההליכה אל הגן או בחזרה ממנו;

· ההגנה טענה, כי המתלוננת היא שהחליטה לנתק עצמה מבני משפחתה ומחברותיה - לאור התנגדותם לקשר שבינה לבין הנאשם. בית המשפט מקבל את גרסת המתלוננת, כי ניתוק הקשר אכן נעשה מטעמה, אך היתה זו פסאדה שהציגה - כאשר המקור האמיתי לכך היו דרישותיו של הנאשם, האובססיביות הקשה שלו ומשטר הפיקוח האובססיבי שהפעיל כלפיה;

· ההגנה טענה במספר מקומות, כי מקור התלונה ב"פנטזיה" שהיתה למתלוננת על בית עם משפחה ביחד עם הנאשם ובהיותה חשה נבגדת מתוך כך, שהנאשם לא עזב את אשתו ולא הקים עמה בית. אלא, שהראיות שהוצגו כלל אינן מלמדות על כך. הראיות, לרבות חליפת ההודעות והמסרונים - מלמדות בבירור על כך, שבחלוף זמן לא ארוך, השלימה המתלוננת עם היותה "כלי שני" בתזמורת בנות הזוג המקיימות קשרים כאלה ואחרים עם הנאשם וקיבלה בהכנעה את מעמדה זה. כפי שציין בית המשפט בפתח פרק זה בהכרעת דין - עד כמה שהתנהגותו של הנאשם היתה או לא היתה מוסרית - לא על כך יתן הנאשם את הדין, באשר זו היתה בחירתה של המתלוננת מלכתחילה. אך מצבה זה לא הצדיק, ואינו יכול להצדיק, בשום צורה שהיא, את האלימות הפיזית והמילולית; ההשפלות והפגיעות הבלתי פוסקות זה - שהגיעו עד כדי מחיקת זהותה העצמית;

· ההגנה טענה, כי לא הגיוני שאיש לא הבחין בחבלות על גופה של המתלוננת וכי בכל מקרה, לא הוכח קשר סיבתי בין הסימנים על גופה של המתלוננת לבין מעשיו של הנאשם. קשר סיבתי זה דווקא הוכח, באמצעות עדות המתלוננת. המתלוננת הסבירה, כי כל מהלך תקופת הקשר עם הנאשם - הסוּוּתה כלפי חוץ את המכות שקיבלה, הן באמצעות בגדים ארוכים; כובע גרב והן תוך התחמקות ממפגשים שונים. ניתן לראות דוגמה לכך לאחר האירוע נושא האישום הראשון - כאשר הנאשם מקיים שיח עם המתלוננת, כיצד לא תצא מהדירה כדי לקחת את הילדים לגן ואיזה תירוץ היא תספר לגננות. כשם שכך היו הדברים במקרה זה, שמתועד בהודעות - מקבל בית המשפט את גרסת המתלוננת כמהימנה, כי כך היה גם באירועים הקודמים בהם סבלה מנחת זרועו של הנאשם. הסוּוּתה החבלות ואי דיווח עליהם לכל גורם שהוא אף מנעה איסוף תיעוד רפואי, בזמן אמת. אך אין מניעה להסתמך על גרסת המתלוננת - אשר, כאמור - נתמכת בראיות אובייקטיביות.

לענין זה נזכיר את דברי חכמינו ז"ל במשנה, מסכת עדויות, פרק ב', משנה ב: "חכמים אומרים: לא ראינו - אינו ראייה";

· באותו ענין, טענה ההגנה גם, כי אין זה הגיוני, שגורמים שונים, כגון הרופא שערך את הברית לבנה של המתלוננת; הרופאים בחדר הלידה; או כל גורם רפואי אחר - לא הבחינו בחבלות על גופה. כאמור, פעלה המתלוננת להסוות את החבלות ומכל מקום - המדובר בגורמים רפואיים שלא היה זה מתפקידם לבחון חבלות בגופה של המתלוננת. הרופא שערך את הברית התרכז, מן הסתם, ברך הנולד; צוות חדר הלידה אינו מתעד חבלות אלא עוסק בלידה, כאשר פעמים רבות היולדת לבושה בכל יתר חלקי גופה. כך שאין כל ממש בטענה זו. שוב - לא ראינו - אינו ראייה;

· ההגנה טענה ארוכות באשר ל"מחדלי חקירה". אכן, קיימים פרטים שלא נבדקו. כך למשל - לא נאספו ראיות להוכחת טענות המתלוננת בדבר האלימות הכלכלית שהופעלה כלפיה, נטילת כספיה, לרבות כספי הקצבאות מהן חיה וכן נטילת הלוואות בעבור הנאשם. עם זאת, בניגוד לטענות ההגנה, לחלק מהדברים קיים ביסוס גם בראיות שנשמעו: כך למשל, ההגנה אינה חולקת על כך, שרכב ה-BMW נרשם על שמה של המתלוננת. הרי זה מה

שאפשר לאבי המתלוננת ליטול את הרכב לחזקתו. הנאשם לא מסר כל סיבה מניחה את הדעת - מדוע ירשם רכב כה יקרתי על שמה, כאשר היא כמעט שלא עשתה בו שימוש וזאת גם לגרסתו, וכאשר הוא רואה ברכב כשייך לו. ענין זה מתיישב עם טענת המתלוננת, כי נטלה הלוואה לרכישת הרכב, שהרי חברת מימון לא תאפשר רישום רכב או כל נכס אחר על שם צד ג' אלא על שם מי שחב בהלוואה והנכס משועבד לטובת ההלוואה. ואכן, הודה הנאשם, בחקירתו, כי לאחר שהרכב עבר תאונה - כוסתה ההלוואה.

תימוכין נוספים לטענת המתלוננת ניתן למצוא בעדות אביה - ע.ת.10 על כך שהוא נאלץ לשלם את חוב השכירות שלה כלפי בעל הדירה ב ... וכן לשלם בגין המזגן שנטל משם הנאשם שלא כדין - בית המשפט מקבל עדות זו כמהימנה והיא אף נתמכת בעדות המתלוננת, כשהנאשם עצמו אפילו לא סתר אותה. עדות זו תומכת בטענה, שלמתלוננת לא היו מקורות לתשלום דמי השכירות. מכל מקום, המדובר בעובדות, שהן צדדיות לאירועים נושא כתב האישום. הנאשם אינו עומד לדין על נטילת כספיה של המתלוננת. אף חקירה אינה יכולה להתפרש ללא גבול, בוודאי לא כאשר החשוד (כיום הנאשם) - עצור, ויש לתעדף את פעולות החקירה. וראו לענין זה הפסיקה שהובאה לעיל.

כך גם בנוגע ל"מחדלים" הנוספים הנטענים - כגון אי חקירת העלמות רכבו של הנאשם; אי שחזור הודעות דוא"ל נוספות; אי חקירת חברות ושכנות או התלמידים בשיעורי ה-XXX - כל אלה ענינים צדדיים וכאשר המתלוננת טענה, כי איש לא הבחין בחבלות וכי לא דיווחה לאיש על התנהגות הנאשם - לא ברור, מה היתה מוסיפה חקירה של אותם תלמידים, שכנות או חברות;

טענה מקוממת במיוחד מצדה של ההגנה היתה בנוגע להפקרת הילדים על ידי המתלוננת. טענה זו הועלתה מפי מי אשר מודה, בחקירתו בבית המשפט, כי ביקר את ילדיו פעם בחודש או פעם במספר שבועות ומי אשר עולה מהראיות, כי לא דאג אפילו למינימום הנדרש עבורם, לא בפן הקיום הבסיסי, כלומר מזון וסביבת מגורים ראויה ובוודאי לא מהפן הנפשי והרגשי, שלא לדבר על אותם אירועים בהם ייחל למותם או להפלתם של מי מהילדים;

ההגנה טענה לשני נסיונות התאבדות מצדה של המתלוננת אשר, לשיטתה, מהווים מעשים "מעוותים", אובססיביים, גובלים בטירוף". המתלוננת דיברה על מקרה אחד בלבד והסבירה, בגילוי לב, כיצד - בשלב בו לחץ עליה הנאשם ליטול בעבורו הלוואה - עשתה מעשה דמונסטראטיבי, במסגרתו שתתה כדורים, מתוך תקווה שהנאשם - שלא ראה בה אלא כלי למימוש תאוותיו ורצונותיו במישורים השונים - ישים לב אליה ולרגשותיה, כאשר נסיון זה לא צלח והנאשם זלזל בה ובמצבה גם כאשר שכבה בבית החולים. באותה תקופה היתה המתלוננת צעירה מאוד וכאמור לעיל - נתונה לשליטתו הבלעדית של הנאשם וכרוכה אחריו וזה היה מבחינתה המוצא היחידי. בית המשפט מקבל גרסת המתלוננת לענין זה ואינו מוצא בכך כל דבר הפוגע במהימנותה;

ההגנה טענה באשר למחברת נ/3, שם רשמה המתלוננת דברים המעידים על מערכת משפחתית חמה, כביכול. המתלוננת הסבירה, בעדותה - כי הדברים שכתבה באותה מחברת נועדו לילדים וכי היה זה מעין עולם שבראה לעצמה ובו מתקיימים חיים טובים ושגרתיים של המשפחה. אכן, בחינת הכתוב במחברת מראה, שמדובר בפרטים שרובם כלליים ולא היו קשורים למציאות חייהם של הצדדים. כך למשל, נרשם שם שהמשפחה נהגה "לטייל הרבה בארץ" - דבר שבבירור אינו נכון, גם לא לגרסת הנאשם; או שהנאשם שאף ורצה בהולדת הילדים - גם לכך אין תימוכין, כאשר הראיות מצביעות על חששו של הנאשם שיוודע דבר הולדת הילדים ועל נסיונותיו האלימים והאובססיביים לבדוד אותם מכל אדם שעשוי לראות אותם או להכיר אותם.

כדי להבין את מצבה הנפשי והרגשי של המתלוננת - היה על בית המשפט לצלול לעומקן של הראיות. תנאי החיים בהם

הוחזקה היו כה קשים, כה קיצוניים ויוצאי דופן עד שהיא נאלצה להיאחז בכל קרן אור שהיא, אשר חדרה לעולמה - אם זה מפגש עם הנאשם, אשר גם אם, במהלכו - תסבול מנחת זרועו - לפחות תוכל לדבר עם מישהו ואולי לחוות קשר עם אדם כלשהו; ואם זה יצירת עולם דמיוני, כך שהיא מציגה לילדיה, שהם חיים בעולם שכולו טוב. הנטייה של הורה, האוהב את ילדיו - לגונן עליהם מפני מציאות קשה בחוץ - היא נטייה אנושית בסיסית ואינה מעידה על כל פגם באופייה של המתלוננת;

ההגנה טענה, פעמים רבות, כי למתלוננת רצון עז לפגוע בנאשם, להעניש ולהפליל אותו. אלא, שהראיות שהוצגו לפני בית המשפט מציגות תמונה הפוכה - המתלוננת עשתה הכל כדי לא לפגוע בנאשם ואפילו בעדותה בבית המשפט, ניכר היה, כי טרם השתחררה לחלוטין מהשפעתו. כך למשל, כאשר עמדה על כך, שהוא אוהב את ילדיו ושאינה חפצה לנתק אותו מהם. לכל אורך הדרך, נמנעה המתלוננת לדווח על התנהגות שלילית של הנאשם; הסתירה את מעשיו האלימים והפוגעניים וכאמור - גם כאשר כבר הוצאה למקלט - עדיין סירבה להתלונן. רק תהליך טיפולי ארוך שעברה - הביא לשינוי בהערכתה העצמית ובתפיסותיה, הפיג, במידת מה, את פחדה וחששותיה של המתלוננת (אשר גם בבית המשפט עוד טענה, כי יודעת בוודאות - שכאשר ישוחרר הנאשם ממאסרו, יהיו חייה בסכנה) ואיפשר מסירת התלונה.

סיכום

בתיק זה בחרה ההגנה לכפור, באופן כמעט מלא, באשמה ובשל כך - נפרסה לפני בית המשפט התמונה המלאה והכוללת של מערכת היחסים - אם ניתן לקרוא לה כך - שבין הנאשם לבין המתלוננת ולתנאי חייה הקשים.

עוצמת ההשפלות; ההגבלות; ההתעללות הפיזית והנפשית שחוותה המתלוננת וגם הדברים שחוו ילדיה או שנחשפו אליהם - היא כזו, שבית משפט זה לא נחשף לשכמותה במקרים קודמים, לא במהלך העבודה השיפוטית, ואפילו לא ביצירות ספרותיות או קולנועיות העוסקות במטריה זו וניתן לומר, לענין זה, כי המציאות עולה על כל דמיון.

כל אירוע ואירוע מתוך האירועים נושא כתב האישום - היווה מסכת נפרדת של אלימות פיזית; מילולית; השפלות; התעללות - וכולם יחד מתחברים לענן אפל המטיל חושך גדול, אותו חוותה המתלוננת - ובהמשך חוו גם ילדיה - בתקופה של לא פחות מ- 11 שנה.

לא בנקל עלה בידי רשויות החקירה והתביעה לחשוף מסכת זו - אל מול נאשם מניפולטיבי ובעל אמצעים, המוקף במעגלי תמיכה מרובים ומטיל אימה על סביבתו הקרובה והרחוקה.

הרושם העז שהותירו האירועים שנחשפו בתיק זה - נחרט לעד בזכרונם של כלל הנוכחים באולם.

בית המשפט הבחין, כי לא קל היה למתלוננת במהלך חשיפת האירועים הקשים, בייחוד כאשר נאלצה להתמודד עם חקירה צולבת, לא תמיד ענינית, ופעמים אף תוך השתלחויות פוגעניות, שלא לצורך ובניגוד לכללי הדיון ולהנחיות בית

המשפט, ואף לספוג, מכיוונם של הנאשם ובני משפחתו, לכל אורך שמיעת הראיות - השפלות ובזיונות (שלא פעם הובילו, בלית ברירה, להוצאת חלק מבני המשפחה ואף להוצאת הנאשם מהאולם) - אך היא הפגינה אומץ, ובהביטה אל תמונת ילדיה, אותה הניחה לנגד עיניה לכל אורך מסירת העדות - עמדה זקופה אל מול כל הנוכחים וצעדה קדימה לחשיפת העוול שחוותה ולפתיחת פרק חדש בחייה ובחיי הילדים, לטובת עתיד טוב יותר.

לסיום, יובאו מספר קטעים מהשיר "וידוי" מאת המשורר אלכסנדר פן - שניתן למצוא בהם השתקפות של ממש למערכת היחסים ההרסנית ולהלך הרוח של המתלוננת בזמן היותה נתונה בקשר עם הנאשם:

בְּעֵינַי הַמֵּר, בַּעֲבוּר אוֹתָךְ זַעַם גַּם לַמּוֹת אֶתָּה קִילַלְתִּי לֹא פֶּעַם וְכַתְּפֵי הַקְּרוֹת רַעְדוּ מִשְׂמַחָה כִּי הִיָּה לִי בְּרוּר כְּמוֹ שְׁתֵּי יָמִים וְשְׁתֵּי יָמִים שִׁיבִילוּ אוֹתָךְ בְּגַלְלֵי בְּנַחוּשְׁתֵּי יָמַי וְגַם אִז לִבִּי לֹא יִסּוּר מֵעַמְךָ

וקינאתי לך ובחושך ארבתי

ושנאתי לך ועד דמע אהבתי

וביתנו שָׁמַם מחיוך ומצחוק

ובשובך אל הבית, מרוט כמו כלב

עלבונות של זרים בי נקמת פי אלף

ואדע כי חשבת עליי מרחוק... הן ידעתי שאין לי אוהב מלבדך וידעתי: המוות יבוא מידיך ואני מחכה ומצפה לזיוו הוא יבוא פתאומי, כגרזן על עץ יער או יקרב לאיטו, בעיני ובצער אבל לא מידי זר - מידיך יבוא...

כן היה זה לא טוב, היה רע לתפארת אבל זכור איך נפגשנו בליל מלילות אם יהיה זה שנית - אל יהיה זה אחרת רק אותה אהבה עניה וסוררת, באותו מעילון עם אותו ציץ הורד באותה השמלה הפשוטה משמלות אם יהיה זה שנית אל יהיה זה אחרת יהיה כך, כך יהיה אות באות

תקוותינו היא, כי בענינה של המתלוננת דן ייכתב סיום אחר לשיר - כך, שאם יהיה זה שנית - דווקא יהיה זה אחרת; וכי המתלוננת וילדיה יזכו להזדמנות נוספת ולחיות את חייהם - כדברי המשוררת לאה גולדברג בשירה הידוע "את תלכי בשדה" - "כאחד הדשאים, כאחד האדם".

בית המשפט מרשיע את הנאשם בכלל העובדות והעבירות שבכתב האישום (המתוקן בשלישית - הוגש ביום 02.10.22).

כל פרסום מהכרעת דין זו יהיה ללא פרטים מזהים של המתלוננת.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ד, 31 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.
עמוד 118